Kormányos Gábor

F T
É
N Y
K
É
P

2010-2014

Tárcák-esszék

Kormányos Gábor

F T

É

NY

K

É

P

2010-2014

Tárcák - Esszék

Hatvanadik születésnapomra

Hatvanadik születésnapomra

Tengercsepp hűség

Nem nagy ügy!- Hatvan lettem én.
- De azért nyugodj meg, szegény!
Hatvan év légszomj… - reménység.
Hatvan év tengercsepp hűség.
Hatvan év feszített íjság,
Hatvan év elnyomott nyíltság.
Hatvan év árva tartalom,
Hatvan év gyötrő fájdalom.
Hatvan év öntudat épség,
Hatvan év lopkodott szépség.
Hatvan év konok magyarság,
Hatvan év béklyó, zárvaság.
Nem nagy ügy! Hatvan lettem én.
Azért nyugodj meg te szegény.
Lelked tovább él. - Mit tegyek?
Magamhoz méltó kell legyek!
Próbálkozom még egy kicsit,
Amíg a szív le nem csitít.
Felétek kiáltom magam,
Csak figyelj rám, halld meg szavam.
Hatvan, ha leszel te, mint én
Nyíljon benned a költemény: -
Minden igaz magyar szava,
Kelő nap s holdas éjszaka.
Nem nagy ügy! - Hatvan lettem én,
Lélektelenek közt kemény.
Hatvan év, légszomj… - fényremény
Most is, akár a kezdetén.
Hát hatvan lettem elsején.
Már van egy titok… - az enyém.
Ismerem az egy lényeget,
S ezen túl így szólok veled.
Nem oly tudást, amit te fújsz,
Nem földit, mit felejtesz, unsz,
De megváltót, amit ha tudsz,
Halálon túlra élve jutsz.
Nem nagy ügy!- Hatvan lettem én.
- De azért nyugodj meg, szegény!
Hatvan év légszomj… - reménység.
Hatvan év tengercsepp hűség.

Az Úrhoz

Vajon kik, lelkek vannak még előttem?
Mennyi sebet ver rajtam még az út?
Kürtök, húrok, derengő dallamán,
Él-e még lelkem lázas randevút?

Vajon lépteim nyomot hagynak-e,
A halál felé forduló körön?
Talál-e még az értelem okot,
Hogy átjárókat nyisson a ködön?

Hisz veszti színét mindegyik szirom,
És kiszárad a szekérnyom vize.
Tűnőben már az erdő-mély vadon, s
Fészket veszít a madarak hite.

Itt állok most ősi hegyed előtt,
Tábláid fénye halvány mécsvirág.
Köröttem vadult szodomaiság,
A völgyben aranyborjas fémvilág.

És fenn, és lenn a csillagboltozat,
Elérhetetlen távlatokba leng.
Hideg, kék-fénye magától riaszt, s
Mint halottasház díszajtaja reng.

Vajon kik, lelkek hullnak még előttem?
Én miért maradnék kivárni a sort?
A jelenések is ott értek véget,
Ahol a belátásnak vége volt.

Nem sok idő még a víz partját éri.
Lehetősége látszat tereit s
Ha nincs ereje medréből kilépni,
Hát veszni hagyja szomjas kútjait.

Fényét veszíti mind az ember tükre,
Ha nincs, ki belenézzen itt, hiszen,
Nem tükrözheti arcunkról mi büszke,
Ha nem szolgál rá élő senki sem.

Egy főparancsod nélkül mit sem ér,
Ősi étoszunk tiszta lényege.
Mint vas által kifordított cserép,
Jelenbe törött múltunk védjegye.

Minek maradnék egy üres világban,
Hol nincs értelmes élni akarás?
Ahol nincsenek erkölcsi igények s
A szabadság villanypásztora ráz.

Mért maradnék itt, hol esélye nincsen,
Hogy ihasson a szomjazó vidék?
Hol csatorna helyett sírokat ásnak,
Hol honföldből a honfi mind kiég.

Jaj! - vajon hányan vannak még előttem?
Vajon még mennyi könnyet rejt az út?
Vajon a konok élet báli mása,
Cserél-e tánca közben új sarut?

Még vissza tér-e úgy minden, magához,
Hogy ereje lesz újra kezdeni?
Még vissza tér-e apa a fiához?
Ki szülője hiányát szenvedi.

Megtér-e végre új esélyét adva,
Önnön magának, újra életet?
Vagy elveszik, mint villámban a fénykép?
S helyén fekete űr foglal teret.

Az élethez

Ne hidd, könnyedén ne ígérd
Hogy örökké lesz, az hogy itt vagy,
Szeszélyed vak s a szenvedély
Karodba lök, és újra itt hagy.

Ne ránts öledhez oly közel
Félek, nagyon megmételyeznél,
Kioltva reményem tüzét,
Minden múlttal szemétre vetnél.

Még akaratom ellenére
Boldogtalan futásodat,
Felrónád győztes éjszakámon,
Mint elrettentő átkomat.

Ne hidd, könnyedén ne ígérd,
Hogy örökre van az, hogy itt vagy.
A múltunkkal minden remény,
A jelenünkben újra itt hagy.

Ars poetica

Őszinte sűrű évezredek
Tömörülnek cseppjeimben.
Igaz igézet sója csillog
Valóság rideg tükreimben.

Úgy csúszok át az öröklétbe,
Ahogy formát bont az árok.
Ős bolygónk amfora hegyéből
Csak percnyi lét-tudat szivárog.

De vissza bölcsőhosszú éjbe
Porlasztó fagy-érzés nyomaszt.
Rög mozdulatot tűnő kékje,
Létem tudat-mély vize fakaszt.

Szikrányi sziklák szavaim,
A gondolat, ha utolérem.
Elfoszlok rögtön nyomain,
Mért parazslok még nem is értem.

Jézus és a kereszténység a húsvét fényében, s az egyházak árnyékában.

Avagy a tékozló fiú hazatér.

Kedves olvasóm! Jézus személye, léte vagy nem léte itt a kérdés lényege, na és saját hitünk, tisztánlátásunk e kérdésben. Mert nagyon fontos a jövő szempontjából, hogy az igazság talaján állunk e, vagy a hazugság ingoványán, mely előbb utóbb elnyel minket, ellopva életünk valódi értelmét, s a sötétség fulladozóivá tesz, hogy halálfélelemben tarthasson kénye szerint? Nos, ebből az ingoványból szeretnék kisegíteni minden rátévedt magyart, mert a fény a mi valóságunk s nem az árnyék. Kedves olvasóm! Mint ahogyan az élettel kapcsolatos lényegi kérdések mindegyike is elválaszthatatlan a kozmikusságtól, úgy a húsvét értelme is elválaszthatatlan Jézus kozmikus misztériumától. S máris a kérdés megválaszolásának lényegi szempontjához, szempontjaihoz érkeztünk. Kiinduló pontul vissza kell kanyarodnunk a múlt, a mai ember számára homályos, vagy egyáltalán nem ismert dokumentumaihoz, hiszen azok sokkal közelebbiek, s ezért sokkal hitelesebbek, mint a ma e témában lévő nyilvánosság a Jézusi valósághoz. Ezért előre el kell bocsátanom, hogy az általános tudásokhoz képest valószínű sokkolóan hatnak majd a múlt tényei. Annál is inkább, mert az általánosan egyházinak tudott tanokkal összeegyezhetetlen maga a Jézusi valóság, amely még a biblia előtti korok hiteles lejegyzésein alapul, s minden szempontból a megtörtént valósághoz ragaszkodik, tehát nincsen oka elferdíteni a valóságot valamely érdek-szempont alapján. Kedves olvasóm! Az elterjedt Jézusi nézetek két vonulatát ismerheti a nyilvánosság, az egyik ezek közül a vaskori, avagy materialista vonulat, az anyagelvű fikció, mely azt mondja, hogy Jézus az egyházak által kitalált személy, tehát nem valóságos. Ez a nézet volt uralkodó egészen az ötvenes, hatvanas évekig, majd később már ugyan elismerték Jézus létezését, de legendáját a személye köré kerített mesének tartották, s tartják ma is. Abszurditása abban rejlik e materialista felfogásnak, hogy Jézus tagadásán keresztül egyszer, s mint hitelteleníteni akarja azon római, Görög, Szír, vagy Föníciai a krisztus után, az első századból ránk maradt írásos dokumentumokat, melyek hiteles krónikásai a kor történelmének, ezzel mesének titulálva Tacitusz vagy József Flávius és még jó néhány Hellenisztikus szerző történeti lejegyzéseit. Kedves Olvasó! Ezek a dokumentum hitelességű lejegyzések a következőket mondják el. - Júdea provinciában, abban az időben botrányos, de legalábbis szokatlan esemény számba ment, hogy egy bizonyos Jézus, vagy Jesua nevezetű Názáret településről származó fiatal 33 éves férfi, aki magát csak a Názáreti Jézusnak nevezte, szokatlanul különös tanításokkal vált népszerűvé. Tanításaival egy időben betegeket gyógyított s varázserőt, mágikus képességeket mutatott tettei során. Ennek az embernek rövid idő eltelte

után számtalan kísérője, követője s hallgatósága lett. Csodálták szavait bölcsessége miatt, tisztelték tettei miatt s már úgy beszéltek róla, mint Isten fiáról, az ő helytartójáról, az ég küldöttéről, a fény megtestesítőjéről. De a Jeruzsálemi főpapokat mind ez halálosan felbőszítette. Annyira, hogy Isten káromlásért s egyéb bűnökért halálra kívánták ítéltetni. Tacitus szerint Mivel Júdea egy római gyarmat, provincia volt ekkor, csak a római adminisztráció beleegyezésével lehetett valakit kivégeztetni. Ezért a Főpapok a Prokurátorhoz, helytartóhoz Poncius Pilátushoz fordultak azzal, hogy szentesítse a kivégzési óhajukat. Pilátus azonban nem kívánta kivégeztetni Jézust, mert kihallgatása során ártatlannak találta. Amikor közölte a főpapokkal, hogy Jézust ártatlannak találja, s hogy szabadon kell engedni Őt, a főpapok megfenyegették. Kihasználva Pilátus meglehetősen ingatag helyzetét, mely Tibériusz császár s ő közötte fennállt, s melynek következtében Tibériusz csak arra várt, hogy Pilátus okot adjon neki a leváltásra, a főpapok avval zsarolták, hogy amennyiben nem végezteti ki Jézust, levelet menesztenek már aznap a császárhoz, amelyben beszámolnak Pilátus a császársággal szembeni ellenséges, sőt áruló magatartásáról, amit ez a felmentés is bizonyít. Mert Jézus a császárság ellen agitál s szervezkedik. Ez persze nem volt igaz, de az egyébként is gyenge jellemű helytartót megijesztette a fenyegetés s végül eleget tett a zsidó főpapok kérésének. Kedves olvasóm! Tacitusz Annales-ében ezt az objektivitást, mint történeti tényt találjuk. Tacitus azt írja még, hogy aki történetírásra adja a fejét annak kötelessége a tárgyilagosság, az állásfoglalás nélküli tényközlés. Aki nem így jár el az történelemhamisító. Ez az elv bekerült a Görög jogrendbe is. Tehát ez alapján a Tacituszi történetírás elfogadható hiteles dokumentumnak. Kedves olvasóm! Ha már Tacitusszal megcáfoltuk a materialista istentagadók állás- foglalását, beszélnünk kell az egyházi kurzusról, kultuszról is. Ez a kultusz az, amit a miséken hallhatunk, vagy a bibliában olvashatunk, Ez a második vallástani áramlat. Itt kell megjegyeznem, mert nem elhanyagolható szempont, hogy a mai, kézbe vehető biblia 300 éven keresztül képlékeny szerkesztés alatt állt. Tehát egy többszörösen megszerkesztett munka a mai, melybe beletettek benne soha nem volt anyagokat, s kivettek nagyon sok eredetileg benne szereplő dokumentumokat, de benne is hagytak a régiekből csak átírt változatban. Mózes első könyvétől János jelenéséig 550-re alakul ki a mai forma és tartalom. De Jézus távozásától egészen 550-ig ez az általunk ismert biblia nincsen meg, s ami van az nem így néz ki és nem is e tartalmú. Kedves olvasóim! Jézus távozása után rengeteg az apostolok által lejegyzett kézirat, ma már szent irat marad az apostolok birtokában. Ezek az iratok között vannak Jézus közvetlen tanításai és beszédei, tehát ezek a dokumentumok abszolút hitelesek, test és szellem azonosak Jézussal, attól függetlenül, hogy ezeket a tanítványok jegyezték le. Ezek Jézus részletes ismeretét teszik lehetővé. Krisztus után 200-ra kialakul egy teljes Jézusi legendárium, mely Jézus beszédeit tanításait tartalmazza. Azonban Ku. 320-tól egy sorsfordító és sajnálatos változás következik be. Az egyház a tiltások s a római birodalom ellenállása ellenére megerősödik s kiépíti

hierarchikus rendszerét. 313-ban Nagy Konstantin császár döntése alapján megszületik a Milánói ediktum, amely a római állam hivatalos vallásává teszi a keresztény vallást. Ez az az idő, amikor a kereszténység kezdi megváltoztatni addigi vallás szemléletét. Ezek a változtatások egy emberöltő alatt a felismerhetetlenségig deformálják az eredeti kereszténység hitbéli alapjait, Jézus tanításának gyakorlatát, s elméletét egyaránt. Tehát a világban a térítők által széthordott keresztény kurzus már csírájában sem hordozza a jézusi tanítások lényegét. Ez a vallás az a deformált, a rejtőzködő hatalom által átíratott, meghamisított vallás, amelynek szellemében István is saját népe ellen fordul s lemészárolja idegen haderők segítségével a még ősi hitéhez és életformájához, szokáskultúrájához ragaszkodó igaz Magyarokat. Tehát kedves olvasó ebből is egyértelműen kiderül, hogy kétféle kereszténység létezik, az, amivel önt áltatja a katolikus papság bűnös szervezete, és az a hitvallás, ami Jézus tanításaiból egyértelműsíthető. Nos, éppen ezért a húsvétnak is két magyarázata kell, hogy legyen, az egyik az egyházi magyarázat s a másik a krisztusi tartalom. Mindez kijelenthetően azt teszi szükségesé, hogy a kereszténység vallását különválasszuk a Jézusi kereszténység igazság hitétől. Tehát ki kell jelentenünk, hogy két keresztény vallás van, egy hamis egyházi, és egy igaz Jézusi kereszténység. Ez az a tény, amely sokak számára sokkolóvá teheti e sorokat, hiszen ettől kezdve választani kell a hamis egyházi kereszténység és a Jézus Krisztusi kereszténység között. De még mielőtt választanánk, tegyük fel azt a kérdést, miért változtatták meg a Jézusi tanítások hitvallását, miért volt erre szükség, s kiknek állt ez érdekében? S ha valóban megváltoztatták a Jézusi tanítások vallástanait, akkor azok milyenek lehettek valójában? Ha ez tisztázódik a döntés is könnyűvé, de legalábbis könnyebbé fog válni, hiszen más értelmet kap a kereszténység fogalma e tudás birtokában. Kedves olvasóm! A keresztény egyház hivatalossá válása után az egyház papjai a különböző zsinatokon, gyűléseken a birtokukban lévő apostoli lejegyzéseket aprólékos munkával áttanulmányozták, s szortírozták kanonizált, vagy engedélyezhető részre és apokrüphonokra, (apokrif Görög) elrejtendő anyagokra, amelyek nem kerülhettek bele a készülő Bibliába, s amelyek mindenki számára tiltott iratokká váltak. Ezeket a titkos iratokat őrzik hét pecsét alatt ma is a Vatikán pincéiben, páncélszekrényeiben, ha ugyan el nem égették azokat. Ezek az iratok olyan mértékben titkosak, hogy még a teológiákon sem taníthatók, még a paptanárok, teológus professzorok sem tudhatnak róla. Ennek indoklásaként állították, hogy a tanítható dolgok Istentől valóak s az apokrifek pedig a sátántó valóak, ezért azok nem kerülhetnek a nyilvánosság elé. A baj ezzel csak az volt, hogy az eltiltott anyagok kilencven százalékát a Jézus tanításait tartalmazó iratok tették ki. Ha hitetlenkednél írásom igazában, kérdezz rá az apokrifekre a papoknál. A magyarázkodó, kitérő, elhessegető válaszokból döntsd el magad, hogy ki mond igazat. Azóta hozzáférhetővé vált, kiszivárgott apokrifek tartalmából eleveníteném meg néhányat, melyekből az is ki fog derülni miért lettek tiltottak. Nos, kedves olvasóm néhány szemelvény e titkokból, annál is inkább, mert ezekben

az iratokban sokkoló információk vannak Jézusról, a világról s rólunk. A betiltott szövegek rendkívüli gyakorisággal beszélnek az inkarnációs, reinkarnációs tanításoktól, továbbá Jézus beszédeinek apostolok által lejegyzett írásaiban az áll, hogy az emberi én fénytermészetű, halhatatlan, bűntelen, tiszta, és szabad, hisz a teremtéskor Istennél volt. Jézus tanításainak leginkább betiltott eleme az, amelyben kijelenti, hogy az ember Istennel azonos fényszellem természetű, testbe szorult, vagy zárt fény, - „a test börtönébe zárt Istenek vagytok" mondja egy helyen Jézus, s a száműzetés során vált az anyagi test foglyává, s addig kell a reinkarnációs forgásban részt vennie, más, más testben megszenvednie az életet, ameddig az életekben felhalmozódó adóságot le nem törleszti. Ezt jézus az apokrifek egyikében így mondja: Amikor Péter megkérdezi Jézust. – Mond Jézus és mikor mehetünk haza. Jézus így válaszol: - „Akkor mehettek haza, ha vágytok rá"- Tehát az eredeti tanítást az volt, hogy a szanszárát, azaz az újraszületéseket a létvágy tartja meg, táplálja, maga a földi dolgokhoz való ragaszkodásunk. Ez azért lehet így, mert az idők során elfelejtettük a fény-hazát, s tulajdonképpen ezt úgy tesszük, azzal realizáljuk, hogy elhisszük, mi azok vagyunk, akit a tükörben látunk, s ehhez ragaszkodunk. Ez a ragaszkodás növeli hitetlenségünket, ez a matéria törli ki őstudásunkat, s tesz nyomorulttá, szenvedővé, és minden mássá is, hiszen tudatlanságba zárja s szorongóvá teszi érzelmi egónkat. Azonban az igazi énünk a fény, mondja Jézus, az végig mentes mindattól, amit a testünk s az érzelmi egónk szenved. A fény-énünk az igazi, azok vagyunk mi, a lélektudat, s mi egészen addig várunk még elő nem léphetünk, de addig ameddig érzelmeinkre s testi vágyainkra hallgatunk, s az ebből következő tetteink gúsba kötnek minket, addig részt kell vennünk a reinkarnáció körforgásában. A lényeg tehát, hogy a Jézusi tanításokban a karma, azaz tetteink következményeinek a tana, ill. a reinkarnáció egyértelműen központi jelentőségű volt. Tehát leszögezhetjük, hogy az eredeti Jézusi tanítások, és a keleti vallási tanok között nagy különbség nincsen, s hogy az egész Jézusi küldetés értelmét csak az apokrifekből lehet megérteni. Ez az egyetlen járható út mondja Jézus. Az eredeti tanítás szerint Isten úgy teremti a mindenséget, hogy magát is beleteremti. 451-ben ezt a tanítást az egyik zsinat betiltotta. Helyébe kötelező tanítássá tette, hogy az Isten a világot kívülről teremtette, tehát annak csak az ura és nem maga a világ. Ez teszi test-azonossá a keresztény vallást, s alkalmassá arra, hogy visszaéljen a többi igaz vallással szemben, azokat hazugnak, ezoterikusnak, tehát fantasztának s ez által komolytalannak, azaz megsemmisítendőnek minősítve. Így vált a hamis kereszténység felfogás az erőszak jogalapjává, s igyekezett is elpusztítani a riválisvallásokat hirdető egyházi felekezeteket, s népeket. Ez történt hazánkkal, s ősmagyarjainkkal a honfoglalást követően, s történik ma is. Hiszen a Magyar ősvallás az Isten mindenhoni jelenlétét tanította, azt a fény központú, Istenű teremtés tant, amelyet Jézus is hirdetett, s amelyet a hamis kereszténység tűzzel, vassal ki akart s akar irtani ma is. Kedves olvasóm! Az ősmagyarok ezért szentelték meg a termőföldjeiket, az ételeiket. Ezért alakultak ki természet tisztelő rituáléik,

tavasz köszöntő, télbúcsúztató stb. ezért áldoztak a tűz, a víz, a föl a nap a hold isteneinek, s ezért volt szent a család, s ezért volt szent a békesség az ősmagyar családokban. Ezért volt szent és sérthetetlen a házassági kapcsolatok családi hierarchiája, és érzelmi tabui. Mind, mind a fénybe való visszatérést szolgálta tudatosan, vagy a-nélkül. Tehát a hamis kereszténység által csak pogánynak nevezett mitológiák Istenei ugyan úgy a teremtő arcai voltak, hiszen Isten a mindenségben teremtette bele önmagát, s nem a fölött valahol lévőnek, a fellegekben úrként uralkodva. Szintén Jézus mondja: - Nem azért jöttem, hogy eltöröljek, hanem hogy beteljesítsek. S ez a megnyilatkozása szentesíti az addigi ősvallások mindegyikének létjogosultságát. Tehát a Magyar ősvallás, népének szokásaiban is megjelenik, sőt határozottan körvonalazódik. Ezért olyan fontos az ellenségnek elfeledtetni a magyarokkal régi szokásaikat, folklórjukat, ezért árassza el médiánkat az amerikai kozmopolita gyökértelen városi szeméttel, az embertelen rideg erőszak identitás rákos kórokozóival, helovénnel stb. Mindegy mivel, csak elterelhesse a figyelmet s kiirtsa az igényt, tradícióink felébresztésének vágyát honfitársainkból. Kedves olvasóm! Jézus küldetése a misztérium vallások kiteljesítése, és egybeforrasztása volt az egész világon, azaz a vallások szintézisre hozása. Hiszen Jézus, eredeti tanításaiban nem tesz említést egyetlen alkalommal sem, az ember bűnös eredendőségéről. Ezért nem beszél soha pokolról sem, hiszen ilyesmi soha nem szerepelt a Jézusi tanításokban. Ezt is csupán a zsinatok teszik bele, mármint az eredendő bűnösség tanát s a poklot a bibliába 451 tájékán, hogy az embereket az erkölccsel, amit ők testesítenek meg persze, a tízparancsolattal megerősítve, (ami szintén nem szerepel Jézus tanításaiban, hiszen Isten magát teremti a világba, s miért korlátozná magát parancsolatokkal,) hogy az egyszerű tudatlan emberek millióit hatalmuk alá tudják vonni. Az egyház húsvét kapcsán ezért azt mondja, hogy nagypénteken azért halt meg Jézus, hogy eltörölje az emberek eredendő bűnét, amely Ádámtól és Évától származik. De ma már tudott az a tény is, hogy az a bizonyos paradicsomi jelenet, amikor Éva rábeszéli a kígyó unszolására Ádámot, hogy szakítson a tudás fájáról, az is meg lett hamisítva az eredetihez képest. Az eredetit megtalálták 1945-ben a Kumráni anyagok között, amelyet az Eszénus kolostor könyvtáraként azonosítanak. 1947-ben pedig a Dél-egyiptomi Nakhamadi lelet anyag egy sivatagi barlangban, amelyet egy pásztor gyerek kecskéjének a lába mutat meg, úgy, hogy a lába beszorul egy repedésbe, nyiladékba s így a kisfiú annak kiszabadítása közben találja meg a lefelé barlanggá kiszélesedő üreget, melyben ezek a több ezer pergamenből álló dokumentumok korsókba zárva el voltak rejtve. - Talán ez sem volt véletlen, de ezt már csak én teszem hozzá. – Persze ezek a leletek a műkincs maffiánál landolnak, aztán, hogy hogysem a Vatikán a leletek, mint egy hetven százalékát felvásárolja, tartalmuk az óta is rejtély. A harminc százaléka azonban elérhető akár az interneten is angol nyelven, s ezekből tudható, hogy az eredeti paradicsomi jelenet hogyan történt. A mai keresztény egyház az ember eredendő bűnösségére épül, tehát azt állítja, hogy az ember már magzati állapotában is bűnös, (elképesztő). Nem egy

egészséges élet indítás e bűntudattal szembesíteni a gyermeki pszichét, ugye kedves olvasó? Szerencsére a józan szülői ösztönösség ilyesmire nem is képes. Erre csak egy tudatosan elvetemült hatalom mániás és a gonoszságig beteg lelkű és elméjű grémium, szövetség képes, akiknek semmi sem szent csak egyházuk hatalma. De térjünk vissza a húsvéthoz, ill. az eredeti paradicsomi jelenethez. Az apokrifek nyíltan nem mondják ki, de sejteni lehet, hogy a két fa közül az arany az élet az ezüst a tudás fája. Az életfájának gyümölcse halhatatlanságot ad, az ezüst fa gyümölcse beavatást, égi tudást ad. A trektatusz úgy mondja, hogy egy napon Ádám és Éva hangot hallott, mely hang azt súgta, hogy ne közelítsetek e fákhoz, ne érintsétek őket, mert halált okoznak. Később Ádám és Éva közös vándorlása során, a paradicsom szigetén gyaloglás közben megszomjazott. Megálltak, éppen az ezüst fa alatt, amin ezüst gyümölcsök függtek, s a traktatusz ekkor mondja ki azt a mondatot, hogy – „Akkor Éva nagyon megszomjazott”- Nyilván e szomj nem más, mint a tudásszomj, kezét nyújtotta a gyümölcsért Éva, de ekkor Ádám figyelmeztette, ha hozzáérsz a fához, vagy a gyümölcsök bármelyikéhez, meghalsz. A traktatusz ekkor azt mondja, amikor Ők felnéztek a fára észrevették, hogy annak csúcsán egy gyönyörűséges sólyom ül, s lágy női hangon megkérdezte Évától: - Miért nem ízleld meg a gyümölcsöt? Éva elmondta a hang kérését, amit előtte való nap hallottak. A sólyom válasza Évának: - Az a hang hazudott nektek, hiszen hazug ő a teremtés kezdetétől fogva. – és azt is mondja, - Ezt a fát én ültettem nektek. – Ha esztek a gyümölcséből, olyanok lesztek, mint az égiek közül egy, emlékezni fogtok minden rossznak, jónak az eredetére s vágyni fogtok vissza ide közénk. Kedves olvasó! Vajon miért kellett ezen történetet átírni, megváltoztatni a zsinatoknak? – Mi van ebben ok a megváltoztatásra? Nézzük. Először is a sólyom, aztán, hogy női hangon beszél, s eleve az, hogy a teremtő hazudik? Hogy mondhat a sólyom ilyet a teremtőjére? A bibliában ez úgy jelenik meg, mint, hogy ha Isten mondaná azt: - Ne egyél a gyümölcsből. Vajon miért akarja Isten megtiltani a tudást, szeretett teremtettjeinek a hamisított változatban? Milyen Isten az, amelyik tudatlanságban akarja tartani teremtményeit. Mert az eredetiben nem Isten, hanem a sólyom kéri ezt Évától, s ez nem elég ok? A sólyom azt mondja: Én ültettem nektek e fát. – Ekkor Éva már érti a sólyom szavainak jelentését, kinyújtja kezét s a leszakított gyümölccsel oltja saját s férje Ádám szomját. S amikor szomjukat oltották a gyümölccsel felnéztek az égre s az addig mezítelen testüket fény ragyogta be, ölelte körül s testükön a lábfejüktől a homlokukig hét ragyogó csillag nyílt ki, borult virágba. S tudjuk, hogy hét csakrája van az embereknek. Tehát ez a jelenet, amely egy gyönyörű festményként van mellékelve, nem mellékesen, a hét csakra megjelenését szimbolizálja. Ez látva, folytatja az írás, az eddig csak suttogó ellenséges erő tombolni kezdett, s a paradicsom szigetét elárasztotta a tenger tajtékzó hullámaival, a bosszú villámaival, Ádám és Éva halálfélelmet érzett s menekülni próbált de nem sikerült nekik, ekkor a sólyom kiterjesztette szárnyait mely hatalmasra nőtt s teremtettjeit hátára véve kimenekítette az azonnali pusztulásból. A paradicsomi sziget, mely addig Ádám

és Éva lakhelye volt a villámok erejétől s a hullámok tombolásától megsemmisült s az óceán mélyére süllyedt. Tehát nem Isten akarta Ádámot és Évát elpusztítani, mert ettek a tudás fájáról, ahogy a kereszténység hamisan állítja, hanem a gonosz, mert magukba lényegítették a fényt, s ezzel egyenlővé váltak teremtőjükkel, a sólyommal s ez által örökéletűvé, és szeretetté, amit a gonosz soha nem érhet el. A sólyom utasaival meg sem állt Sineár földjéig ahol letette őket és azok hálát adtak az égieknek, mert már tudták és értették ki a sólyom. Ennyi az eredeti paradicsomi történet írott s nem meghamisított legendája, egy kis képmelléklettel. S ez tökéletesen megvilágítja a hamis egyház hamisságának miértjét. Hozzá még: - A Sineár az ókor kelet kutatói szerint az Arámi megnevezése, annak a területnek, amely a Sumer birodalma volt az ókorban, azaz Mezopotámia. Ádám és Éva leszármazottai lettek az első Sumer királyok. Ez a sólyom kultusz meg is jelenik a Sumerek kultúrájában. A feltárt imahelyek homlokzatán megtalálták az arany sólymot, stb. Okulásul tehát az eredeti legendában az alma megkóstolása nem bűn volt, hanem egy hős tett. Ebből pedig az a tanítás következik, hogy az eredeti kereszténység a nőket hősként tisztelte, mint Éva leszármazottait, aki meg merte kóstolni a gonosz által megtiltott gyümölcsöt s evvel hőstettet hajtott végre, hiszen felszabadította a fényt, azaz a teremtő lelket, s tudatot, s mindezt önmagáévá tette Ő és férje Ádám is. Ezért az első vallás a nőket a tudás birtokosaiként tisztelte s szentnek tartotta. S mint ahogyan azt tudjuk, a ZSIDÓSÁG ÉPPEN ERRŐL a PIEDESZTÁLRÓL TASZÍTOTTA LE ALJAS MÓDON a NŐKET. Mert, hogy a meghamisított bibliájukban nőgyűlöletet hirdettek a boszorkányság életre keltésével. A sólyom, azaz a teremtés női aspektusának a tagadása is egyben jelenik meg az ördög bibliájában. - Éva az ég felé nyúl jobb kezével s a tudás gyümölcsét a teremtőtől kapja, Ádám viszont tőle, s így a tudást a férfi a nőtől kapja, s ez nem tetszett a gonosznak. Visszatérve a húsvéthoz, tehát az eredet szerint az ember nem bűnös ezért nincsen szüksége a megváltásra sem, tehát a húsvét mai értelmezése hamis, ill. hazug s az embereket egyértelműen félrevezeti. S nem csak ebben hazug, de a szent háromságban is. Mert az eredeti család teljes volt: ATYA, ANYA és FIÚ így volt teljes a család, amit e hármasság jelentett az eredetiben. A hazugban az anyát kirekesztették, hát nem érdekes? De hamarosan eljön az idő, amikor a húsvét igazi pompájában s szakrális értelmében fog égni, s tudatja a világnak, hogy nem a bűnt szolgálja, hanem az életet, a teremtést, a család szeretetét, a fényt, mely maga az éltet, megújítja egészen a teljességébe vetett bizalmat. Mert minden út hazavezet, s minden tékozló lélek megtér a szülői házba.

A szentháromságba.

Az **Atya az Anya és a Fiú nevében,** úgy legyen**.**

S mindezt tartsa össze a szentlélek

Ég-oldott szabadság

Ha vágyod

A szellem gyalogútja felett,
Az idő égboltja ragyog.
Alatta hétrét görnyedve,
Vigyázó angyalok.
Terhük a testbe öltött,
- Elfajzott gondolat,
Mely körforgása révén
Tisztul, vagy úgy marad.

Hét szenvedés világ után még
A szellem hazatér, s ragyog,
Így látszódnak égre kelve
A földi csillagok.
Megtisztul mind, ha vágyod
S a cella boltozat,
Egy összeomló test lesz csak,
Míg a lélek szabad.

A tenger hullámzás morajlása, mint szférák zenéjére pördülő galaxis szoknyák surrogása, vagy mint a szívverés által kilökött vér árapály zúgása, melyet csak belső fülünk hall, s mely elárasztja a lélekben elgyengült emberfélét a rettenet hamis tudatával, úgy ültem a parti homokban égbe fúrt tekintettel, s lélekkel magát az idő térmotorját firtatva, a sebesre vörösödött ég múlt-gyűrűiben, amelyeket a révedő nap hagyott rám a mindenség-változás törvénye szerint. Szóval a tengerpart homokjában ültem s megigézve meredtem a gyönyörű panorámára, amelyet fényképeken, relaxáló céllal készített filmeken már láttam, s melyet élőben látni egyszer, életem rögeszméjévé vált. S most, hogy teljesült e titkolt óhaj, kifejezhetetlen, paradicsomi állapot uralta el teljes lényemet. Így még soha nem merítkeztem meg egyetlen káprázatban sem. Azonban miután valamelyest alább hagyott az érzékelés s a vágy beteljesülésének mámora, amely úgy két-három napig is eltartott s azután időszakos kihagyásokkal tört csak rám ismét, de már jóval kisebb amplitúdóval, erőszakot vett rajtam a jelenségek mögötti valóság megfejtésének kíváncsisága, s a szellemi lét kreatív dimenziójába repített. A kellő élmény és átlényegülés után, előjött belőlem a filozófiai hajlam. A mi végre vagyunk a világon megfejtésének vágya. De hát kibe ne emelkedett volna felszínre ezen káprázatok után a kíváncsiságok béltelen dióhéja, az embert emberré tevő, de bizonyossággal megválaszolhatatlan kérdések kényszere? Nos amit legelőször tisztázni akartam magamban s magamnak, az volt, hogy miként

lett a világ s mi célból? De amilyen sebességgel felvillant e kérdés bennem, olyan sebességgel szégyelltem el magamat, mert rögtön arra gondoltam, hogy olyan kérdést tettem fel magamnak, amire nálam sokkal jobb adottságú embereknek sem sikerült a választ fanatizmus nélkül megadni, mért pont nekem sikerülne? Hát kivagyok én, s honnan veszem a bátorságot ahhoz, hogy e kérdést megválaszoljam? Ez aztán a pofátlan nagyképűség csimborasszója! Ez elképesztő nagyképűségre vall, az EGÓ beteges túltengésére, - gondoltam. El is hessegettem magamtól a gondolatot s csak a zavartalan mámorra koncentráltam, ami végre körbefonta, bekárpitozta létezésem gyémánt gyűrűjét. Így ment ez egy-két napig, de aztán ismét és megint e kérdések előtt találtam magamat. Úgy látszik az ember már csak ilyen, semmit nem tud tartósabb ideig önfeledten élvezni. Le, fel sétáltam a tengerpart homokjában s már nem is éreztem olyan jól magamat. Már nem kötött le a naplementék varázsa anélkül, hogy fel ne merültek volna e kérdések. Persze, lehet azt mondani az ilyen emberre, hogy kicsit nagyon hülye, hiszen ott van a csoda a szeme előtt s ő ahelyett, hogy felhőtlenül élvezné, kihasználná azt, holmi haszontalanságok miatt teszi tönkre a káprázat arany és ezüst hullámzású délibábját, amelyet egy a szegénység lápvizéből partra került botos kölönte mint én, nyugodtan nevezhet mázlinak. Igen, ez igaz! Nagyon, nagyon sokan szeretnénk eljutni a tengerhez, csakhogy nem engedhetjük meg maguknak e luxust. Nem ezt, de egy, egy jó ebéd luxusát sem, a meleg szoba luxusát sem, az esti olvasás örömének luxusát sem villany híján, és sorolhatnám, hogy még minek a luxusát nem. Nem úgy, mint azok az… - s ezt nem az irigység, vagy a harag mondatja velem, hanem a valóság tapasztalata – emberi testet öltött mocskos paraziták, akik lelkiismeret híján mások vére, élete árán luxusizálnak. Gondoljon csak nyugodtan az ország legszebb házának proli lelkű álatyáira s azok kiszolgálóira. - De hagyjuk is a méltatlanokat, hozzánk s e témához nem illő alantasokat, mert nem jó érzés ezen az alacsony rezgésszinten tartózkodni. Valahogy erkölcsileg lealacsonyító és csak **libabőrös** lesz tőle a becsületes szegény ember. Szerintem a tudatos „szegénység” az igazi s egyetlen erény, hiszen egyedül ezen a létszinten fontos a lélek. A baj csak az, hogy ami itt van az már nem a szerénység erényének tudatos szegénysége, mely mindenből csak annyit szerez és tart meg magának, amennyi a tisztességes, becsületes élethez okvetlenül szükséges, hanem a garázdaság és gyilkossági kísérletnek minősülő szegénység, a magyar lakosság többsége elleni merénylet szegénysége, a kormány által tudatosan előidézett szegénység, mely bűnre nincsen bocsánat, sem mentség. De most ezt hagyjuk, a bűn el fogja nyerni méltó büntetését, úgy hogy nem ragozom tovább e témát.

- A meleg homok milliárd szemcséje, mint a világ legjobb pedikűröse márványsimaságúra csiszolta bőrkeményedéses talpaimat, ügyelve arra, hogy a masszőr hivatását is legjobb minőségében teljesítse. Lassan, lassan ismét a filozófiai gondolatok rezgésvilágába emelkedtem. Olyan erővel hatott rám e kényszer, hogy feladtam az ellene való küzdelmet. Elterültem a langyos homokon s elmerültem gondolataim tarajos hullámaiban. Elsőként az idő kérdése ütközött

meg bennem, tehát ezt vettem szemügyre, s feltettem magamnak a naiv kérdést, van-e idő? Mivel minden porcikám ösztönösen hadakozott e nyilvánvalóság megkérdőjelezése ellen, megpróbáltam a teljes objektivitásomat latba vetni. Kutakodni kezdtem e témakörből a fejemben megmaradt információk után, s azonnal be is ugrott az, ami még benne volt, miszerint: - Nagy hindu bölcselők szerint az idő csak érzéki csalódás, amit öntudatunk állapotainak egymásutánja idéz elő, miközben az örök állandóságon áthaladunk, és ahol nincs öntudat, amelyben ez a csalódás létrejöhetne, ott nem létezik, hanem „alva fekszik". Tudom, hogy ez a gondolat a „Titkos tanítások" tanulmányozása során rögzült bennem. De már akkor is átgondolatlannak tartottam e tézist. Hiszen az állandóságon áthaladó, vagy az állandóságban éppen létező hol nem létező öntudati, azzal hogy áthalad rajta meg kell, hogy semmisítse magát az állandóság állandóságát. Arról nem is beszélve, hogy ha valaki, vagy valami alva fekszik, még akkor is, ha csak a tudat síkján ismert anyagtalanról van is szó, annak léteznie kell, - vagy nem? Na, de gondoljuk tovább ezen okfejtést, mely igazolja gondolataimat. - A jelen csak matematikai vonal, mely az örök állandóság azon részét, amelyet mi jövőnek nevezünk, elválasztja attól, amelyet múltnak hívunk. Semminek a földön nincsen valódi állandósága; mert semmi sem marad változatlan, még ugyanaz a másodperc billiomod részéig sem. (Na mit mondtam?) Az az érzés, melyet az „idő" felosztásának tényleges voltából merítünk, és mint jelent ismerünk, a dolgoknak érzékeinkkel közvetített, pillanatnyi megpillantásából vagy pillantások sorozatának elmosódottságából ered, amint ezek a dolgok az eszmények világából, melyet jövőnek hívunk, átmennek az emlékek birodalmába, amelyet múltnak nevezünk. Ugyanígy tapasztaljuk az állandóság érzetét a pillanatnyi villamos szikránál is, a szem recehártyájára gyakorolt, elmosódott és folytatólagos hatás következtében. A valódi személy vagy tárgy nemcsak abból áll, amit egy-egy pillanatban belőle látunk, hanem össze van téve valamennyi különböző és változó állapot összességéből az anyagi formában való megjelenésétől kezdve, a földtől való eltűnéséig. (***Tehát ezen a szinten az időt az állandó változás sebessége jeleníti meg. Ezt hívom én aktív időnek.***) Ezek az „összességek" léteznek öröktől fogva a „jövő"-ben és fokozatosan az anyagon áthaladnak, hogy örökre a „múlt"-ban létezzenek. Senki sem mondaná, hogy a tengerbe ejtett fémrúd létezni kezdett, amikor a levegőt elhagyta és megszűnt lenni, amikor a vízbe került, és hogy a rúd maga csupán abból a keresztmetszetéből állott, mely bármely pillanatban összeesett azzal a matematikai síkkal, mely elválasztja, de ugyanakkor egyesíti a levegőt az óceánnal. Így van ez személyekkel és tárgyakkal, melyek a „lesz"-ből (to-be) kihullanak a „volt"-ba, a jövőből a múltba s érzékeink számára egy-egy pillanatban egész lényüknek - hogy úgy mondjam - keresztmetszetét mutatják, amint útjukban egyik örökkévalóságból a másikba, az időn és a téren (mint anyag) áthaladnak. Ez a két örökkévalóság alkotja az állandóságot, amelyben, valóságban minden létezik, ha érzékeink alkalmasak lennének arra, hogy ezt a létezést felismerjük. – Hát igen, ha alaposan átgondolom, ezek az érvek

meglehetősen komolynak tűnnek, mi szerint valójában se múlt, se jövő nem létezik, az csupán a szellem érzéki csalódása, pillanatnyi kényszerképzete. S ha ez így van, akkor idő sincsen. De ha nincsen idő, akkor az anyag, s a szellem miben mozdul el, teljesedik ki, s a mindenség kiáramlását mi tette lehetségessé? Hiszen ha nincs idő, akkor semmi sem jöhet létre. Ha nem lenne idő, akkor semminek nem jött volna el az ideje, még a teremtésnek sem, s ha nem jött volna el a teremtés kiáramlásának ideje, akkor nem lennénk mi sem. Tehát ez így nem stimmel, valahogyan ezért berzenkedik szellem természetem az ilyen okoskodások ellen, még ha azoknak bizonyos jól felfogható belső logikája is van. Nem nem, ez a vonal valahogy nem valóságos, túlságosan erőltetettnek, elvontnak mutatja magát, s azt már tudom, hogy a bonyolult dolgok általában hamisak. Valahol máshol kell keresnem az igazságot. Így okoskodtam, miközben a nap lassan narancssárga estharmat-fénnyel szórta be a számomra is látható tér-fürdő lég-boltozatát. De ha az előző okoskodás hamis, akkor mit kellene gondolnom az időről, hogy tovább mehessek a mindenség megvalósulásának isteni útján, s eljussak a válaszig, mely felfedi az igazságot? Mélyen az okkersárgán fénylő égi tájba néztem, s valami azt súgta, az idő létezik, csak kétféle állapotban rejlik valósága. S abban a pillanatban, mint egy imbolygó röptű, gyönyörű szárnyú lepke agyam hálójába repült a metaf**o**ra.

Az aktív idő a szellem végtelen gyalogútja feletti égbolt.

A költő e metafora hallatán, félrelökte bennem a filozófust, s azonnal átvette a kezdeményezést. Így született meg a fentebb olvasható költemény, mely egységes egészként bomlott ki, akár a lepke előző élete koporsó bábjából. S e metamorfózist átélve szállt a gondolat kibomló virág sziromzatának nap csillóira, mintegy összegezve az élet egy-igazságának lényegét. Majd dolga végeztével visszavonult s helyét ismét a filozófus vette át.

Ha van aktív idő, akkor lenni kell passzív időnek is, gondoltam. A passzív idő pedig akkor az örökön örökké való idő, mely a mindenség felett lebeg, még van mindenség s az után is a mindenségtelenség felett, egészen addig ameddig ismét feltámad a mindenség. Amikor erre a megállapításra jutottam, valami kielégülésfélét, megnyugvást éreztem a sejtjeimben. Ez pedig azt jelentette, hogy valami a zsigereimben meglévő igazságra jutottam. Tehát az idő az egyetlen állandó és örök létező, mely mindentől független, még önmagától is. Miszerint az idő az önmagától is függetlenül létező, melyet a mindenség-szellem kiáramlása tesz láthatóvá önmaga számára. Tehát az idő az egyetlen láthatatlan állandó valóság, mely csak a szellem számára lesz láthatóvá s részben elérhetővé, s így használhatóvá, márpedig, ha valamit használni tudunk, az létezik. Következésképpen az nem érzéki csalódás, s ilyetén képen hamis a fentieknek állítása. De gondolkodjunk tovább, biztattam magam, miközben az este kellemesen meleg szellői simogatták meztelen felsőtestemet. Tehát azt megállapíthatom, hogy az idő az egyetlen részben elérhetőségi örökkön való, mely önmaga

tehetetlenségének rabja. Tehetetlen azért, mert a benne megnyilvánuló valóság úgy használja fel, ahogy éppen állapotának szükségszerűsége megkívánja, ezért az idő, mint olyan az egyetlen mindig volt és mindig lesz testetlen s szellemtelen valóság, mely létezésének aktív voltát saját tehetetlenségének köszönheti. Tehát leszögezhetem, hogy az idő az állandóan változó mindenség feletti mindenség, mely aktív létét önmaga tehetetlenségének köszönheti. Az idő tehetetlensége az ember számára annyira a valóság, hogy abba hal bele. Belehal, mert nem tudja megállítani, vagy visszafelé járatni. Tehát az idő tehetetlenségének nagysága egyenlő annak dinamizmusával. Az idő nem, hogy nem létezik, de ő hoz létre mindent a saját tehetetlenségi nyomatékával, s így mindennek eljön az ideje. A megtartó és pusztító Idő = idő tehetetlenség + idő dinamizmus. A passzív idő aktiválója a megvalósult szellemi és anyagi mindenség, mely az idő végtelenség bizonyos pontjain realizmussá válva elősegíti annak gyorsulását, vagy lassulását a benne lévő realizmus sűrűségének engedve, s így állítja vissza saját passzivitása átmeneti időzónáját. Tehát megállapíthatom a magam számára legalábbis, hogy az idő az egyetlen létező valóság mely passzív s aktív szakaszokból áll, és létezése megkérdőjelezhetetlen.

Hon-tompaságban őgyelgőn szorongsz,
Mint holdkóros szajkolsz sugallatot.
S hiteddé lesz e hipnózis alatt,
Bár nem éltél egyetlen oly napot.

Csak csontra szikkadt bő mozgástered.
Szembogarad beszűkült, éjt ereszt.
Bölcsességed, mint száraz ráncredők.
Valós jövőd, szögre rozsdált kereszt.

Sebes gyomrú, jóval ötven felett,
Csak őgyelegsz - lebegsz a semmiben.
A délibáb szilánkos eszeden,
Így jársz vakon, s botlasz keservesen.

Reménytelen remények foglya vagy,
Hon-tompaság hiszékeny, bús Aga,
Csak rangjelzés a kilőtt váll felett,
Vélt győzelmek el nem fújt kürtdala,

Bronz-görcsbe rándult köztéri szobor,
Kit magasról savaznak az egek.
Tompa, vértelen, mozdulatlan, - fék!
Kit nem idéznek hős történetek.

Végbölcselők, beton csatamezőn.
E kép mi mind, - csak sarki szájalók!
Nyelvlógatók aprócska dombtetőn.
Gyógyszerfüggő röhejes lázadók,

E ponton túl kell, lökjön az igazság
Mégis, még érző rostjainkon fáj!
Te cél mögötti égoldott szabadság,
S te lelkemben lobogó magyar táj.

Égbolt idő, mi felettünk lebeg,
Termékenységed lelki zálogát
Rejtette el önnön magadba, lent.
Mert ami lent lesz az lesz odafent.

Kedves olvasóm! Tudom, hogy az ijes írás, hirtelen tekervény masszázs az agynak, s megfájdítója is tud lenni, mely elgyengíti az akaraterőt, de néha kimondottan üdítő is lehet, ebben a nihilista gondolattalanságban, ebben a maradj hülye akaratú globalista vircsaftban. Mert nincsen az az égbolt-idő, mely öngyilkos lövedékké ne sűrűsödne, vagy ritmuszavarrá ne betegedne a jelenkori abszurd szófogadás csendes vegetálása láttán.

VÉGTELEN PIRKADÁSOM

„Öröklét távolából nézve…
Mikor a földnek nem volt még alapja sem,
Voltál. S ha majd a földalatti láng
Szétzúzza börtönét, s a formát elnyeli,
Te mégis úgy leszel, mint voltál azelőtt,
S nem ismersz változást, ha megszűnt az idő.
Végtelen gondolat! Ó, Isteni ÖRÖKLÉT”
(titkos tanítások)
***

Végtelen pirkadásom
Mindenségnek uralma
Valami hordhatatlan
Rámázó halk sikoly

A régi ház szobájának kissé áporodott öregszagán kívül, melyet egy-egy szagosító meggyújtásával s gyakori szellőztetéssel próbáltunk ellensúlyozni, semmi elszomorító nem volt. Ha csak az nem, hogy a jobb sarokba levő öreg ágyon egy kilencven éves asszonyanyó teste és lelke vívta élet halál harcát a nehézségi erő életidejével. Az agyhalált már kéthete megállapította Csapó doktor, a falu orvosa. Miközben vizsgálta feleségem nagyanyját, elszólta magát. – Ha hiszik, ha nem, de én még most is cserélnék szívet Maris nénivel, mert az olyan erős, mint annak a bálnafajnak a szíve, amelyik kettőszáz évig is elél. – Pedig hát akkor már csak valóban a szíve és a tüdeje tartotta asszonyanyót ezen a földön. Mi ettől függetlenül úgy éreztük, hogy minden percben mellette kell lennünk. Kétnaponta fürdettük feleségemmel, s még eleinte valami halovány reményt is tápláltunk a felépülése iránt. Ezt persze a szeretet ragaszkodása s nem a racionális ész suttogta szívünknek. Így teltek a napok, egyik a másik után, mígnem két hét múlva, szombat este tíz óra tájban a légzés, mely addig pontos ritmusban ismétlődött, szabálytalanná vált. Egy mély belégzés után gyors kifújás következett, de nem is légvételnek, inkább lég**szív**ásnak nevezném stílszerűen e kompressziót, hiszen a szív mely visz is és víz is, így szív, s teszi lehetővé az életet, egyszerre fáradni kezdett. Ettől a pillanattól kezdve valami érthetetlen feszültség, döbbenetszerű lázas állapot szállta meg a kis szoba valóságát. A nagy levegő beszívást gyors kifújás követte majd ahelyett, hogy ismét beszívta volna a levegőt megállt. Feleségem éppen nem volt a házban, amikor az első hosszú kihagyás megtörtént. Úgy fél perc is eltelt a következő levegőbeszívásig, majd ezután egyre lassabban és egyre nagyobb kihagyásokkal indult újra a test motorja, mígnem úgy háromnegyed óra elteltével egy kifújás után, mely szinte behorpasztotta a mellkast, végleg leállt. A test, forró volt, mint a parázs mikor a karjaimba vettem, hogy a nejlonnal leterített másik ágyra vigyem, ahol még

utoljára megmosdattuk, s felöltöztettük méltó módon utolsó földi útjának tisztelétére. Amikor a felzaklatott, odaadóan lázas idegállapot, a teendők elkészültével alábbhagyott, merthogy a halál az élőből, ha ilyen közvetlen szembesül vele, addig még soha nem tapasztalt részvét-izgalmi, együtt élési állapotot vált ki, hoz létre a távozó lelkével, s mintha egy része az élőnek is átszállna a túlvilágra. Szóval, amikor mindennel elkészültünk s a halotti bizonyítvány is ki lett állítva, feleségem kikísérte az orvost s én egyedül maradtam a szobában a halottal. Körbenéztem, hátha megpillantom a távozó lelket, amint önmaga fizikai teste felett lebeg, vagy éppen mellette áll s figyeli azt. De semmit sem láttam, csak a megdermedt időt, mely hálójába fogta a mozdulatot. Álltam a hófehér arc fénylő sugarának időtlenségében, s az ismeretlenség érzése járt át. Hogy meddig tartott ez az időtlenség nem tudom. De azt igen, hogy történt akkor valami nagyon fontos dolog abban a ma már csak néhány villanásnyinak tűnő időtlenségben, valami bizonyosság tétel, aminek lényegét csak később értettem meg, s ami ma a bizonyítékot jelenti számomra ebben a fizikai instabilitásban, amiről maga az emberi elme gonoszságig való leépültsége tehet. Furcsa és addig még soha nem tapasztalt létállapot volt. A halottat felkötött állal a szolid színű virágmintás huzatú s takarójú ágyára fektettük, kezeit a szíve fölött összekulcsolva. A temetés napjára virradó éjszaka, ami négy nappal a halotti bizonyítvány kiállítása utánra esett, úgy hajnali fél négy tájban jól hallható éles, de mégis szeretetteljes hang szólított a nevemen: - Gábor! - Abban a pillanatban kirobbant az álom a szememből. Ösztönös hirtelenséggel felültem, s körbenéztem. A hangélmény annyira valóságos volt, hogy feleségemet is felébresztettem és megkérdeztem tőle, hallott-e valamit? - Csak álmodtál fiacskám, még korán van, aludjunk, bizonytalanított el, s már aludt is tovább. Igen kedves olvasóm, akár hogy is, én azt a hangot valóban hallottam, de később rájöttem, nem a fizikai fülemmel, hanem a lelkem fülével, s ekkor döbbentem rá, tapasztaltam meg, hogy a lélek független a testtől, ezért hallottam egyedül csak én, ezért nem hallhatta feleségem, aki egyébként felébredt volna rá, mert éberalvó. Számomra ez ad hitelt, bizonyságot a lélek hallhatatlanságának s nem az ezoterikusok tanításai, noha valószínű, hogy amit a múlt emlékezete megőrzött a jelenkor számára, s amit a jelenkor farizeusai is elrejteni igyekeznek a hívek elől, tartalmaz erre nézve komoly igazságokat. Azt, hogy a lélek különélő, nem csak a testtől de a tudattól is, megtapasztaltam. Egy alkalommal mikor a kvantum fizika legújabb eredményeiről írt tudományos cikket olvastam, mely a részecske és a hullám jelenségek jelenlétéről, mint kísérő hullámról, vagy ahogy én hívom, angyal-hullám effektusról beszélt, s miközben gregoriánt hallgattam fülhallgatón, azt vettem észre magamon, hogy összeszorul a torkom s pár könnycsepp az íróasztal lapjára csöppen. Pedig hát a cikkben éppen a kísérő hullámokat tárgyaló, komoly logikai koncentrációt igénylő résznél tartottam, ami egyáltalán nem válthatott ki belőlem heves érzelmet s könnyeket. De mégis elfacsarodott a szívem s ezt éppen egy simogató dallamsor válthatta ki a lelkemből, miközben a tudatom a hullámok tárgyalásának megértésével volt elfoglalva. Ez is azt bizo-

nyította számomra, hogy a lélek nem azonos sem a tudattal, sem a fizikai testtel, hogy egymástól függetlenül is tudnak létezni. De elmesélhetek egy szintén ritka és ezért szokatlan esetet az életemből, ill. túlvilági, vagy másvilági életemből. Történt ugyanis jó néhány évvel ezelőtt egy éjszakán, hogy hirtelen felébredtem álmomból, s erős késztetést éreztem, egy mondás lejegyzésére, amit álmomban hallottam. Ebben az álomban, egy várban, annak egy nagyobb termében voltam, ahol hosszú és robosztus asztal állt, s a belső falak vakolatlan építő kövei látszottak, nyersen, úgy ahogy ma a házak külső homlokrésze látszik, ha terméskövekből építik azokat. Ebből gondolom, hogy meglehetősen régen, akár több ezer éve is történhetett mindez. Az asztal körül egy család felnőtt tagjai álltak, öltözetükről látszott, hogy magas társadalmi osztályhoz tartoznak. Éppen engem aláztak alacsony társadalmi rangom, származásom miatt. A cél leányuk lebeszélése, megmentése volt attól, hogy velem kösse össze az életét. E közben hangzott el az ominózus mondás, amit felébredve azonnal lejegyeztem. Hogy kinek a szájából arra már nem emlékeztem, de az bizonyos, hogy egy női hang, talán a nagymama mondta ezeket a mondatokat: ***„A szerelem az egyetlen változatlan dolog az életben, mely úgy szövi hálóját, hogy figyelmen kívül hagyja a sormintát.”*** Igen, kedves olvasóm, én azt hiszem, saját kútfőből soha nem találtam volna ki ezt. Annál is inkább, mert a mondás tipikusan női tapasztalatot fogalmaz meg. És azt tudtam, hogy soha az életem során sehol még nem hallottam ezt a mondást. Az eset először megdöbbentett, majd amikor tudomást szereztem az újraszületés tanairól, már tudtam, vagyis az eset a reinkarnáció valósságáról győzött meg, csakis ezzel tudtam magamnak megmagyarázni a történteket. Az álom valószínű nem álom volt, hanem egy másik dimenzióban testesült élet-valóság a folyton teremtő aktivitású tértudat kiáramlás idő hálójában, melynek emléke, történései átszivárogtak az éterikum nyílásain a jelen tudatába. Azaz, egy másik élet eseményeit éltem át s annak maradványaként rögzült e mondás tudatomban. Ha akadna valaki, aki ismeri ezt a mondást, azzal szívesen elbeszélgetnék annak eredetéről, és egyáltalán.

De visszatérve az alsó szintű valósághoz. Jézus tanításainak zömét is eltiltották, (apokrifek) elhazudták a nyilvánosság elől, nehogy birtokába juthasson a köznép az igazságnak. Hiszen az igazságnak nincs szüksége a hitre, sem templomokra, sem papokra, mert hitet csak a tudatlan emberben lehet felépíteni s az egyház érdekeinek alárendeltetni. A jézusi tudás birtokosainak viszont bizonyságuk van. Jézus a tudást adta tovább s nem a hitet. Ne higgyetek, tudjátok az igazat, Mert: - ***„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam, mert Én vagyok a feltámadás és az élet, aki bennem hisz, élni fog, még ha meghalna is. Soha nem hal meg senki, aki él és hisz bennem*****. (az általam tanított tudásban)** ez azt jelenti. Így ez a hit kedves olvasóm, nem azonos a tudatlanok hitével, mert ez a hit maga a jézusi tanítás tudásának bizonyossága, maga az isteni igazság, mely nem a félelemből táplálkozik. Ezért mondom azt: valódi hite csak annak lehet aki megismeri Jézus tanításait, mert az birtokában van az isteni igazságnak, s ezáltal a tudásnak. Az

embernek másra már nincs is szüksége, ahhoz, hogy szabad lehessen, s, hogy az egyházi hazugságok okozta félelmet legyőzze, csak az igazságra, mely e tudással szerezhető meg egyedül. Ma az ateisták, materialisták, Marxisták, Leninisták, Kádáristák stb. a vaskor emberei Jézus létezését is kétségbe vonják, nem hogy tanításait. De az igazság ettől függetlenül igazság marad.

Kedves olvasóm! A halál, s ami azután van, itt a beszéd tárgya. Annál is inkább, mert erről a rettegett eseményről nem szívesen beszélnek a még előtte állók, s azok még kevésbé, akik már túl vannak rajta. Ez utóbbit meg is értem, hiszen ki az a megveszett lélek, aki, ha egyszer átjutott, visszakívánkozna ebbe az erkölcsi fertőtől bűzlő mocsokba, ami átáztatta az egész materiális emberiséget, mint véres vizelet a seggtörlő papírt. (Tisztelet a kivételnek.) S amire az Isten kénköves mennyköveivel már régen le kellett volna, hogy sújtson, mert ami a bolygó Magyarországnak nevezett nyilvános és zártkörű latrináin folyik, hát azt a legnagyobb jóindulattal sem lehet templomi áhítatosságnak, még kevésbé csendes bűnbánó imádkozásnak nevezni. - Igen, igen, de ettől most kivételesen eltekintve én mégis csak megpendíteném a halál lantjának húrjait, s megfújnám annak fanfárjait. Már csak azért is, hogy bebizonyítsam, a halál a legkevésbé sem olyan pusztító és fájdalmas esemény, mint pokolbéli kormányaink regnálásai voltak az elmúlt gyászidőszak negyvenöt, ötven éve alatt, melynek most már véget kellene vetni. Annál is inkább mert: - **Valakiként dicsőbb meghalni, mint élve semmivé válni.**

Örök nyugalmam

Hamvaimat az ég kerék-szelén,
Szórjátok szét, boldogan könnyedén.

Akár a gyönyörű egészet,
Szétkavar, s elszűr a végzet.
Hullám dara, mint holtkönnyű homok,
A tágas tér áramain forog majd.

Örök nyugalmam te benned lelem,
Fénylő oldású világtengerem.
E bolygó-kötött, súlytalan telőn,
Teremtő Istent morajló temetőn.

Kedves olvasóim! A halálról alkotott elképzeléseink azt hiszem meglehetős korrekcióra szorulnak. Tudniillik, a halál nem egy utolsó mozielőadás, ahol az élet filmjét vetítik a történések egymásutániságában. A halálnak mást pergető törvényei vannak. S innentől egy médium komolyságával és tapasztalatai tudásának hitelességével kezelném az ügyet. Tehát, komolyra fordítva a szót, a halál nem az élet filmjét vetíti ki elénk, hanem az élet lélek filmjét, melynek

mondanivalója a lélek e földi útjáról, fejlődéséről szól. Így kénytelenek leszünk elvonatkoztatni attól, ami életünk ideje alatt velünk a külvilágban történt, s abban leszünk jelen, ami bennünk, a lelkünkben volt és van. Azaz, azt éljük újra, amit lelkileg megéltünk. A halál szembesít, de nem az emlékeinkkel, hanem azzal, ami minket, mint lelket vezérelt az egyik állapotból a másikba. - Az ember a spirituális élményeit úgy képzeli el, ha egyáltalán elképzeli valamiképpen, ahogy a földön szokta megélni a történéseket. De a halál után kénytelen szembesülni a valódi önmagával és nem avval, akit önmagáról hisz, vagy hitt, mert az csak egy halandó földi ember, aki elveszik a halál pillanatában. Ami marad az nem más, mint ami mindig is volt. Egy léleklény, akinek minden jelen idejűvé, és visszavonhatatlanná válik. Kedves olvasóm! A halál előtti napokban s az azt követő időben megváltozik az eltávozó viszonya önmaga testéhez és az őt körülvevő földi világhoz. Már nem a test akarata, ha egyáltalán van neki, lesz a fontos számára, hanem a benne élő lélek vizsgálata. A test csak a hozzátartozóknak fontos, hiszen legtöbben hozzátartozóikhoz annak testén keresztül ragaszkodnak, s ezért azt szeretnék meggyógyítani, ápolni. De ez a befele fordult ember számára már nem felfogható, mert a test egyre kevésbé képes jelzéséket fogadni, vagy jelzéseket küldeni. Ami igazán fontos a látó lélek számára, az a szándék, lelki tartalom, ami őfelé irányul, amit ő kap szeretteitől ezekben, a végső napokban, vagy órákban. A csendesülő ember emlékezni már csak lélekkel tud, a gondolat által. A halál ezért egy lehetőség is, hogy megmutatkozzon minden szeretet, ami bennünk és közöttünk van. Arra nézve, hogy az ember éppen mikor hal meg nincsen válasz. Valószínű azért, mert a szellem számára nincsen konkrét idő, sőt egyáltalán nincsen idő. A szellem, ugyanis nem időben, hanem élet-feladatokban él. Amikor a vállalásait teljesítette, vagy attól súlyosan eltért akkor válik ki a testből annak törvénye szerint. De mi történik a test halála után a lélekkel? Ez egy izgalmakat rejtő kérdés. Isten törvényei, és tanításai szerint a léleknek nem kell, hogy magányosan bolyongjon a túlvilágon. Az ember a halál utáni életet a magány érzetével azonosítja. Ennek van is alapja, hiszen meg kell válnia a halálban a léleknek mindentől, ami addig része volt, amire az érzéseit alapozta. Ezért úgy érzi, a halálba magára marad. Hogy ez ne így legyen, a múltkultúrákban a halott mellé temették szeretett élettársát, feleségét, szolgáit, stb. Az ember haláltudata a félelmen alapult, s nem a jézusi, isteni tudáson, s ez ma sincsen másként.

A régi tudások szerint az elhunyt lelkek negyven napig még e világban maradnak, mert ennyi idő kell ahhoz, hogy feldolgozza a lélek a fizikai elmúlását. Ezért reakciójuk, viselkedésük még nagyon emberi. E földközeli lelkek, ha tisztában vannak is azzal a ténnyel, hogy halottak, valójában még nem szereztek kellő tapasztalatot a halál utáni életről. Tehát az, ami bennük van az nem a halál utániság érzése, hanem a test elvesztése utáni érzése a léleknek. Az ilyen lélek kirekesztettséget, magányt él meg mindaddig, ameddig tovább nem lép, ameddig a halál élmény sokkját szellem-tudatával fel nem dolgozza, s eképpen alkalmassá nem válik más létállapotok elfogadására. Ezért olyan embereket keres

odaát, akik biztonságot jelentenek számára. Ilyen módon segíthet neki, egy korábbi elhunyt, akinek halálát már egyszer megélte s elfogadta azt a szeretetkörből. (rokon, nagyszülő, jó barát, jó szomszéd, stb.) A földközeli szférákban, vagy másként; a szürkezónában, az alsó világokban megrekedő ill. innen testesülő szellemek csak földközeli, e világi ismeretekkel rendelkeznek. Az ő számukra az állapot, amelyben vannak éppen azért keserves, mert megmaradtak azokban az érzéseikben, késztetéseikben, hajlamaikban, amelyekben földi emberként éltek s így képtelenek tovább lépni, tisztább síkokra, világokba eljutni. Ilyenkor sokat számít, hogy a földön maradt hozzátartozó mennyire köti magához az eltávozni készülő lelket, mennyire tartja őt vissza. Amikor valakit elveszítünk, akihez hosszú ideig a szeretet meghitt és kölcsönös belső viszonya fűzött bizony nagyon nehéz elengedni, még akkor is, ha megpróbáltunk felkészülni a halálára. Akit szeretsz, az élő marad a számodra mindvégig életed során, s még azon is túl. S ha hited erős, akkor tudod, hogy ő valóban tovább él, csak máshol. Jézus ezt tanította. Ezért, fokozódik az élők és az elhunytak lelkében, a másvilág iránti nyitottság, mert vágyik a szeretet kapcsolat folytatására. Ezért nehéz elfogadni szeretteink halálát. Arról nem is beszélve, hogy sokszor súlyos anyagi teher is nehezedik az itt maradottakra. Hiszen a hétköznapokban be kell tölteni azt a vákumot, űrt, amit a másik távozásával hagyott, nem csak lelki, de sokszor anyagi szempontból is. Kedves olvasóm! A negyven nap elteltével a megtisztult lélek felemelkedik a köztes zónából, lelke emlékezetében megőrizve téged. Az életünk során sok bosszúság, veszekedés, ellenségeskedés hagy tüskét, fájdalmakat bennünk. S mi is ugyan úgy másokban. A halál, bár a legmegrázóbb esemény, mégis olyan fájdalmakat szabadíthat fel a lélekben, a távozóéban s az itt maradókéban egyaránt, amely már nem csupán a szenvedés fájdalma, hanem a továbblépésé is. A halál idején az elválás bűntudatot okoz, távozóban és maradóban egyaránt, mert a halál a nagy szembesítő. Vizsgálatra késztet és elválaszthat attól, ami történt, vagyis megadja a feloldást, a megbocsátás, a felejtés nirvánáját, hogy tisztán kezdhessünk egy másik életben. Nem szükséges, hogy az itt maradt hozzátartozó, vagy az elhunyt fájdalmas emlékeket őrizzen megnehezítve a továbblépés útját. Mivel a lélek tovább él a túlvilágon, s aki a földi életét folytatja az is tovább él. A lélekben megőrzött információk a másik lélekről olyan örömteli spirituális köteléket jelenthetnek, ami fölemel az elválás iránti bánatból. Bármi történt is, ha az eltávozott megtapasztalta, akárcsak utolsó óráiban is a felé irányuló szeretetet, s akitől ő elvált megtapasztalta az ő lelkének felé irányuló bocsánatkérését, szeretetteljes búcsúját, a legjobb útravalót kapta, amit csak kaphatott távozásakor. Annak, aki kénytelen eltemetni a másikat, már szintén nem annyira a testemberként átélt dolgok lesznek a fontosak, hanem a másiktól megtapasztalt szeretetélmény, ami a test elmúlása után is vele marad. A léleknek a lélek világába való visszatérés könnyebb, tisztább életet jelent. Amikor a lélek elfárad a földi feszülésben, szüksége van az ismeretlenségre, hogy új állapotokat találjon, megnyílhasson, feltöltődjön, vagyis új ismereti erővel tölthessék fel. Annak, aki

nem követett el nagy spirituális bűnöket, önmaga, mások vagy Isten ellen, annak valóban megváltás a halál, amelyben nem téged, hanem azokat a kötelékeket hagyta el, amelyek eddig a lelket akadályozták. Így önmaga megismerése által vált szabaddá. A halál bármilyen szörnyű is szükséges velejárója az életnek. A halál utáni lét, noha létezik, teljes mélységében azonban nem megismerhető, úgy ahogy a lélek is megismerhetetlen, hiszen az nem csupán egy életöltő érzés-világa, hanem számtalan, amennyi csak beleférhet az elmúlt s a még előttünk álló tisztulási időbe. Amit mi ismerhetünk belőle az csupán egy emberöltőnyi sors a sok közül, amely a túlvilági életet döntően befolyásolja. Éppen ezért addig szeressük a szó nem elcsépelt értelmében egymást, ameddig földi mivoltunk, fizikaiságunk engedi, mert ez a tisztulás legjobb, és ma még járható útja.

A boncasztalon néma hús-halom.
Addig szeres, még viszonozhatom.
Élő vérem még teérted kering,
Még szemem rád néz újra és megint.

A boncasztalon halvány hús leszek,
Ki nem örülhet, nem játszhat veled.
Most szeress hát, hogy úgy becsüljelek,
Mint távozó a múló életet.

Még egyáltalán megvan, és tüzes.
Most szeresd, emeld lelkiségemet,
Még síron innen, lángos-kedvemet.
Szép képesség táplálta lényemet.

Ha tálca fémen fekszem majd vakon,
Emelj fel akkor őrző angyalom.
De te ismerj fel most szőrös világ.
Csak amíg élek, addig érek rád.

Éppen ezért földi életünkben törekednünk kell arra, hogy felismerjük önmagunk lelkiismeretét, s annak parancsai szerint éljünk, s ha ezt megtettük, akkor nincsen okunk félni a haláltól.

SZERESS

Mindig önmagunk múltjához érünk.
Páros táncunk e körforgás.
A múl mindenek igazság tükre,
Emlékezz csak, mily legendás.

Az megtérést, a **haza**érkezés vágya űzi, mint szarvast a vezérlő, féltő ösztön, embert a Nimródi lélek-tudat. A szellem hatalma ez, mely rájött önnön eredet-igazára. Minden nagy érzés eredője e fény, az öröm meglátása az Ő és önmagunk szemében, legyünk akár a hold, vagy a nap bűvöletében. Csak e lélek-tudattal átitatva válhatunk a tisztaság igaz élvezetének részeseivé. Az élet-kaland, legyen az bármilyen jó, vagy gyötrelmes, önmagunk tervezése s ezért nem nélkülözhető tanulság. Olvadj hát össze az önmagad tervezte világgal, melynek én is részese vagyok a te akaratod szerint s bánj szeretettel, testeddel, s lelkeddel, hogy én is szeretni tudjam általad önmagam.

Aranyfényben

Vaskor népét rozsda rágja,
Pusztulóban a karmája.
Oszlopai között járva,
Fény ruhába bugyolálva,
Látom lelkeiket mélyen,
Reszketnek nagy szenvedésben.

Ráng a lelkük, ráng az álmuk,
Fájdalmas nekünk kik látjuk,
Látjuk ezt a vak románcot,
Istentelen fémaságot.
Látjuk az élőket rongyban,
Hal fognyomú koporsókban.

Testbe zárva fiúsága,
Halvány pártus lángcsóvája.
Egy van egy ki ébredni fog,
Egy csak egy a napfény, ki hoz,
Magából bocsátja széjjel,
Decemberi égömlésben.

Egy csak egy ki szkíta éken
Jelen vala teremtésben.
Szarvas által utat talált
Istene képmása gyanánt.
Ősi múltját hőn kívánja
Krisztus kebelfény honába.

Vaskor népét rozsda rágja,
Hamar telik a naptárja.
Bűneik közt utat vágva,
Csontig fénylő új ruhába
Fogom lelkük kezét, s nézem
Lábuk táncát aranyfényben.

Kedves, és elnéző olvasóm! - Történt pont akkor, hogy kijelölté vált a szellem önmaga által, s így pont akkor lett pont, ige(n) akkor még kiterjedés nélkül, térfogat nélkül, hiszen szellem vala Ő, de már ige. De már ige s teremtés is, hiszen önmagában volt jelölve s hordta az időtlenségben az idők kiteljesedését, az utat s a hazatérés szellemét, a pillanatot, melyet Isteni jelenlét tisztel. Aztán e pont kibomlott, terjedni kezdett s lett az idő igealakja. Mert kezdetben vala az ige, s az ige az Istennél vala. A kibomló pont közepéből felserkent a fény a történeti idő kezdetén s e pillanat Isten vala, az ige mely kiterjedve szétterült, mint a mag, amiből fa lesz. Hat nap egyben maradt szétoszlás, teremtés. S lészen a múlt, a jelen és a jövendő, mint szétválaszthatatlan egész. Kedves olvasó e teremtéstörténet magának az időnek a pontból való szétterjedése s nem más. S ez a terjedés maga az ős tenger, maga a vízelem. De úgy is mondhatnám, hogy a saját múltjába temetkező első forma, melynek alkotása a múltja s egyúttal jövendője is, hiszen mindenik mi van, s mi lesz önmagához tér meg, akár a hullám saját vizébe, vagy a víz mely mindenik felületen pontot hord, s bármikor kiterjedhet hullámaival, sőt hullámai hullámainak hullámaival mintegy ős káoszt rejtve sima tükrében. Képzeljük csak el a tó sima tükrét s a kavicsot, mely számtalan pontot nyithat, hullámot gerjeszthet. S ha a hullámok sebessége egyenlő lesz a kavics mozgásának sebességével, akkor az ige a görbületen saját múltjához ér s megnyugszik.

De ekkor még Isten lelke lebegett a vizek felett, s még Ő benne vala az élet, mely élet lészen az emberek Világossága. Majd ezen ős fénynek szerkezete válik a szakrális tájban anyagi fénnyé. S én, mint a szakrális világ alakja cselekedeteim anyagi kivetüléseivel megvalósíthatom saját időm szerkezetét, amely így azonnal létrejön. Még valami, csak úgy. Ha én meg akarok szabadulni az anyagi világtól, azaz föl akarok támadni, akkor át kell lépnem a fény sebességét, de ehhez meg kell szabadulnom az anyagtól, a saját tévedésem gravitációs láncaitól, mely ide köt e planéta fény-árnyék világába. De visszatérve a teremtésre: a fény, azaz a tűz és a víz, vagy őstenger egyesülésekor a teljes

időpont kettévált, s lett két teljes időpont. A tűz és a víz teljes időpontja. Amikor a tűz és a víz egyesült, ketté is vált akár a szarvas agancsa s megszületett az út. A jobb és a bal. Az anyag és az antianyag, a nő és a férfi s velük együtt a jó és a rossz lélek, s emberi szellem. A szellem a lélek önfelismerése. Tehát a kettéválással létrejött a tükör. A jobb és a baloldal, a kint és a bent, a lent és a fent, ami kezdetben egy volt a fényben s így osztott lett a kiterjedésben, amit számunkra az életfa szimbolizál.

Mindig önmagunk múltjához érünk.
Páros táncunk e körforgás.
A múl mindenek igazság tükre,
Emlékezz csak, mily legendás.

S akkor Ádám és Éva hangot hallott: - Ne egyetek a kert arany és ezüst fáinak gyümölcseiből, mert meghaltok. S e hang többször és nyomatékkal figyelmeztette az elsőket e tilalomról. Az aranyfa az élet fája, az ezüstfa a rossz és jó tudás fája. - A gyönyör élete volt ez a paradicsomi ég alatt. Hozta a sors, hogy Ádám és Éva a szigetet járta s tájba olvadásuk közben oda sem figyeltek rá, hogy a két tiltott fa árnyékában pihentek meg. Amikor Éva megszomjazott, felállt az ezüst fa árnyékában s annak gyümölcseiből szakítani akart, de Ádám figyelmeztette: - Nem ehetünk e fák gyümölcseiből, mert meghalunk. Éva ekkor könyörgőn Ádámra nézett majd a fára s annak is a legtetejébe. Ahogy felnézett megpillantott a fa tetején egy kerecsensólymot. Az mielőtt Éva bármit is tehetett volna megszólalt. Éva meglepődött. A sólyom lágy női hangon megkérdezte: - Miért nem eszel a fa gyümölcseiből s kínálod meg társadat is? Éva a meglepetésből felocsúdva elmesélte a tiltást, amely figyelmeztette, ha eszik, a fák valamelyikének gyümölcséből meghal. A sólyom erre azt válaszolta: - Hazug volt a beszéd, mint ahogy hazug volt mindig is. Ezt a fát nektek teremtettem, hogy szomjatok oltsátok. Éva az ég felé nyújtotta a karját s elfogadta az almát, majd megkínálta Ádámot is. Miután szomjukat oltották a gyümölccsel felnéztek az égre s az addig mezítelen testüket fény ragyogta be, ölelte körül s testükön a lábfejüktől a homlokukig hét ragyogó csillag nyílt ki s borult virágba. De hirtelen elborult a sziget felett az addig fénylő ég. Először sötétbarna majd fekete tornádó felhők keletkeztek s indultak feléjük. Éva és Ádám halálfélelmet éreztek. Körülöttük a menekülés útjai eltűntek s ők ott álltak kiszolgáltatva a halálnak. Az ég villámai, a tenger hullámai, a szelek orkánjai egyszerre támadtak rájuk. S akkor ott a kilátástalanság közepén a sólyom leszállt hozzájuk hatalmasra nőtt szárnyaival, s a hátára vette őket, majd az elemek gonosz tombolásának gyomrából hirtelen, mint a fény, kiszállt a tenger mélyére süllyedő paradicsomi sziget fölé s útját Sineár földje felé vette, ahová érkezvén letette őket és azok hálát adtak az égieknek, mert már tudták és értették ki is a sólyom. A Sineár pedig nem volt más, mint Sumer birodalma, Mezopotámia, ahol Éva és Ádám leszármazottai lettek az első sumer királyok.

Kedves olvasóm! Ahogy a víz s a tűz kettévált, s lett teljes mindenik önmagában, akár a gyertya lángja, ha véle sok másik tüzet lobbantanak lángra. Hiszen mindenik új gyulladás sem más, mint tűz, s azzal a gyújtó fény nem kisebbedik. Így hát maga a kalandvágyó fiú is kettéoszlott s lett Á – B minőség a teremtés állandó logikájának parancsát követve. S mikor a fiú kettévált létrejött a szakrális dimenzió, az anyagi világegyetem. De ez az út a fiú akarata volt, s ezért vagyunk mi mindannyian a fiú minősége, azaz fényminőség. Kedves olvasó, ám amit ma érzünk az nem ez. A materializmus térhódítása óta, fokozatosan elveszítettük hitünket, s vele együtt szakrális képességeink minőségét is. Azóta félni kezdtünk, okkal ok nélkül. Félni a haláltól, az élettől, félni a jótól s a szótól, félni a csendtől, s a rendtől s félni a szótól s mindentől melyek nem mások, mint fény vesztettségünk nyomasztó hiányának, lelkünk kivetülésének fekete árnyai. Kedves önmagam a fiúban ki e sorokat olvasod, ne félj, csak keresd meg a fényt mely benned van s arra vár, hogy átmelegíthesse lelkedet, életedet, mert mindenek önmagukhoz térnek vissza, mi a fiúhoz. De addig is keresnünk kell egymást itt az árnyékok földjén is, mert ha már itt egymásra találnánk, először, mint ember, aztán, mint halhatatlan lélek, akkor megsemmisíthetnénk a gonosz akarat hullámainak rombolását. S feltámadásunk előtt ismét felépíthetnénk egy sajátosan földi paradicsomot, amit én csak új aranykornak szigete, úgy hívnák. De ehhez meg kell tanulnunk önmagunkat Szeretni.

A hazaérkezés vágya űz.
Vezérlő szarvast a féltő ösztön.
Tékozló, Téged a lélek tudat
S Nimródi láz.
A szellem hatalma ez
Mely rájött saját
Eredet igazára.
Mert nagy érzelmek eredője a fény,
Magadra látás,
Magunk szemében.
Légy akár a hold
Akár a nap bűvöletében.
Csak e lélektudattal,
Hófehér utassal leszünk
A tisztaság élvezetének
Igaz részeseivé.
De az életkaland legyen jó,
Vagy gyötrelmes akár,
Magad tervezése, s ezért
Tanulsága kivár. Nem sivár anyag.
Legyél hát egy e sorssal,

Melynek én is részese vagyok
A te akaratod szerint.
Szeress, hogy megtérhessünk.
S egyek lehessünk megint.

Kedves olvasóm! Sok csoda van bennünk tudatlan, s földi feladatunk nem más, mint e csodák feltárása, magunk teljes megismerése által. Mert nem az anyag a fontos, nem a matéria, nem a test, mint a tudat nehéz s fájdalmas kivetülése, bánataink okozója s földhöz ragadtságunk néma templomharagja. De a lélek mely egyedül képes a fénybe látni, s ez által megtérni is e hosszú körforgásból önmagunkhoz. Elsőként itthoni nemzetéhez, majd otthon az Atya Anya Fiú szentségébe.
Utóirat: A kérdés csak az: - Maradt-e elég hitünk s bizalmunk, amit nem pusztít el a csüggedés, s nem változtat közönnyé a kilátástalanság, a vaskor, a materializmus ránk omló szarfalának megkövesült súlya. Tehát marad-e elég erőnk hinni, na, nem a pártokban, a kormányban… - nem, hanem önmagunkban, az életünket elviselhetővé varázsoló lélekben? - hogy minden aljas sátáni kór ellenére is túléljünk s az adott pillanatban végképp elpárologtassuk azt.

A PIRAMIS CSÚCSÁN

Jézus karácsonyi, s mindenkori lehívása.

Időm piramis csúcsán
Ül ember arcú asztrám.
Vak az egyik szemére,
Avval néz örök éjbe.
De napfény szép a másik,
Az éjen átvilláglik.
Szent zenével ér hozzám,
Fenn a piramis csúcsán.

A lélektudat, azaz a szellemkiáramlás anyag nélküli valósága az, mely az eredeti teremtés közegmindenség ősi állapotát jeleníti meg a maga végtelen valóságában.

Kedves olvasóm! Így év vége felé az ember, főleg ha már maga köré növesztette tisztulása ötvenedik múltgyűrűjét is, többnyire sötétedés után, amikor a család már megszabadította magát a kereskedelmi csatornák pénzéhségtől harsogó

ámokfutásának ártalmaitól, s nyugovóra tért. Amikor a lét ideges vibrálásai kisimultak, s a szoba halkan szuszogó béketerére az aznapi élet kiszökött fényeiből s árnyaiból finom rezgésű hálót ereszt az éj, s a lélek is feltölteni indul éterterét, de mielőtt kilépne a testből, magába réved, elgondolkodik. Mert ilyen az istenes ember. Először talán azon mi jót tett, vagy bánhatót aznap, s miután számot vetett, talán azon is eltöpreng, hogy minden nehézsége, keserűsége ellenére az élet még így is maga a csoda, s hálát érez legbelül teremtője iránt, s azok iránt, akik által ő, Ő lehet. Akiknek Ő a fontos, akiknek Ő a biztonság, a szeretet és mindaz, ami nélkül csak félember az ember, s csak teher az élet. És vajon hányan nélkülözik, s hiányolják ezt az érzést, csupán azért, mert a társadalom, amiben élnek olyan irányítói befolyás alatt áll, amely megfosztja őket attól, hogy családot alapíthassanak, azáltal, hogy egzisztencia válságot generál, s emellett még ki is rabolja polgárait adó- kivetésein keresztül. Magyarul, még a lehetőségét sem teremti meg annak, hogy eséllyel indulhassanak „alattvalói" a holnapnak, s így sohasem válhatnak fontossá sem mások, de sajnos még önmaguk számára sem. Így esténként, főleg a szeretet ünnepének idővonzásában különösen nehéz az önismereti számvetés, a nap, nap utáni munkanélküliség tükrében. Csak remélni tudom, hogy a méltó büntetését mindenki el fogja szenvedni, aki okozója e fájdalmaknak, s felelős e siralomért, melytől zaklatott s keserű a lélek. De ahogy nemrég megismert szomszédom mondani szokta: - Ez már a sors dolga. A fájdalom előbb utóbb visszaszáll okozójára. A bűn s a büntetés automatikus körforgású, önmaga kiinduló pontjához visszatérő. Így hát az nem a mi dolgunk. - Magam is így vagyok ezzel. A napi számvetés után az ágyon felülve, vagy éppen fekve, mikor hogy esik jobban, de általában jógaülésben a takarót állig felhúzva szoktam töprengeni, révedni, mi végre vagyok ezen a szögesdrótszövésű világon, ahol alig-alig akad egy simogatásnyi boldogság. Ahol a balos spinű világ úgy égeti el az érző embert, hogy csontja sem marad, hát még emléke. Mert mit is tehet az egyszerű hajlékony gerincen lágyuló elítélt azért, hogy halhatatlanság, vagy egyszerűen csak elégedettség lehessen élet része, ezen a színeit, ízeit, vizeit s levegőjét vesztett, ma már sivatagba porló világban, ahol csak, s ez is jó esetben, mint skarabeus bogár görgetheti saját üdvtörténetének misztikus galacsinját. S hogy reményeit újra és újra ébren tudja tartani, ami szinte lehetetlennek tűnik, így első pillantásra. De akkor mi ad erőt a léleknek, hogy végigjárja emberi könnytől sáros s a hatalommániás libások halált terjesztő vírusaitól fertőzött útját? Valószínű, hogy ugyan az, ami nekem. Isten. Ó kedves olvasóm! Hát persze hogy Isten. Hiszen ki más szerethet minket önzetlenül ebben a világban? Ki szeret úgy, hogy állandóan csak ad? Igen, igen Ő az Isten, a mi teremtőnk, akit folyton elhagyunk, akit szidalmazunk úgy, hogy már észre sem vesszük. De akit megszólítunk, amikor bajban érezzük magunkat. Igen, igen! Ő az egyetlen menedékünk. De vigyáznunk kell, mert még hitünkkel is visszaélnek ellopva lelkünket, a hatalom palástot öltött patásai. A kérdés már csak az, mi mit teszünk annak érdekében, hogy Isten, a valódi Isten figyelmét kiérdemeljük? Eljárunk e szent

helyeinkre, s itt nem a rk. templomokra gondolok elsősorban, hanem ősi hitünk által ismert kegyhelyeinkre, a Mária kegyhelyekre, a Szent György, a Szent Benedek stb. helyeinkre. Megbecsüljük-e a Karácsonyt, a Húsvétot, a Pünkösdöt, stb.? És egyáltalán tudjuk-e mit kell megbecsülnünk ezen ünnepeinkben? De van ennél egy még fontosabb teendőnk. Megbecsüljük-e egymást? Képesek vagyunk-e az önadakozásra? Nem a tárgyi adakozásról beszélek! Képesek vagyunk-e szeretetet adni, vagy akár csak fogadni. Egyáltalán szeretjük-e önmagunkat? - S ha igen tudunk-e önzetlenül szeretni? Én feltételezem, kedves olvasóm, hogy túlnyomó többségünkben igen, hiszen szeretni az Istent, annyit jelent, hogy szeretve lenni, s ki ne vágyna még több szeretetre? - S ehhez semmi mást nem kell tennünk, mint visszatérni a külvilágból önmagunk lelkületéhez, melyen keresztül Jézus szól hozzánk s Őrajta keresztül, pedig maga a teremtő. Vissza kell térni az igazi családhoz, hogy szeretetet tudjunk adni földi családunknak. S e kegyes szeretetet ki kell terjesztenünk a Karácsonyt követő életidőnk teljességére, hogy megerősítsük vérségi kötelékeinket, hozzátartozóink lelkében, önmagunk dicséretére.

Csak az az ami összetart,
A szertelenül szétesőben.
Az a hajszálnyi önmagad,
Ki hitt a kifakadó könnyben.

Csak az az ami felsegít,
Az utat rejtő kárhozatban.
Az az egy igazi erő,
Szikár hited az álhatatlan.

Csak az az ami élve tart.
Csak az az ami benned érett.
Az a tiszta lényű magány,
Mi vértisztítón beléd égett.

Csak az az édes egykeség,
Az élethossznyi, feldúlt téren.
A tiszta forrású hűség,
Az alvadásra ítélt vérben.

Csak az az egyetlen merész,
Szívizmaiddal lökött hinta.
Csak az az ős energia,
Mi tetteidben lendül vissza.

Csak az az éltető szabály,
Mi erősít, ha magad érzed.
Önmagad védőburkaként,
Ha másokban is magad véded.

Csak az a beléd szőtt csoda,
Mi egyszeri a szétesőben.
Csak az biztosíthat mikor
Kis pont leszel a fénylő égen.

Persze vannak, akiknek nem elég vallásuk, hitük gyakorlásának szimpla, tömegszerűsége. Vannak, akik tudatosan, a hitvallásuk teljes komolyságával és teljes tudásának birtokában akarják, s élik is hitbeli kiteljesedésük röpke hullámfodrát. S higgyék el nekem… már csak azért is, mert szemtanúja voltam, s részese is lettem, és vagyok a mai napig is. Azon kívül, hogy rendkívüli élmény, rendkívüli kegyelem is e lelkiélet szószerintiségének megtapasztalása a viszont válaszok fényében. Hadd meséljek el erre nézve egy nem szokványos történetet, ami az óta is fogva tartja a lelkemet, s amit magam is követnék, ha megengedhetném anyagilag. – Nem olyan régen jó barátságba kerültem egy első látásra meglehetősen fura szakállas szerzettel és családjával. Mielőtt azonban elmesélem a szerintem nem szokványos történetet, előre kell bocsátanom, hogy Istenhívő magyar ember lévén magam is beleástam múlásom nem sajnálva a múlt idő-földjével s hazugságaival takart hittörténelmünkbe. - Szóval, furcsa történésre lettem figyelmes saját környezetemben az elmúlt nyáron. A nekem falszomszédos házat a közeli város egy számunkra ismeretlen családja vásárolta meg. Ebben még semmi különös nincsen, hiszen sokan vásárolnak vidéken házat. Ki azért, mert gazdálkodni, állatokat tartani akar, hogy egészségesebb húst s zöldségeket ehessen. Mások meg, hogy hétvégén a falusi csendben pihenjék ki a város rákos burjánzásának lelki sérüléseit. No de ez nem lenne igazából érdekes, s érdemes arra, hogy papírra vessem. Azonban e család nem akármilyen dologgal hívta fel a figyelmemet magára. Történt ugyanis, hogy beköltözésük után a hátsó udvarukban, ami az én baromfiudvarommal határos, építkezésbe kezdtek. Szoba területű alapot ástak, zsaluztak, betonoztak. Ebbe nem is lenne semmi szokatlan. Biztosan az állatoknak építenek ólat stb. gondoltam. A hátsó udvarukra néző asztalosműhelyem ablakából figyeltem nap, mint nap az építkezést. Kérdezni ugyan nem kérdeztem, min dolgoznak, egyrészt azért, mert nem mutatkoztak még be, s az ember nem tudhatja, másrészt meg, mert az ember addig nem kérdez ameddig a munka el nem készül, s magától rá nem jön, nehogy hülyének, vagy kíváncsiskodásán keresztül tolakodónak tartsák. Így aztán türelmesen kivártam mi is bontakozik ki a dologból. Amikor a mintegy 5m x 5m-es alapot s a közte lévő teret is ki- és lebetonozták, a falak felhúzása következett. Felfigyeltem arra, hogy nem hagynak sem ajtónak, sem ablaknak nyíláshelyet. Az épület magassága elérte a

két métert és még sehol semmilyen bejárati lehetőség. Ellenben a nagyméretű téglákból épített falak közti belső teret, a szoba terét is rácsszerkezetben felhúzott válaszfalakkal kötötték át s a közte lévő üres helyet, használt, valahonnan már felszedett, törött betondarabokkal telítették, s azt folyékony betonnal rögzítették úgy, hogy a teteje egy sima felületet adott. Mikor megkötött kb. hatvan centis peremet hagyva ismét olyan kétméternyi körfalat húztak fel a már kész alsó részre. Gondolhatják, hogy elindult a bogár a fejemben, s találgatni kezdtem, vajon mi lehet ezek után ebből az építményből, merthogy disznóól biztosan nem. Galamb-vár, vagy valamilyen madárlak, agyaskodtam, de feleségem csak nevetett, mintha ő tudna valamit. Hamar kiderült, hogy ő sem sejti milyen épületnek lehet ilyen alakja. Gyorsan épült a szomszéd udvar közepén a furaság, s amikor a kisebb alapterületű felsőrész is elkészült, akkor vettem észre, hogy az ablakomból nem látható oldalon egy lépcsőfeljáró fut az épület tetejéig. Hasonlóképpen, mint a mexikói lépcsős piramisok esetében. Amikor ezt észrevettem, kezdtem sejteni, hogy valamilyen kilátó készül, s ebből arra következtettem magamban, hogy a kedves szomszédom valószínű csillagász, vagy profi, vagy amatőr, de legalábbis valami ilyesmi lehet. Tehát nem igazán az állattenyésztés, vagy kertművelés szeretete hozta kis falunkba. Egy hónap múlva, mikor már a téglaépítmény, ami rengeteg nagyméretű cseréptéglából és betonból állt, megkapta a harmadik, s egyben utolsó emeletét is és a külső vakolásával is elkészültek, egyértelművé vált, hogy ami itt épül, az egy mini piramis, melynek a teteje úgy van kialakítva, hogy négy ember kényelmesen, jógaülésben elfér rajta. Egy a tetején körbefutó korlát védett a leeséstől. Nem kellett sokszor enni adnom tyúkjaimnak, s malackáimnak, hogy kiderüljön valójában mi célt is szolgál e piramidális meredekség. Történt ugyanis egy meleg augusztusi este, az építmény elkészülte után kb. egy héttel, hogy hátramentem a műhelybe valamiért. Azt hiszem éppen szombat este volt. Az ég parazsa már átizzotta a láthatárt koronafényeivel. A műhelyablakból éppen a szomszéd hátsóudvarának építményére lehetett látni. Kinéztem a műhelyablakon. Az égbolt sötétvörösen izzó fényében, a piramis fekete tömegének alakját láttam, de amire felfigyeltem az, az volt, hogy a piramis tetején ültek. A vöröslő ég kontrasztjában a piramis fekete tömegének tetején emberalakok rajzolódtak ki. Az első rácsodálkozásom múltával, erőt vett rajtam a kíváncsiság. Kihajtottam a műhely lazán becsukott ablakának egyik szárnyát s hallgatózni kezdtem. Az udvaron a tyúkok már elültek. Néma csend uralta az udvarokat. Kihajolva hegyeztem fülemet, hátha hallok valamit, ami elárulja mi is folyik odaát. Tudom ez nem szép dolog, de nem tudtam ellenállni a kíváncsiságomnak. Szomszédjaim jógaülésben ültek a piramis tetején. Kis időnyi hallgatódzás után, valami mormolást véltem hallani, vagy inkább éneket. Egyfajta gregoriánisztikus hanglejtésben alig hallhatóan énekeltek. Úgy láttam négyen voltak, az egész család. Apa, anya és a két huszonéves gyermekük. A látvány különös hangulata azonnal megérintett, ezért halkan, hogy zajt ne csapjak leültem a belső ablak szegélyre s lélegzet visszafojtva figyeltem, s hallgattam a különös hanglejtésű égi kötődést. Meg-

igézve ültem, s hallgattam az egyre önfeledtebben lobogó gregoriánust. A meleg este minden láthatósága lassan a sötétségbe veszett volna, ha a utca neonjai fel nem ébrednek s be nem néznek a hátsóudvarba. Sok fény ugyan nem esett, de mégsem volt vak sötétség. Sokáig hallgattam megigézve e szeánsz dallamait, aztán miután feleszméltem, előre mentem a házba.

Persze az ember nem szól, ha ilyesmit lát, az érzésről nem is beszélve, hiszen mindenkinek magánügye, hogy esténként mit tesz saját hátsóudvarában, ha az nem veszélyes a szomszédokra nézve. Márpedig az imádkozás nem hiszem, hogy az lenne. Így is volt egészen addig, míg egy napon szomszédaim, kiket csak a műhely ablakból látva ismertem, bemutatkozó látogatást nem tettek nálunk. A megismerkedés részleteit most nem mesélném el, csupán annyit, hogy ismerkedési ajándékként mindnyájan egy-egy medált kaptunk. A medál egy négyszirmú virágot mintázott, a közepén egy ember arccal. Az átadáskor hozzáfűzött kívánságokból jól kivehető volt, ami számomra persze nem új információ, azonban annál kedvesebb gesztus, hogy a medalion a fény jelét s a teremtés emberarcát szimbolizálta. Az alább írottak, további beszélgetésünk eszenciáját nyújtják, s ebből az is kiderül, milyen célt szolgál a hátsóudvari piramis, s hogy milyen tudás az, amit elveszítettünk az anyag, a matéria rossz voltából. – Még csak annyit előzetesen, hogy ezen tudások nélkül senki nem válhat igazán tudatos magyar érzelmű magyarrá, olyanná aki nem csak szavakban, de tetteiben is magyarként nyilvánul meg. Szomszédaim magyarság-hite számomra is példamutató volt. Beszélgettünk sok minden, a puszta anyagi léthez, fennmaradáshoz szükséges tennivalókról, elvárásokról, alkalmazkodásokról, a materialista világ lélekölő hazugságairól és még folytathatnám a minket pusztító társadalmi szemléletek beteges tobzódását. Beszéltünk az ateizmus társadalmi viszonyokat romboló hatásairól, s politikusaink cselekedeteiből, retorikájából áradó istentelenségekről. Arról, hogy a telhetetlenség és hatalomvágy hogyan vetkőzteti ki magából a lelket. S teszi ragadozó ösztönlénnyé politikusainkat, gazdasági vezetőinket, a bankárokat stb. - Itt van ez a **BAJVAGYMI** volt miniszterelnökünk, hozta fel példának szakállas szomszédom, ezt a féreget. - Ez már a nevében hordozza a bajt. Már a neve is jó előre figyelmeztet, hogy ezt a férget messziről kerüld el, mert ez nem ember, hanem egy, két lábon járó bűn, baj, aminek nincsen emberi lelke, mert ez nem is ember. Hiszen ennek a kétlábú harácsoló-gépnek családok, családfők élete szárad a lelkén, bocsánat lelketlenségén. Ettől az emberbőrbe bújt sátánfattytól tartsd magad távol. De beszélgettünk a tömegkatasztrófát sejtető tömeg-amnéziáról és még sok minden másról. De leginkább a teremtésről, a hitről s a szeretetről, a család fontosságáról valamint ősvallásunk tudásának hiányáról. Összefoglaltuk mindazon tudásokat s tanulságokat melyekről majd három órán keresztül folyt az eszmecsere, még a fiatalok saját szobájukban múlatták az időt. Ezeket összefoglalva szívesen osztom meg önökkel lényegünket, hitszemléletünk összefoglalóját, talán hasznos tudnivalókat, s hitbéli megerősítést is nyújtanak a bizonytalankodóknak. Csak röviden a fiú szeretetével. Ja, még

annyit elmondanék, hogy a rákövetkező szombaton engedélyt kaptam, hogy szomszédommal együtt részt vegyek egy piramis csúcsi imaesten. Annyit mondhatok, hogy felejthetetlen élményben volt részem. De erről bővebben majd máskor. Most a teremtésről dióhéjban. Isten áldásával.

Kedves olvasó! A hagyomány szerint a teremtésben először volt a kisugárzás, azaz a pont. Ezen kisugárzott hatalom felett volt uralkodó lélekszellemi-lény, a szellem-tudat emberi minősége. Mivel Isten a saját képmására teremtette az embert, ezért megteremtése után rábízta a láthatatlan világegyetem irányítását. Így esett az ember bűnbe. Mert a lélekszellemi valóságnál az ember többet akart, nem csak felismerni önmagát, de látni is. Így történt meg a bűnbeesés. Az Istenember abban a pillanatban, ahogy ezt kigondolta meg is valósította önmaga anyagi valóságát, így lett az ember fizikai testté s körülötte a láthatatlan éter látható anyagi világgá, világegyetemmé. Ez a látható világegyetem nem más, mint az ember aurája. Ahogy egyre inkább elfordul az ember teremtőjétől, és egyre mélyebbre süllyed az anyagi világ mocsarába, úgy veszti el ezen aurát, amely az ő befolyását csökkenti saját jövőjének alakításában. Tehát az ember hite teremtőjében, az Atyában létfontosságú, jövőt meghatározó erővé vált az anyagi létben.

Tehát az eredeti tükrözés az Istenképmásra alakított emberminőség.

A rontott tükrözés akkor jött létre, amikor a fiú látni akarta önmagát s így létrehozta az anyagi világot, így került bele. Tehát Isten a fiún keresztül belekerült az anyagi világba. Majd amikor a fiú minőség kettéosztotta magát nőre és férfira, anyagra és antianyagra, Isten, hogy megmentse őt a pusztulástól megáldotta a szerelem képességével, és vallásával. Tehát az ember földi élete során e szerelem vallás mentén tud csak egyedül megtérni anyagi mivoltából lélekszellemi eredetéhez, az isteni minőséghez. Az Atyába vetett hite és szeretete az, amely visszavezetheti eredeti önmagához az isteni minőséghez. De ehhez a földi élet próbáját sikeresen kell teljesítenie. Ez a titka minden jézusi tanításnak, amit eljövetelekkor közölni akart a tékozló fiúval, saját fiával, fiaival. Mert Jézusban valójában Ő testesült meg, s a tékozló fiú valójában mi vagyunk mindannyian. Tehát anyagi világ addig van, ameddig bűn van, ezért a feltámadás a bűn megszűnését jelentheti. Mert hús és vér nem örökölheti Isten országát. Tehát tömören összefoglalva: - A lélektudat, azaz a szellemkiáramlás anyag nélküli valósága az, mely az eredeti teremtés, közegmindenség ősi állapotát jeleníti meg a maga végtelen valóságában. Melyben az idő azonos a teremtés múlttá válási sebességének összességével. E láthatatlan univerzum térszindrómája a szellemfény, mely a kiáramlás körforgásának első találkozási pontján, a kiáramlás múltpontjában való találkozáskor, az első révedés pontnál, létrehozta a dimenziót, mely egy zárt hologramú gömbteret alkot a tökéletes, önmaga múltjába forduló formát, melyet azóta is működtet, s melynek szolaritása azonos a kiáramlás visszacsatolódásának találkozás pontbeli sebességével, a fénysebességgel. E holografikus gömbtér (univerzum) anyagsűrejéből

való megszabadulás egyetlen módja, a benne fogva tartott szellemfény felszabadítása, kiszabadítása a lélektudat, azaz a szellem teljes megtisztítása által, melynek kulcsa a mélységes elkötelezettségű hit, vagy őszinte visszavágyás, minek hiányában az ember örökre a fénysebesség dimenzióinak hologramja, kivetülése marad. Az egzitusz utáni lét feltétele tehát a teremtés tisztaságához, a teljes őszinteségig lemeztelenített lélektudat, mely az emberek álságos, s ezért válságos világában akár halálos is lehet. De azonos minőségként válik eggyé a fiúban s lesz a világmindenség tudati részévé a maga szuverenitásán belül, így üdvözülve, feltámadva az Atya akarata szerint az örökkévalóság szellembirodalmába, az örökéletben. A saját ima, fohász megment téged!

Uram a lelkem látogasd meg,
Mielőtt testem még kiszenved.

Nyiss egy kaput az öröklétbe.
Játsszál saját magad kezére.

Szeress belém, mert szép a lelkem,
Zsoltárod csendje zendül bennem.

Csókolj meg és nevezz babádnak,
De ne lökj oda a halálnak!

Egyesüljünk szentháromságban,
Lobogjunk nagy szűz ragyogásban,

Ruházz fel hűséggel, imával,
Még feléd sodródom az árral.

Látogasd meg uram a lelkem,
Mielőtt megbüntetnél engem.

Látogass meg és áldj meg engem,
Ne haljon bűnösen az ember.

Ne maradjak itt örök télben,
Örökös kínzó tévelygésben.

Tégy boldoggá, ha már elvettél,
Velem titokban szeretkeztél.

Tégy látóvá hatalmas árva,
Hogy rád találhassak akár ma,

E hamisan pengő világban.

Kedves olvasóm! Ezek azok a tudások melyeket e beszélgetés során szomszédommal, Józseffel felelevenítettünk, s az is kiderült, hogy azért kellett a piramis, hogy a tömeg hullámok, alsó vagy első szintje fölé lehessen emelkedni, s így elérni Mária szerelmes szívének kisugárzását, s összeforrni vele egy szerelmi vallomás éteri ölelésének hullám-síkján. Mindenkinek a szellemben felragyogó és megváltó fény világoljon szerelmes boldogságban. Ezt kívánom kedves olvasóimnak, s önmagamnak is. Az új ember szeretetével és bizakodásával búcsúzom az óévtől egy új aranykor kezdetének reményében, mert a saját ima megmenthet minket!

ARANYFÉNYBEN
Szkiffi vagy valóság?

Tisztelt olvasóm! Bizonyára eltöprengett már azon, valamikor a boldogabb időkben, mikor még volt rá ideje, s ereje is, hogy hogyan lett a világ, s mi hogyan lettünk részese a világnak? - Valószínű mindezt töprengés nélkül is alapból tudnánk, ha ott lettünk volna a teremtésnél. Mert, hogy teremtve lettünk az nem lehet vitás. Erre nézve megdönthetetlen bizonyítékként szolgál lélek-szellemünk testünkben való jelenléte. Ezt nem lehet másként tekinteni s kezelni, csak, mint a legmagasabb tudás bizonyítékát, a bölcsességek bölcsességét. Mivel a lélek szelleme bennünk van, ez feltételezi azt, hogy igen is tudjuk a választ e kérdésekre, csak az idők múlásával s tanulásunk önállótlanná válásának következményeként, a karma-tanok megjelenésével, azok felhasználásával elfelejtették velünk. Miért mondom ezt? – Hát csak azért, kedves olvasóm, mert ott voltunk a teremtésnél, ahogyan az újszülött is ott van a születésnél. Van erre bizonyítékod? Kérdezhetnék tőlem Önmagamjaik. - Nem, ez nem elírás, kedves önmaguk szeretetén keresztül is engem szerető olvasóik -. De erről majd később. Igen, mert, hogy ott voltam mindnyájan a teremtésnél. Igen, de mi bizonyítja ezt. Természetesen nem a modern tudomány, habár a jól értelmezett kvantumfizika eljutott a teremtés szétválásáig anyag és antianyag észleletén keresztül, egészen az isteni részecskéig. De most nem erről van szó. Annál is inkább, mert van egy megbízhatóbb tudásforrásunk is, s ez nem más, mint hagyomány enciklopédiánk hatalmas tárháza, melyben meg van énekelve, meg van táncolva, és el van mesélve minden, amit erről tudni lehet, s illik is. Nézzünk egyet példaként, s ha már példa, legyen autentikus. Bartók Béla, de vehetném Csontvári Kosztka Tivadar Nap-út áldott művészetét is. Most azonban maradjunk a kilenc szarvas népmeséjénél. A bartóki colindában kilenc szarvas van. A népi regölésben egy. Hogy lehet az, hogy valami úgy egy, hogy kilenc?

Mi ez az egységen belüli kilencesség, vagy a kilencesség egysége? A kérdésre a válasz egy esszenciálisabb létszinten keresendő s nem az ember teremtette anyagi világban, a pokolban. A tükör által homályosan, vagy sehogy sem látók, (szerintem önök között nincsenek ilyenek, hiszen azért is járatják s olvassák a Kaput) persze már ezt a kifejezést sem értik, ezért el is vetnek mindent, ami nem rohad szét, mert ők csak önmagukat látják, vagy még önmagukat sem. Mi is ez a létszint, és hol található? Idáig lent jártunk az egyház által teremtett bűn és büntetés nehezen viselhető anyagi világában. Most azonban, hogy erre a kérdésre kimerítő választ kaphassunk, fel kell mennünk a bolygókhoz, mert a bolygó minőségek sokkal összeszedettebben, úgy is mondhatnám, sűrűbben tartalmazzák az erőket. Hét bolygónk van, és két virtualitásunk. Mire gondolok? A leszálló hold csomópont és a felszálló hold csomópont párosára. Tudni kellene, hogy ez egészíti ki a bolygókat, pontosabban fogalmazva a bolygók jelentés értelmét. Az imént említettem, hogy ezek virtuálisak, tehát szemmel nem láthatók. Nem láthatók mert szellemiek. Azaz úgy vannak, hogy nincsenek és úgy nincsenek, hogy vannak. Olyanok, mint a pont, már ott vannak a teremtés pillanatában. Így teljesedik be a kilencesség, azaz a teremtés. Kedves olvasóm! A földi életben e tartalom a születésvárás kilenc hónapjának felel meg. A hónap (hold-nap) minek a mérőszáma? Természetesen a hold ciklusoknak, s a hold az asszonyi világnak az irányítója. És itt jutunk el a fő kérdésünkhöz. Tisztelt olvasóm! Ha felrajzolom a körbe, ahogyan az a kazettás mennyezeteken is rajzolva van a hold csomópontokat, megkapom az emberarcot. Mert ez az emberi lét kezdete. A szarvasság lényege, a kilencesség tartalma, melyek az ember alkotórészei. Kedves olvasóm, ha van, aki azt gondolja, hogy az egység a fej, tor, potroh összessége az valószínű a rovarok leszármazottja. Persze ez csak egy fanyarkás vicc akart lenni. Őszintén bevallom nem tört rám a röhögés. Na tehát folytassuk okosabban és haladjunk kívülről befelé az ember alkotórészeit tekintve. Amit látni fogunk azok az ember ősképének összetevői voltak, de a szétválás következtében az ember fölülről lekerült, és mind az, ami benne uralt erő volt az mostanra rajta uralkodó erővé lett, s most már fölötte helyezkedik el. Kedves olvasóm! Ezt nevezik kozmikus hierarchiának, azaz a túlsó világ hierarchiájának. Tehát az ember alkotóelemei közül az első maga a test, mely hétévente kicserélődik sejtszinten, mert állandóan meg akar újulni. De sajnos a teljes megújuláshoz ez nem elég, mert ahhoz a tudatnak kellene elsősorban megváltoznia, na meg a léleknek. Kedves olvasóm! Hogy nem halunk meg hétévente az nem rajtunk múlik. A kegyelemben, amit kapunk ez így lesz, amíg meg nem tisztítjuk önmagunkat. A következő alkotóelemünk az élet, azaz a fény, azaz a lélek. Az élet kezdettől fogva volt. Az Isten a mindenséget úgy teremtette s tette élővé, hogy lelket lehelt abba s e lehelt lélektől lett élő minden, ezért vagyunk fénylelkűek. Ezért az életet, életfénynek is nevezik. Kedves olvasóm! Ahogy a fizikai testnek test alakja van, úgy az élettestnek is test alakja van. Van keze, feje, lába, szíve, szeme, csak azzal a szemmel nem a fizikai világba lehet látni, hanem abba a kozmikus szférába, amelyet éteri világnak

hívunk, mely ugyan úgy a részünk, mint a fény. Mert ami kint, ugyanaz bent, s ami fönt ugyanaz lent. Tehát a test a lélek s a harmadik a szellem. A D M = Ádám. Tehát az Ádám nem nevet, hanem minőséget jelez.

Egy hasadék bennem az ég,
Agyam kódolt lenyomata.
Szikrázó csillag sivatag,
A mindenség-villámnyoma.

Fentről rám hulló égözön,
Gigász tükre bennem egész.
A teremtés jogán tudott,
Értelem biztos észlelés.

Matéria és szellem is,
Külső belső idő-világ.
Én az égben vagyok szilánk,
Belém az ég fejszéje vág.

Kívül az örök rács-anyag.
Belül az élet tudata,
A létezést meghatározó,
Ősi intelligencia.

Csak így egész e mindenség,
Emberi univerzuma.
Nélkülem, nem lehetne ö,
És én sem nélküle soha.

De ez is fényből van. Nekünk mindenikből fényt kell felszabadítanunk. Tisztelt olvasóm! Talán ez így kissé töménynek és megterhelőnek tűnhet, de nem nekem, azaz önnek. Mielőtt kikérné magának az azonosítás merészségét, kérem, olvassa végig mondandómat. Tisztelt olvasóm! A fizikai test, ha jobban belegondolunk, nem létezhet az élettest nélkül, hiszen ha az élettest elhagyja a fizikai testet, meghalunk, s akkor az entrópia törvénye lesz úrrá testünkön. Az entrópia szabálya, hogy minden energia szétszóródik minden szabadságfokon, vagyis szétbomlunk, szétrohadunk. Kivéve akkor, ha feltámadunk. Akkor az, fénnyé fog lényegülni, mert az anyag is fényeredetű. A test, a lélek s a szellem további alkotókat rejt magában. De ez még mindig csak test, ami lehetővé teszi, hogy mi az anyagi testünkben megtapasztalhassuk az érzelmeket, rögzíthessük a konkrétumokat s, hogy leszűrhessük a tanulságokat.

Lehallatszik

A füvön, vagy a betonon,
mindegy, kint állsz az ég alatt.
Szemed körül két tenyered.
Szemedben csillagfény szakad.
Zsibbad nyakad s a csigolyád,
még körbe vesz az ég-egész.
Kialszik a beton-neon,
és elhalkul a zajvetés.
Feszül vérednek sóhaja,
a visszafojtott létezés.
Tested álló zuhataga,
csak levegőtlen reszketés.
Fönn fényt adó bolygó- napok,
valódra hűlt elképedés
a végtelen közös egész,
csak érthetetlen zendülés.
Mozdulatoddal illanó,
számaiddal leírhatatlan,
föntről szakadt isteniség,
feléd futó csillagalakban.
Kiszökött lét-arányú rend,
mint magzatszívbe rejtett szó,
érthetetlen nyelvű titok,
méh-tengerből kibuggyanó.
A mindig várt csillag rokon
testben növő szabadság ága,
csontra fejlődött csillagmű,
víztestű párolgó mutánsa.
Az égi rend, s a földi váz,
álom-valóságon jutó.
Benned rekedt, ikerérzés
értelme szíveddel haló.
A füvön, vagy a betonon,
Mindegy, kint állsz az ég alatt.
Szemed körül két tenyered,
szemedbe csillagkönny szalad.
Zsibbad nyakad s a csigolyád,
még körbevesz e szép-egész.
Kialszik a beton-neon, s
lehallatszik a szívverés.

Tehát Kedves olvasóm! Van a fizikai-**test,** van az élettest vagy **lélek** van az asztráltest vagy **szellem,** s ezek fölött van a léleknek három alakja, a szellemnek három alakja, s ez összesen kilenc. Tehát az ember kilenc testből, ezeken belül hét vagy kilenc, vagy még több csakrából áll. Kedves olvasóm! Az egyetemes filozófia az ember szerkezetét kilencszeresnek mondja. Ez a kilencszeresség három fő részre tagolódik, mégpedig szellemre, lélekre és testre. Ezért beszélünk szellemalakról, lélekalakról és testalakról. Ez a meghatározás teljesen egyezik azzal a bölcsességtannal, mely minden idők szent könyveiben maradt ránk. Az embert a Biblia A.D.M.-nek nevezi. Ezt a három hangot Ádámnak fordították. Ezek, egymás után a szellemet, a lelket és a testet jelölik. A kabalában ezt az 1440-es szám, tehát a 9 képviseli. Az Aleph: az 1-es szám, az alakulás, a megnyilvánulás, a forrás, amelyből minden ered: ez a szellem. D, Daleth: a 4-es szám, a kiegyenlítő vagy az ajtó: a lélekműködések tipikus jelölése. M, Mem: a 40-es szám, a kivitelező, beteljesítő, a végrehajtó: a testalak. Ádám tehát semmiképpen sem valami egyén, hanem az emberiség jelölése, mint egységé, mégpedig szellemi, lelki és testi megnyilvánulásában. Kedves olvasóm! A Biblia végén, a Jelenések Könyvében 144000 (a 9-es szám) megváltottról van szó, amivel szintén az emberiségre utalnak, de válogatott csoport értelmében az emberiségnek arra a részére, amelyik a megváltásban részesül. Nem pontosan 144000 egyénről van itt szó, hanem mindazokról, akik tudatukat, lelküket és testüket egy sikeres regeneráló folyamatnak vetették alá. A három nulla az alapvető változások ciklusaira vonatkozik, amin az emberiségnek ez a része átküzdötte magát. A Jelenések könyve a többi emberről másképpen beszél, részben, mint meghiúsultakról, másrészt későn jövőkről, elmaradozókról. A fentiekkel világosan ki akarják emelni, hogy az ember háromszoros és kilencszeres szerkezete a szent iratokban le van fektetve. A kilenc tehát az emberiség száma. Ezen kívül a Mars száma is. Az ezoterikus filozófiában a Mars az akaratnak, az ember, alkotó tevékenységének, az ember isteni erejének a jele, tehát az emberé, mint mágusé. Amikor Krisztus azt mondja: „Bizony mondom néktek, Istenek vagytok”, akkor az ember isteni képességeire utal, amivel uralkodhatna életjelenségének egész kilencszeres szerkezetén. Az ember egy bukott isten, Isten bukott gyermeke. Tehát Bartók 9 szarvasa ezt az egységet szimbolizálja s így válik kozmikussá, mint minden, ami a teremtést meséli el a magyar hagyomány-történetben. Kedves olvasóm! A teremtés történetében minden hagyomány, kivéve az ószövetséget, kettéválasztja a világ létrehozását. Volt egy kisugárzás, a fény kisugárzása, és volt egy teremtés. A kisugárzás (emanáció) az ősi ember létrejöttével kapcsolatos, mert az ősi ember teremti meg a világegyetemet. **Az ember teremti meg a világot, ezt mondják a hagyományok.** Az Isten teremté meg az embert, s az ember teremté meg a világot a kettéválással, még a paradicsomi alma előtt. Az emanációval az eredeti ember jön létre, mint a kisugárzott hatalmak felett uralkodó lény, a teremtő isteni lélek képmása. Ez az eredeti tükrözés. Aztán az ember szabad akarata

nyomán jön létre az anyagi világ. Ez volt a rontott tükrözés, minek következtében az eredeti ember válik ketté, nőre és férfira s ez az ember sokasodik s lesz saját terhére. Ma ennek az idejét éljük, a vaskort. Kedves olvasóm! Az elején leírt állításom így igazolódik, s furcsa, de legalábbis szokatlan megszólításom is így nyer értelmet, mint ahogy így nyer értelmet minden, ami szent az időben. Csak e szent időben szent helyen kell lennünk, hogy közös visszafordulásunk, révedésünk, saját üdvtörténeti múltunk elágazásához érve jóvátehesse minőségünk romlásba zuhanását, s a két fa közül inkább az életfát választhassuk a jó és a rossz tudás fája helyett.

Csak az

Csak azaz ami összetart,
A szertelenül szétesőben.
Az a hajszálnyi önmagad,
Ki hitt a kifakadó fényben.

Csak azaz ami felsegít,
Az utat rejtő kárhozatban.
Azaz egy igazi erő,
Szikár hited az álhatatlan.

Csak azaz ami élve tart.
Csak azaz ami benned érett.
Az a tiszta lényű magány,
Mi vértisztítón beléd égett.

Csak azaz édes egykeség,
Az élethossznyi, feldúlt téren.
A tiszta forrású hűség,
Az alvadásra ítélt vérben.

Csak azaz egyetlen merész,
Szívizmaiddal lökött hinta.
Csak azaz ős energia,
Mi tetteidben lendül vissza.

Csak azaz éltető szabály,
Mi erősít, ha magad érzed.
Önmagad védőburkaként,
Ha másokban is magad véded.

Csak az a beléd szőtt csoda,
Mi egyszeri a szétesőben.

Csak az biztosíthat mikor
Kis pont leszel a fénylő égen

Tisztelt Olvasóm! Szent időben szent helyen: Karácsony, Húsvét. Pünkösd. Szent György nap, Szent Iván nap, Szent Benedek napja. Ki, ki megszólítása szerint, mert a tükröt össze kell törnünk. Mert mi nem a vaskor, hanem az aranykor népe vagyunk. Mit értek ezen? Az ókori, s még régebbi szent iratok szerint, (tibeti, maja, kelta, ógörög, iráni, ősgermán, izlandi, stb.) az emberiségnek négy létfázisa volt. Hanyatlása négy világkorszakra osztható. Az első közvetlenül a szétválás után volt, a pusztuló paradicsomból való sólyom általi menekülésünk után. amikor megjelent az ember a földön, s ez több millió évig tartott. Ekkor még teremtés közeli állapotban volt, de már a fizikai, materiális aura hatása alatt élt. Mit jelent ez az emberre nézve a teremtés állapotához képest? Csak annyit, hogy a teremtésben fénylényként élt az ember, a fiúként. A szétválás után a földön képességeiben s külső megjelenésében még magán hordozta a fiú jellemzőit. Mik voltak ezek a jellemzők s hogyan élt? Hozzá kell tennem, hogy mindezt eredeti ősi indiai stb. szent leírásokból tudjuk, melyek szerint ezekben az időkben az ember külleme hasonló volt, mint a mostani. De jellemvonásai a szó szoros értelmében isteniek voltak. Indiai szent könyvek szerint az aurája kb. tízszer nagyobb volt, mint a mostani emberé, prána áramlása kb. a százszorosa, tehát százszor gyorsabb a mai emberénél. Csakrái sokkal hatalmasabbak s nem is feltétlenül csak hét volt, mint a bolygóink száma, hanem több, ebből eredően hatalmas mágikus ereje, potenciája volt, döbbenetes spirituális képessége, ami ma csodaszámba menne. A szent iratok szerint az akkori ember gyönyörű arcú, ragyogó szemű, valamint magas termetű volt. Csontozata azonban puhább, képlékenyebb, a rajta lévő húsrész fénytermészetűbb volt. Kevésbé megfogható. Hésziodosz görög költő leírja, hogy a tárgyak nem zuhantak olyan gyorsasággal, mint ma. Tehát a gravitációs gyorsulás kisebb volt. Az ember ezekben az időkben szépséges, jóságos és boldog volt. Ismeretlen volt a düh, a gyűlölet. Érzelmi létüket semmi nem határozta meg csak a szerelem, az elfogadás, a béke. Tudásuk végtelentermészetű volt. Mágikus képességeik oly nagyok voltak, hogy – Platón azt írja, az emberek, ha szerettek volna valamit, akár mit, csak gondolniuk kellett rá erős koncentrálással, befelé figyeléssel s az megjelent előttük anyagi valóságában. Nem építettek semmilyenféle járművet, mert teleportálással közlekedtek. Amit ma elképzelni tudunk csak. A magyar népmesékben a „hipp, hopp ott legyek ahol akarok," vagy a hétmérföldes csizma mind, mind ezt a hiperugrást örökíti meg. Az ekkori ember nem táplálkozott, Hésziodosz azt írja, az ember, ha éhes volt csak felnézett az égre és töltekezett a nap, a hold s a csillagok fényével. Húst még társadalmuk hanyatló periódusban sem ettek, ez még e kor végnapjaiban is elképzelhetetlen bűn volt, mert minden élőlény nyelvét értették, a növényekét is, ezt nem hangos nyelven gyakorolták, hanem egyszerűen

átsugárzással kommunikáltak. A betegségek ismeretlenek voltak. Nem volt öregség. Hésziodosz azt írja, hogy nem volt halál sem. Ezek az emberek akár több millió évig is itt lehettek a földön. Ha mégis elfáradtak és meg akartak térni teremtőjükhöz, mert mégis csak ez egy megnyilvánult világ, s meg lehet fáradni rajta. Annak, aki megfáradt, teste egyre halványabbá vált, egyre jobban elhalványodott, s amikor már fél lábbal a másvilágon volt, leült egy csendes helyre, mondjuk egy kertbe, elméjét a szellemvilágra, Istenre összpontosította, s ezzel egy időben az a kis fényteste is, ami még megvolt eltűnt, megtért teremtőjéhez. A legendák szerint így halt meg abban az időben egy ember, nem volt agónia, és nem maradt holttest. Azért nem találják a sírjaikat, mert nem kellettek sírok. Szennyezés nélkül éltek, és nyomokat nem hagyva, nyomtalanul tűntek el. Ennek a civilizációnak az élettere Hésziodosz szerint messze nyugaton Héraklész oszlopain túl, az Atlanti-óceán közepén lévő hatalmas sziget volt. Krisztus előtt tizenkétezerre teszi Platón ezt az időt. Azaz kb. tizennégyezer évvel ezelőttre. Ez volt az aranykor. Ezt követték az alantasabb korok, mint az ezüstkor ahol már jégkorszak van Európában, s kezdődnek a civilizációk Európában, és már van halál, húsevés, nyelvi értetlenség. Majd jött a rézkor, ebben az időben a képességeink még alacsonyabbak, mint előtte. Ez a kor már számunkra is elérhető történelem, amikor megszületik a fáraók állama, megszületik a sumer birodalom, India s a többi állam alakulat. Az ókori naptárak szerint krisztus előtt háromezerben kezdődött el az a korszak, amiben mi most szenvedünk. Tehát Kedves olvasóm! Ez a négy emberi hanyatlás korszak van, ill. volt. A – E – R – V – kor. Ezek közül a leghosszabb az aranykor, aztán az ezüstkor, majd a rézkor, s a mai a vaskor, mely egészen rövid lesz. Azt írják a szent könyvekben, hogy a vaskor vége felé felgyorsul, szinte bepörög. Haláltáncot jár! S ezt valóban lehet érzékelni. Az ókori írások mindegyike azt mondja, hogy a vaskor periódusának utolsó éve kétezer-tizenkettő, és azt is mondja, hogy ez a korszak a perióduskorszakok közül a legalantasabb, a legelvetemültebb, legborzalmasabb korszak az ember létezésének idejében. Az ókori szent iratok a vaskori embert így jellemzik: A vaskori ember önző, erkölcstelen, kapzsi, kegyetlen, civilizációja alantas, csak a pénzre, csak a testiségre épül. A vaskori ember istenekben nem hisz, a fénybe nem vágyik, kizárólag a földi gyönyörszerzésben kívánja megtalálni boldogságát. Az indiai Vistlip Uranna katartikus erővel írta le milyen lesz a vaskor. Szó szerint idézve: „Az istenek oltárain a tűz kialszik, többé senki sem gondozza őket. Az ember önmagát kiáltja ki istennek és a világ közepének és azt mondja; - Nem kell Isten, tehát nem létezik”. Ugyan ez a szent irat máshol így nyilvánul meg: - „Az ember fájni kezd a földnek és a föld betegségévé válik. Végletesen elszaporodik, alig fér el a földön, közben pusztítja a bolygót s gyilkolja önmagát.” A Visku purana: - „A vaskori ember hazug, nem ismeri az igazságot. Becsapja önmagát is, másokat is. A vaskori ember nincs tekintettel embertársára, csak önmaga boldogulása, jóléte érdekli. A vaskorban megszűnnek a közösségek. Az embereket végtelen bizalmatlanság keríti hatalmába, félni fog embertársától. A vaskori ember

elfelejt bízni, elfelejt szeretni, ezért végtelen boldogtalan és beteg lesz". A Visku purana azt mondja még, hogy a vaskori ember állatokat gyilkol, hogy ezzel saját testét elégítse ki, ezzel azonban nem életet, hanem halált szív önmagába. A vaskori ember a szennyét a folyókba és a tengerekbe önti, mérgezve annak világát. Krisztus előtt háromezer-kétszázban íródtak e tartalmak. Vajon kik írták ezeket a súlyos vádú sorokat e kor jellemzésére, s honnan tudták, hogy minden soruk valósággá fog válni. De, hogy tudták az bizonyos. Még csak néhány jellemzőt ragadtam ki e Viku purának szörnyűbbnél szörnyűbb jóslataiból, ami sajnos valósággá lett a kor vége felé. Beszédesek ezek a dátumok. Ja és még valami, azt is írják, hogy a vaskori ember elképesztően rövid életű lesz, mert nem maradhat hatvan, hetven évnél tovább a földön, ami az ókori emberek életéhez képest nevetségesen rövid idő. Az Ó Egyiptomi birodalom hanyatlása idején is még száztíz, százhúsz év volt a természetes élethossz. Valamint, - és többet nem idézek, a vaskori ember kegyetlen országokban, igazságtalan és zsarnokvezetők uralma alatt fog élni, igazából egy maharadzsa, császára lesz az pedig a pénz. Hogyan diagnosztizálhatták akkor a kapitalizmus válságát, napjaink rákbetegségét. Mindezt olyan korban, amikor nem volt magántulajdon. Platón írja: Az aranykorban senki nem kerített le magának egy darab földet. Egy egyiptomi szöveg, egy piramisírás kr. előtt kétezerből azt írja: Az aranykorban Ré = napisten idejében nem volt zár az emberek házain, hiszen nem is kellett. Szerencséjükre akkor még nem volt Pintéri közbiztonság, s Ré is csak a Dallasban félistenkedhet. Tehát nem voltak zárak a szív ajtóin sem, mert, hogy ezek összefüggésben vannak a lélek létsíkján. A próféciák azt írják le kivétel nélkül, hogy a 2012. év 12. hó 21. napján megsemmisül, elpusztul, na, nem a föld, nem az emberiség, nem a világmindenség, hanem a vaskor civilizációja, persze nem máról holnapra, nem, mindez egy hosszú folyamat eredménye lesz, de hogy elpusztul az bizonyos. Az összes jóslat azt mondja, hogy 2012 decemberének 21. napján csillagászati precizitással 21. pontban éjfélkor világkorszak váltás lesz. Mit jelent ez? Egészen egyszerűen az történik majd, hogy az a világkarma, ami mostanáig a vaskort támogatta, mert, hogy támogatta azt az is bizonyítja, hogy a vaskort megsemmisíteni akaró törekvések kivétel nélkül kudarcot vallottak, azok, akik ezt szerették volna, azok vagy börtönben, vagy akasztófán (Aradi vértanuk stb.) vagy emigrációban végezték, vagy abba-hagyták. Az írások azt mondják azért, s ez még szerencse is valahol, mert a korszakokat erőszakosan megváltoztatni nem lehet, hiszen a telet sem lehet erőszakosan nyárrá változtatni. Tehát ki kell várnunk amíg a világkarma orientációja megfordul, s ez a fordulópont az, amit a szent írások 2012. 12. 21. 24-órájára prognosztizáltak. Magyarul kihátrál a világkarma a vaskor mögül. A vaskor ott marad támogatatlanul, - egyébként a vaskor spirituális lényege: Boldog akarok lenni minden áron. - mert a karma egy új világrendet fog támogatni s ez a világrend minden előrejelzés szerint az új aranykor lesz. Majd a vaskor teljes megsemmisülése után az aranykor felépülésével, - az aranykor kulcsgondolata: együtt, mi, közös boldogság, akkor vagyok boldog, ha te boldog

vagy. - és megszilárdulása után, ami több ezer, akár millió évbe is telhet, eljön az emberiség a régi írásokban is megírt feltámadása, aminek következtében visszatér az ember teremtéskori önmagához, a fiú állapothoz, s újra kezdődik valami, amiről csak istennek lehet tudása. Kedves olvasó! 2012. 12. 21. A magyarok felébredésének az ideje lesz. Ettől a pillanattól kezdve aranykori viselkedést kell tanúsítanunk. Mégis mi lesz az aranykor kezdetén Magyarország sorsa, vagy szerepe. A szent könyvek és próféciák szerint minden világkorszak váltásnál van egy nép, amelyik kitüntetett helyet és szerepet kap. Egy kultúra, amely elsőként fogja megvalósítani az aranykor feltételeit, ezzel példát mutatva a többi népnek, kultúrának. Annyiban fontosak és érdekesek az ókori szövegek nekünk, Magyaroknak, hogy húsz próféciából kb. tizenöt foglalkozik azzal a kérdéssel, hogy melyik az a nép. A Viku puránából szószerinti idézet: - „A Szakák népe felébred s viszi a tüzet más földekre is. Kedves olvasóm! Kik azok a Szakák? Mi az, hogy Szaka? Indológusok szerint a Szaka kifejezés annyit jelent: Szkíta. Tehát a Szkíták népe viszi a tüzet, a lélek tüzét máshová is a világba. A másik Márkandéja Purána szó szerint a következőket írja: - „A Szakák ébrednek fel elsőként, ahogyan évmilliókkal ezelőtt is ők vitték a fényt”. (szanszkrit) De megjelenik ugyan ez Babiloni jóslatokban is. Itt a következőket mondják: - „Elsőként, Nimród népe tér magához, utána a többi, egy sumer jóslat szerint. Kedves olvasóm! Ugye, hogy mindez önmagáért, azaz értünk beszél. Tehát nagyon nagy feladat vár ránk, Magyarokra a következő évek során. Mert, hogy a Szkíták leszármazottai vagyunk, ahhoz nem férhet kétség. Minden ellenkező állítás csupán politikai célokat szolgált s szolgál ma is. Ugyan is a Szamojédok, akik szibériai eszkimók, lehet, hogy szeretik a telet, de mi nem. Ez az egész finnugorizmus valahogy kimaradt a néphagyományainkból is s kimaradt a népmeséinkből, kimaradt a szokásainkból, mondjuk a fókavadászat, hát nem? Vagy a jegesmedve lovagolás? Hát nem? Ugye milyen, igaz és ezért fontos a népi hagyomány, mert leleplez minden hazugságot, s elbeszél minden igazságot, ami ránk jellemzően igaz. Egyébként, ami a finnugorizmust illeti, a levert 1848 után Haynau adatta parancsba, hogy; „ A magyaroktól örökre el kell venni a szittya büszkeséget, hogy elfelejtsék végre a lázadozást és megtanulják, hogy hol a helyük.” A finnugor elméletnek igazából ez az oka. Ha győzni akarsz egy nép felett, azt úgy teheted meg a legkönnyebben, ha elveszed a múltját. Ha a fának kivágják a gyökerét, az elszárad. Ha egy népnek elveszik a múltját mely ősi hagyományaihoz vezet, akkor az meghal nemzetnek lenni. Emlékeznek? – A múltat végképp eltörölni. – No de ne menjünk ebbe most már bele. A lényeg az, hogy december 21. hamar eljön, s nekünk fel kell készülnünk lelkileg, hiszen ettől a naptól kezdve lesz igazi értelme mindannyiunk életének, mert ne felejtsék mi a lángot vivő nemzet, a Szkíta nemzet leszármazottai vagyunk, s ez kötelez. Annak az eldöntése, hogy mindez szkiffi e vagy valóság az önök lelkére, lélektudatára van bízva. A magam részérő a valóság vagyok.

Találkozzunk egy új világú Magyarországon,
ahol már összeomlott a multi kultúralizmus

Inkarnáció és reinkarnáció

Avagy, amikor a fény elválik az anyagtól, Fény-test a fizikai testtől.

Kedves olvasóm! Sajnos ma még a vaskor elszenvedői vagyunk. December 21-én éjfélkor a vaskort támogató karma hullámok leállnak, lassan, ahogy leáll a szív. Mert a halál sem egy pillanat alatt következik be, mert a halál is egy folyamat. Orvosilag az exitusnak nincsen egy konkrétan megfogható pillanata, mert az egy folyamat rendszer, amelynek során a fizikai testtől elváló szellem-testek egymás után kapcsolják le a fizikai test működésének mechanizmusait, légzést, keringést az agy működését stb. Érdekes módon ennek a mintájára zajlik egy, egy világ-korszak megszűnése is. A vaskor körülbelül az ezerhétszázas időktől, évektől haldoklik látványosan. Nem véletlen kötjük az ezerhétszázas évekhez a vaskor pusztulásának kezdetét, ugyanis ezekben az évszázadokban terjedt el a világban a materializmus, azaz az anyagelvű világszemlélet, e kor rákos daganata. Itt kapcsolódik a logika fonala a reinkarnációhoz, regresszióhoz, újraszületéshez. Pontosan ezért mert a halállal, az élettel, a születéssel és egyáltalán azzal a kérdéssel, hogy mi az ember a materializmus gyilkos hatásaként változott meg gyökeresen az emberek felfogása. Az ezerhétszázas évekig ugyanis annak ellenére, hogy a kereszténység kihátrált az ősvallások spirituális tanításai mögül, az emberek spirituális hitéletet éltek a világban, így Európában is. Ez a spiritualitás az emberek alapvető gondolataiban akképp voltak jelen, hogy igazi létük nem a földi életben, hanem azon túl vannak. Egyértelműen ezt tanították a keltáknál, sumerban, Egyiptomban, ős magyaroknál, majáknál és mindenhol, ahol komolyan vették az embert és annak hitéletet. Kedves olvasóm! Ha rákérdeztek volna azokban az időkben arra, hogy mi az ember? - mindenhol, a sumeroknál, keltáknál stb. azt a választ kapták volna, hogy elsősorban szellem, fény, energia, erő, amely testet öltött s ezért a halál nem is igazi halál csupán test csere. Az ókoriak azt mondták, hogy életünk végére elfáradt testünket levetjük, s evvel kiélesedünk, és nem meghalunk. A kiélesedés azt jelenti, hogy odaát nagyon tudatosak leszünk, s akkor földi időben mérve egy darabig odaát tartózkodunk, tiszta, csupasz szellem formájában. Majd az Isten akaratánál fogva vissza kell térnünk a földre, egy újszülött testében. Ez volt az ókori gondolkodás lényege. Ezt a világnézetet törték meg a könny-vallások, nevezetesen a hamis kereszténység s leágazásai. Mert tudnunk kell, hogy Jézus egyértelműen a reinkarnációt tanította, ez ma már tény. Azonban ennek ellenére, krisztus után 553-ban az 5. Konstantinápolyi zsinaton szigorúan betiltják a reinkarnációt. Aki mégis vallja és tanítja, az halállal sújtandó, mert az egy eretnek. Ennek ellenére még az emlékező papok, jó ideig ezt tanították. Tehát a tanítások szerint az ember elsősorban nem test, hanem egy lélek, mely

használ egy testet, s ha meghal, ez a lélek kiszabadul a testből. Kedves olvasóm! Azt a hanyatlási folyamatot, amit az ókor óta megfigyelhetünk ezeknek a tudásoknak az elvesztése okozta. Aztán jött Jézus és még egyszer emlékeztette az emberiséget erre az ős bölcsességre. Majd Jézus távozása után jön az egyház (a zsidók) meghamisítva az Ő tanításait, szavait. De még ez a meghamisított vallás is spirituálisan működött. Az emberiség ezért az ezerhétszázas években kapta meg a végső gyilkos döfést. Ekkor mondták ki a materialisták, hogy nincsen lélek, az emberek csakis testből állnak és a halállal megsemmisül az egész, amit életnek neveznek. Minden, amit tettél, minden pusztán biokémiai eredetű és a halállal végérvényesen megszűnik. Ez az abszurditás mára általánosan elfogadott elmélet, és gyakorlat lett. Ma már az az ember a különc s a lázadó, aki a spiritualitás tanait hangoztatja. Pedig hát az ezotéria nem más, mint az igazság, a spirituális igazság szószólója. Filosz görögül szeretni, szofosz nem csupán az emberi igazságot és bölcsességet jelenti, hanem az istenit is. Filoszofosz annyit tesz a bölcsesség barátja. Minden ezoterikus filozófusnak ezt tudnia kell. A materialista filozófusok és kollaboráns, behódolt papjaik terjesztették el a világban ezt a pusztító materialista áltudományos rákvírust. Azt állították, hogy a **TE** molekula halmazodnak nincs is élete, mert az, ami **TE** vagy csak anyag, ill. a fehérje stb. molekuláid csupán egy decens vegetáció megnyilvánulása s a tudatod is csak az anyag funkciója, s nem élet, akár a szellentés. Tehát életed nincsen, csak az anyagod aktív vegetációja vagy. De akkor, ha nincsen életed, csak az anyagod bomlás folyamata, leépülési folyamata vagy, hogy lehet halálod, mert, hogy azt nem tagadják. Ha nincs életed, akkor magad vagy a halál? De halál csak akkor lehetséges, ha élet is van. Hát igen kedves olvasó kilóg a sátán patás lába e mögül a palást mögül. **Mert csak annak lehet halála, akinek élete is van.** Én kívánom mindenkinek, hogy az legyen a sorsa, amiben hisz. Vagy mégsem, mert az nagyon kegyetlen lenne, én pedig nem vagyok kegyetlenkedő. Na de menjünk tovább. Tehát az ezerkilencszázas folyamat, a Francia felvilágosodás (szerintem elsötétedés) folyamata töri meg először az ősi igazságba, tanításba vetett hitet. Amit szintén a befolyásos zsidó háttérhatalom vezényel. Ennek ellensúlyozására ebben az időben nagyon sok nagy lélek inkarnálódott, mert a gondviselés tudta, hogy nagy baj van az ember gondolkodásával. (Rozenkranc vagy Szenzsermen, stb.) Mindez a hazug és a végtelenségig aljas ideológia, amely az emberek többségét elszakította saját lelkétől, a fénybejutás lehetőségétől, felelős a mai erkölcsvesztésért, a gyilkosságok tömeges elszaporodásáét, a háborúkért, a nemzetek közötti békétlenségekért, az emberiség árvaságáért, Isten elhagyásáért! Egy szó, mint száz a nemzetek szenvedéséért, pusztulásáért. Ez a materialista világkép felelős azért is, hogy mára az emberek rettegnek a haláltól. Pedig hát a halál ugyan olyan ünnep, mint születés. Ugyan olyan öröm, mint az születés, ha nem nagyobb. A materialisták még a születést is varázstalanították, majdhogynem gépiesítették. A babákat felcímkézték, elvették az anyjától s csak szoptatáskor adták vissza egy rövid időre, stb. Szóval tárgyiasították a születést is, mint

mindent, amihez evvel a beteg ideológiával, aggyal közelítettek. Az emberek tisztességesen már meghalni sem tudnak. Minden félelmünkért, a haláltól való félelmünkért is ez az aljas rendszer tehető felelőssé. Az egyházak abban bűnösek, hogy ezeket a félelmeket meg sem próbálják feloldani, sőt még fokozzák azokat bűntudat generálással, szégyenletes, és hazug, meghamisított, az egyház érdekeihez igazított tanaikkal. De menjünk tovább, mert csak felmegy a pumpa bennem. Kedves olvasóm! A halálnak az őt megillető helyre kell kerülnie. Fontosabb, mint az élet elsőbbsége, mert azon még élünk tudunk javítani, de a halál megismerése fontosabb, mert ettől félnek az emberek igazán s a félelmet a legnehezebb megváltoztatni. Nézzük, mi szól a reinkarnáció mellett. Egyáltalán, mi az, hogy reinkarnáció, mi ennek a mechanizmusa, hogyan működik. Miért vagyok biztos a reinkarnáció valóságában, abban, hogy ez valóban így van. Először is jegyezzük meg, hogy az emberiség történetének reinkarnációs tana a legrégebbi, legősibb tan. Például hatezer éves Sumér agyagtáblákon is megtalálták e tan leírását, vagy, négyezer éves egyiptomi halottas könyvben, ami egyértelműen azt állítja, hogy a haldoklás során nem történik más, mint az, hogy a fénytestünk lassan elválik az őt addig fogva tartó fizikai testtől. A halottas könyv szerint az ember részben szellem, részben pedig anyag, s hogy az ember szellemi testét is több rétegre lehet bontani, mert többféle rétegű lélek lakozik bennünk. E tanítások megkülönböztettek egy olyan lelket mely valójában az egónk, ez tárolja az érzelmeinket és az adott születés-hez való személyes emlékeinket, ezen kívül van egy ennél magasabb rendű lélek, és ez tárolja az intellektuális emlékeinket, és van a harmadik, amely nem más, mint az igazi önmagunk. Ez nem tárol semmit, mert ez nem más, mint színtiszta, vegyítetlen Isteni fény. A tanításban az első típusú lélek, ami a földi érzelmeinket, emberi emócióinkat tartalmazza, a halál során lassan kifakul s a halál beálltát követő egy héten belül átlényegül. Ez nem más, min amit a mai parapszichológia étertestnek nevez. Parapszichológiai és neurológiai bizonyíté-kok vannak rá, hogy az ember éterteste a haldoklás során erejéből egyre inkább veszít. Mi az, hogy étertest? - az étertest az nem más, mint az életerődet tartalmazó finom tested, szellem-tested mely tulajdonképpen a fogantatásod során el kezd működni és életünk során telítődik érzelmekkel, gondolatokkal. Érzelmeink és gondolataink lenyomatát tartalmazza. Amikor az ember eléri az éterikus csúcspontját akkor a legtelítettebb az étertest, hogy ez mikor következik be nem lehet megmondani. Mindenkinél máskor. De ezt a környezeted is látja rajtad, akkor vagy a legjobb szellemi és érzelmi passzban. Ha jön az exitus, a halál, akkor ez az étertest finoman elkezd fakulni, csökkenni és tulajdonképpen az egész beolvad az asztrál testbe. Az asztrál test felszívja az étertestet, s a kihunyó étertest utoljára kiadja magából azokat az emlékeket, amelyeket az élete során megőrzött, ez az életfilm, az élet kihunyásának a jele. A tanatológusok, a halállal foglalkozó orvosok, kutatók ismerik ezt a jelenséget, amikor egy idős haldokló pici gyermekkori emlékeket hív elő, s az óvodás korában utoljára látott játszótársát szólongatja újra. Tehát levetjük az étertestet, mert az a mostani

inkarnációnkhoz tartozik, s éppen ezért nem vihetem át. Nem véletlenül mondja Jézus egy gnosztikus kéziratban, hogy mezítelenül jöttünk odaátról, mezítelenül is kell, hogy visszatérjünk. Tehát az érzelmi fátylunk, az étertestünk nem mehet át. Ez az, amit az egyiptomiak úgy hívtak, hogy BÁ, ez a BÁ lélek, a K lélek az a következő úgy nevezett My Age, mental test. A mental test az intellektuális EGÓ, mely adatokat tartalmaz, gyűjt pl. azt, hogy hova jártam iskolába és kikkel jártam azt az mental test őrzi, de azt, hogy kitől féltem, vagy kit szerettem azt az étertest. Ez azt jelenti, hogy az exitus során az étertest felszívódik. Amikor meghaltunk annak idején, azt fogjuk tudni, hogy hívták az iskolás társainkat, de azt, hogy kitől féltünk már nem. Ez azért van így, hogy a fény észlelésére készen állhassunk. Mert, ha a félelmeinket át vinnénk, akkor az leárnyékolhatná az Ő tiszta fényét. Előtte csak meztelenül állhatunk a földi érzelmi fátylunk nélkül. Azok az emberek, akik nem tudják az érzelmeiket a maga helyén kezelni, akik elragadtatják magukat az érzelmeik sodrával földi életükben, azoknak bajuk lesz a haláluk után. Miért? Azért mert azoknál az étertest nem fog felszívódni és megrekednek a szellemtérben, nem tudnak tovább menni a fény felé. Azok a köztes térben maradnak, az úgynevezett szürkezónába, és nem tudnak Ő eléje állni, mert nem meztelenek, nem tiszták, mert nem készek még az új kalandra, az újraszületésen keresztül egy felsőbb osztályba lépni. A szürkezóna az asztral sík, ahol minden olyan, mint egy lepusztult utca, ahol kivehetetlen alakok, árnyak tűnnek fel, s tűnnek el a szürkületben, ahol az ember, rettegő bolyongása iszonyatos lelki gyötrődést, félelmet okoz, mert mindez saját érzelmi kivetítődéseinek alakot öltései. Félelmeinkből démonok lesznek, vágyaikból árnyalakok. Mintha egy véget nem érő rossz álomba csöppentük volna, amelyből nem tudunk felébredni. Ritkán ugyan, de az is megesik, hogy az átjutók nem jutnak a fényhez el, s ezért itt maradnak, emiatt kísértenek. Ennek az elhárítására a régiek sok, különböző módszert tudtak. Mantrákat, varázsénekeket, halott lélek vezetését amulettekkel stb. A halállal kapcsolatos rítusok, mind a halottak lelkének a fény felé vezetését szolgálták. A reinkarnációk egy iskola végigjárásának a felsőbb osztályait jelenti, egészen addig, ameddig érett nem leszel a diplomára, azaz addig, ameddig azokat a feladatokat, amelyeket meg kell oldanod nem teljesítetted, nem léphetsz tovább, addig folyton inkarnálódnod kell, mert ezek a tisztulásod lépcsői, fokozatai. Reinkarnálódva ugyanazokkal a kihívásokkal fogsz találkozni, amelyeket előző életedben nem tudtál legyőzni. Kedves, de azért kételkedő olvasóm! Idézet egy egyiptomi szent iratból: „Az emberek ünnepeikre felöltik legszebb ruháikat, s lám milyen kevesen öltöznek ünneplőbe halálukra, amely a legnagyobb ünnep”. – „És milyen ruha vajon a legmegfelelőbb a halálomra?” Hát nem ruha, földi ruha. Mert ahogyan a fehér gyolcsnál nincs tisztább, és ahogyan a földi ünnepeimre fehér gyolcsot kell vegyek, úgy a halál ünnepére a legszebb ékszereim a jó cselekedetek, és a leggyönyörűbb ruhám, sok jó gondolatból van szőve, amelyben megállok Őfelsége a halál előtt. - Mert őfelsége a halál erre kíváncsi, az én jócselekedeteimre. Amit én az életem ideje, vagy a reinkarnációm ideje alatt

magamból ki tudtam kristályosítani, az a karma, azaz a karmám. A karma az az energetikai csomag, mátrix, amely az életem során összeáll és a halálomkor tulajdonképpen megnyilvánul odaát, ezáltal lehetővé téve a túlvilági hatalmaknak, hogy elvégezzék az „értékelést". Ha valaki „megbukott" ezen az értékelésen az azt jelenti, hogy be sem kell töltenie. Ha nem „bukott" meg az is jelentheti azt, hogy még testet kell öltenie. Igazság szerint az, ha valakinek többé nincs karmája, amit magával vigyen az annyit jelent, hogy az ő éterteste egyé vált magával az asztráltesttel, a fény-egóval. Az átlagember, amikor meghal, van az éterteste, ami elvileg felszívódik, ha nem akkor baj lesz, mert akkor nem tud továbbmenni a következő születésébe. Van a mentáltested és emlékei, és van az úgynevezett asztráltested a hét csakrával ami te igazi egód, az a te isteni éned, igazából az vagy te, az inkarnálódik. Étertestet nem viszed, a mentál-testet viszed, de nem tudatosulva, hanem a következő születésed tudatalattijában az előző életed összes adatával. Tehát jelen pillanatban te mit tartalmazol, mint fény, mint szellem? – Van egy étertested, inkarnációd, érzelmeid. Van metál tested a mostani inkarnációd adatait, emlékeit tartalmazza. Vannak az előző életed tetteid mentáltestei a tudat alattiban, amelyeket nem láthatsz, amelyekre nem emlékezhetsz, s így nem is ismerhetsz, de a mentál-tár nem zár hermetikusan, ezért ebből ki tudnak jutni dolgok, ez a dezsávű, a már egyszer ugyanez megtörtént velem érzés, ez nem más, minthogy a tudatalatti finoman adagolja neked az előző életedből azokat az infókat, amelyekre a fejlődéséhez szükséged van. Miért nem emlékezünk az előző életünk eseményeire? Mert az emberi agy nem tud elviselni ennyi emléket, beleroppanna, arról nem is beszélve, hogy igazságtalan lenne, hiszen az előző élet bűntudata tönkre tehetné az új élet nyugalmát. A bűnbánat csak a nagyon erős embereknek való, a gyengébbek, vagy belerokkannának, vagy a még nagyobb bűnbe hajszolná őket, s ez senkinek nem lenne jó. Mert az önvád pusztító energia. Ezért van az, hogy nem emlékezhetünk az előző életünk, vagy életeink egyikére sem. Az isteni gondviselés itt érhető tetten a legnyilvánvalóbb módon. Ezt a görög mitológia úgy ábrázolja, hogy odaát a lelkek még emlékeznek előző halálukra és az egész előzőéletükre egészen addig ameddig nem jön a parancs felülről, hogy a következő születésedbe kel lépjél. Úgy mutatják, hogy akkor az ember oda lép egy Istennőhöz s az megkínálja tiszta vízzel, amely az úgynevezett feledés vize. Amint megissza, a memória törlődik és az illető készen áll az újra születésre, s ez az igazság, valóban. A törlés azonban nem tökéletes, mert a tudat alatti ennek ellenére is tárolja az emlékeket, s azokat a felszínre is lehet hozni. Erre több technika is van. A leghíresebb meditációs technika, hogy mécsest gyújtasz, nyugalomba helyezed magad, belenézel a mécses lángjába, és saját jelenlegi életkorodat kimondod magadban, ill. egy fehér-színű felületre lángoló tüzes anyagból az évszámodat oda képzeled, s ha látod a fehér felületen az annál világosabban lángoló évszámodat, akkor lassan, átélve számolni kezdesz visszafelé, befelé és egyre mélyebben koncentrálsz. Amikor a nullához érsz, becsukod a szemed, ha jól meditáltál a szentháromság (ATYA ANYA FIÚ) engedélyével az előző halálod emlékeiből nem látványosan, de fel fognak jönni emlékek.

Azt tudtad, hogy a nevedet nem a szüleid adják, hanem te adod magadnak a szülőkön keresztül? Hogyan? A fogantatás pillanatában amint az osztódás bekövetkezik annak a sejtecskének már asztrál teste van, ami azt jelenti, hogy a fény, ami mindnyájunkat élővé tesz a fogantatáskor kerül belénk. Amikor a szülők nevet választanak, akkor meditatív állapotban kerülnek. Tudva, vagy tudat alatt, de médiumi kapcsolatba kerül veled. Tehát tudat alatt kommunikációs csatornát épít ki a magzattal, s a magzattól fogadja azt az energia nyalábot, amely a gondolatában egy olyan hangsorrá áll össze, amely a magzat asztrál testére a legjobban jellemző. Tehát a neveinket saját magunk adjuk saját magunknak szüleinken, vagy valamelyik szülőnkön keresztül.

De visszatérve, a halál csak látszólag rettenetes dolog. Azok, akiknek sikerült visszajönni onnan és sikerült elmondaniuk mit éltek át, egy hatalmas eufóliáról számoltak be, amelyeket különböző jelzőkkel illettek. Ami tehát mutatja, hogy a halálnak csak a haldoklás része fájhat, de ott is azért, mert nehezen engedi el a földiséget. Ne ragaszkodj a földi dolgaidhoz, ha könnyen akarsz meghalni. Az élethez való túlzott ragaszkodás azt éri el, hogy az asztráltest már szökne, de az étertest megtelik ragaszkodó érzelmekkel s a csakrák nem engedik ki azt. Ezért van a hörgés, a fájdalom stb. A halál olyan, mint mikor egy túlnyomású ballont leengednek. A haldokló számára a halál olyan, mint amikor valamilyen fájdalmunk egyszerre véget ét. Megkönnyebbülést érzünk. Más elmondások szerint a legörömtelibb, a legnagyobb boldogság, olyan amilyet az életükben megközelítőleg sem éreztünk. A testből való kiszabadulás után ananda keletkezik, ananda Szankszrit szó, jelentése gyönyör, de nem földi típusú. Spirituális gyönyör. Az itt maradók azért zokognak, ha meghal valakijük, akit nagyon szerettek, mert a halál egy hatalmas misztérium. Igen egy misztérium ünnep. Az újraszületés ünnepe. A halál pillanatában a téridő, mint gát eltűnik előlünk. Tehát a reinkarnáció lényege a testből való kiszabadulás.

Tehát az étertest elolvad, felszívódik, közben az életfilm lepereg. Az asztráltest ekkor még működik a mentáltesttel összeforrva, majd az étertest felszívódása után kiszakad a fizikai testből, vele mennek a csakrák. Az asztráltest csakrákkal való távozása után, a földi test ott marad kitéve az anyag törvényeinek.

A materializmus szerinti az emberi fehérjehalmaz felbomlik, de akkor hogy lehet az, hogy ameddig az ember él nem bomlik fel, valaminek meg kell akadályoznia a bomlási folyamatot nem? Miért csak a halál pillanatában indulnak be ezek a kémiai folyamatok? Mert ez a kérdés tulajdonképpen nem más, mint hogy mi az élet? A földi tudomány erre a kérdésre jelen pillanatban nem tud válaszolni. Kedves olvasóm! Abban a pillanatban, ahogy kirobban, az asztráltest a fizikai testből a fizikai test ki van téve a bomlás folyamatának. Miért? Azért mert kiszökött belőle a fény, a fényenergia az, ami konzerválta a fizikai

testet, az anyagot. Igen ám de meghalni nem könnyű! Ezt Reimond Mundi és Jasz Stevensonnak a Charlottville egyetem tomatológusának a tanulmányaiból tudható. - Meghalni olyan értelemben nehéz, hogy az asztráltest, illetve az őt vezérlő fény, ami én vagyok, szintén össze van kapcsolva. Tehát a test és a benne levő fény össze van kapcsolva. Amikor haldoklunk, akkor szétnyílik az olló, a fény menne, hagyná el a testet, de a test még az utolsó pillanatban is mindent megpróbál, hogy a fényt ne engedje elszökni. Miért? Azért kedves olvasóm, mert az anyag is kikristályosodott fény s az anyag sejtjeibe nem a halál, hanem a programozott élet van kódolva. Az emberi test élni akar. Ahhoz, hogy a test, az anyag a halált válassza ahhoz egyetlen igen válasznak sem szabad érkeznie a kérdező anyag felé. Ez mit jelent? - azt, hogy a test még akkor is, ha nagyon elfáradt, vagy beteg, megtesz mindent, hogy helyre állítsa a test belső békéjét, egészségét, s csak akkor adja fel, ha már egyetlen egy biztató választ sem kap a lélektől. Tehát, csak akkor adja fel a test az élet felé való menekülést, ha mindegyik utat, ami a gyógyuláshoz vezet, zárva talál. Na ekkor telítődik az asztráltest, duzzad óriásira az aura, születik meg a végleges döntés. Ezt követően perceken belül, vagy másodperceken belül bekövetkezik az exitus, azaz a testi halál. Ilyenkor egymás után, az asztráltest fényhez való vonzódása megnő, mert fényből lettünk s fénnyé leszünk újra, mert az asztrál test hordozza a fényt, s ezért visszavágyik teremtőjéhez a fénybe. A csakrák ilyenkor egymás után nyílnak ki, hogy az asztráltestnek szabad útja legyen, s amikor az utolsó csakra is kikapcsolt a hatalmasra duzzadt asztráltest választ egy csakrát és annak a kapuját tágasabbra feszítve azon kirobban a mindenségbe. Hogy melyik csakrán át távozik ez a jövőre nézve nagyon fontos információkat tartalmaz. A materialisták, az erősen anyagelvűek az alsó csakrák egyikén távoznak, vagy a gyökér csakrán, vagy a szexus csakrán, ez annyit jelent, hogy a következő születésben is feltehetően ezek e csakrák lesznek a dominánsak. Ezért ahhoz, hogy tovább léphessen az ilyen, nehéz ösztöneit kell majd legyőznie. Az emberek kilencven százaléka a szív csakrán távozik, lévén a többségnek az érzelmei a legfontosabbak. Ez azt jelenti, hogy a következő életében is az érzelmek jelentik nekik a legnagyobb kihívást. Csak keveseknek adatik meg, hogy a homlok, vagy a korona csakrán távozzon. Itt tudósok, művészek, bölcsek távoznak. Az ilyen személy, következő életében, nagy intellektuális adottságokkal születik és az előző életéből is sok fontos információt átvisz. Remond Mundi vizsgálódásai bebizonyították, hogy azok, akik a homlok csakrán távoznak zseniként fognak megszületni. Erre bizonyító erejű példákat talált. Voltak gyermekek, akik megmagyarázhatatlan képességekkel születtek, akik el tudták mesélni előző életüket, és halálukat, vagy megnevezték az előző életükből a hozzátartozóikat s azok még éltek. Voltak, akik regressziós hipnózis során idegen nyelven szólaltak meg. Volt egy amerikai nő, aki teljesen műveletlen lévén, aki semmilyen egyetemre nem járt, és egy regressziós hipnózis során ékes viking kilencedik századi dialektusban mesélte el az életét. Nem tételezhetjük fel, hogy az egész életét farmerként leélő nő viking germanisztikai professzori stúdiumokat végzett

volna. Millió ilyen és ehhez hasonló esetről vannak jegyzőkönyveink. Indiában ezt természetesnek tartják. Kedves olvasóm! Az újszülöttek hatéves korukig nagyon szoros kapcsolatban vannak a tudatalattijukkal. Volt olyan újszülött, aki a nyakán egy piros csíkkal született, később kiderült, hogy előző életében felakasztották. Vagy, volt olyan eset, hogy egy kislány érthetetlen módon iszonyodott a nyakláncoktól, felakasztották az előző életében, ez fóbiaként jött elő ennél a kislánynál. Ezek az esetek is mutatják, hogy a lét vizét, a felejtés vizét csak félig isszák ki. Ezek a tények, bizonyítékok. A legújabb tudományos eredmények cáfolják az eddig törvényekként tisztelt tudományos megállapításokat. Ezért a tisztességesebb tudósok már maguk mondják, hogy minden eredmény azt mutatja a materializmus is csak egy teória volt. Tehát kedves olvasóim, ki kell jelenteni, a halál nem a vég, hanem szabadulás, egy új élet kezdete. A legenda szerint az aranykor évében 2012-ben inkarnálódnak a legfontosabb személyiségek. Tehát több nagy lélek foglal helyet újszülöttekben. Egy ősi szkíta írás szerint 2012-ben reinkarnálódik Nimród király, a későbbi Attila irály, és ugyan ezt a lelket találjuk Hunyadi Mátyás személyében 1423-ban. S ez az egyesült hármas fog testet ölteni 2012-ben. Egy másik szellem is inkarnálódik magyar testben, magyar szülőktől, ez a másik szellem nem más, mint Nimród, Attila, Mátyás energiáinak, ami egy szoláris naptermészetű harcos erő, a lunáris ikertestvére. Az első a király, a második mellette a mágus. Máni, és pártus vérből született, Ő a vigasztaló addig ameddig Jézus nincs velünk. Ókori szkíta próféciák szerint. Ismerd meg önmagad, és világodat, mert az aranykor eljövetele a tudatlanok számára katasztrófának fog tűnni. De aki tisztában van azzal, hogy nem azonos a földi testével, annak ez egy csodálatos kaland lesz. Kedves olvasóm! A halál olyan, mint az álom, a halál valójában nem fáj, mert aki kihúzza az asztráltestet a fizikai testből az egy gyengéd angyal. A halál angyala a legkedvesebb angyal és a legszebb, Ő kísér fel mindenkit a szentháromság trónja elé, és odafönn az égi család ölel magadhoz mindenkit a teremtő égi apa, mint háborúból megtért gyermekét a szerető anya.

Utóirat: Jézus feltámadásának módszere.

Egy kasmíri feljegyzésben ahol Jézusról részletesen beszélnek, a következőt írják: - Issza, (Jézus) itt Indiában egy jógamestertől elsajátított egy technikát. Ennek a technikának az volt a lényege, hogy ha a halál megközelítené a testet, akkor a Jógi a halálnak nem megadja magát, hanem olyan módon uralja azt, hogy élet energiáit visszavonja, a csontjaiba még Asztráltestét kiengedi. Ilyenkor az életerő mivel valóban a csontrendszerbe vonul vissza, megakadályozza a test bomlását. A távozott asztráltest a dimenziók között siklik, s a legfelsőbb dimenzióban töltekezik a fénnyel, s ez a fényenergia az, amely visszatér a látszólag halott testbe. E folyamat közben a test moccanatlan. Ez a Kunbaka-jóga, a halhatatlanság jógája. Mindez három nap alatt megy végbe.

És harmadnapon feltámada.

AZ ISTENI TEREMTÉS LÉNYEGE

Ember-szabadság és rend a posztmodernitásban

Nem értik a rendet
Külvilágba zárva.
A nagy szabadságnak,
Nagy magány az ára.

Az ember, az isteni elégedetlenség reménye, vagy csak egy gőzölgő trágyadomb?

Kedves olvasóm! – Nem tudom, önnel hogyan van, de velem néha megtörténik, hogy hajnali órán felriadok saját szívdobogásomra. Ilyenkor valami érthetetlen jeges bizonytalanság kerít hatalmába. Ahogy csitul riadalmam egyre inkább világos lesz földi létem jelentéktelensége. Egy furcsa, élesen világos érzés kerít hatása alá. - Mire ez az egész alkotó játszósdi, ez a felhajtás teremben s bennem? Mi ez a porszórás a kristálytisztaságra? Minek ez az értelmetlen alkotás kényszerű ködölő önkép-fényezetű frivolság, ez az egész élet színjáték, dagadó erű görcsölés-megvalósulás, fájdalmas erőlködés? Minek ez a műbalhé? - Ilyenkor tisztán látom a tökéletes értelmetlenség anyajegyeit belső arcomon. Az élet nélküli világ kristályragyogását s a koszoló jelenlét hő-dobbanásait. Aki átélt hasonlót tudja miről beszélek. Én még korai vagyok ezzel a furcsa, azóta legyógyszerezett érzéssel. A valóság kegyetlen érzésével, mely világossá teszi számomra az anyag hatalmát, és egyszer, s mint az élet esendőségét, kiszámíthatatlanságát, és gyilkos hajlamát egyszerre. Rádöbbenésem kiszolgáltatottságomra nem más, mint az anyag kényszerítő ereje, mely világossá akarja tenni, és teszi is, ha csak egy kicsit is gyengébbnek bizonyulok nála. Ezért tudatomba tükrözi ily módon szellemem fölötti uralmát, létezésem átmenetiség értékét, végső értelmetlenségemet, a mindenség összegezéséül. Világossá akarja tenni, hogy csak egy gőzölgő trágyadomb vagyok, melynek átmeneti értelme van. Lényegem a rajtam és bennem élősködők táplálása, fenntartása a lebomlásig és tovább, még csak valami hasznosulhat belőlem. Mert hiszen nem vagyok más, mint táplálék, mely táplálása következtében pusztul el. Így adva értelmet az értelmetlen közfolyamatok, életek hasonló válságának időtartamára. Szóval, hogy megvilágosodásom, miszerint semminek nincs értelme, s csak minden abszolút közvetettségű, önmagába visszatérő. Ezért hát minek ez a fölhajtás teremben, s bennem. S hogy ez nem más, mint az a millió, rész-lét-köztes kisugárzás, kristály tiszta hidegség valóságérzése, mely jeges víz a forró szívre. Felismerés, ősi űrmagány, mely visszahűti előbb, utóbb a gyógyszerrel melegen tartott embert, az általa fantáziált, vélt értelem mezőiből.

Sárga föld,

Agyagos sárga föld.
Élet s halál mezsgyéje – láthatár.
Feletted a madár,
Alattad a halál,
Szívem erjesztő cefre-sár.
Sárga föld,
Agyagos sárga száj.
Hangomra csukló sárga táj.
Könnyeim nyelő lepke föld,
Még élő testemet gyötört.
Gyötört egy életem veled,
Erőd erőm is, azt hiszed
Bevethető a földi sír,
Hátad csak, mely mindent kibír.
Hátam, mely hajdan
Rossz koron
Keservet hordott hantodon.
Tüzet szító gyilkos s konok
Létet, nyelő dölyfös korok derén,
Életet mentő szűz anyag,
Mélységben búvó tiszta tag,
Sárga föld.
Agyagos sárga föld.
Feletted kékben ég a zöld.
Nyugodt szintjén halkan kivár
S ha időm jön színébe zár.
Sárga föld.
Agyagos sárga föld.
Feletted vérben ég a zöld,
Sziked örökre megkötöm.
Öledhez legyen csak közöm.

Vagy mégse? - és minden, ami világ, Isten? És ki, vagy mi az Isten? - (***Isten a mindenség, teremtő szellem és humánum kiterjedése, mely az eredeti közeg-mindenség ősi állapotát jeleníti meg a maga végtelen, látható és láthatatlan valóságában.***) - ***A világ, Isten belső harcának, a benne lévő felfoghatatlan erejű és kiterjedésű, de ellenkező akaratú, szellemi energiák harcának következménye?*** Ha ez így van, akkor minden, amiről emberként egyáltalán beszélhetünk, ezen öngerjesztő, erjesztő szellemi energia ellentét, melynek pólusai ellenkező akaratúak, forgásúak amit a teremtés akaratú változó, s teremtést

akarat nélküli állandó ütközése hozott létre, keltett életre. A teremtés akaratú változó lehetett, volt e harc győztese, mely győztes energia magába rántotta a teremtés akarat nélküli állandót s így lett ellentétes pólusú, egymást kiegészítő s egyúttal egymást kioltó akaratú miden, ami anyagi. De az így létrejött, már halmazállapotú kiterjedés önmagában értelmetlen s lényegtelen volt, mely idézte az állandóság idő előtti szellemi energia-állapotát. Ez kényszerítve Istent a változás megindítására, egyfajta élő-rend, vagy rendszer megalkotására. Ezért Isten megalkotta a kezdetleges létformákat, mikrobák, egysejtűek, k. növényeket. Tapasztalva a kezdetleges létformák fejlődési korlátait szerte az univerzum anyagában, beavatkozott, s létrehozta, azaz kiválasztotta az ösztönös lét anyagi feltételének megfelelő, speciális zöld bolygót, ahol a növények a legmagasabb fejlődési szintet érték el, s amely visszatükrözte legjobb érzéseit, s megalkotta az ösztönös létforma élő képviselőit, az állatokat. Sokféle állattal kísérletezett, s amikor tapasztalatai kikristályosodtak a kezdeti állatvilág fejlődési képességeit illetően, s mert avval elégedetlen volt tovább próbálkozott, s számtalan fejlődéskísérleti életforma, ösztönös állat elpusztítása után megalkotta, kifejlesztette az emberszabásúak DNS láncát s ráépítette sok-sok kísérleti időt s energiát feláldozva az előembert s megáldotta az ösztönön kívül az érzelem képességével. Az érzelmeire hallgató emberszabású, még csak félembert figyelve megállapította, hogy azok védtelenek a többi ösztönös létformával szemben, éppen érzelmeik miatt, ezért közbeavatkozott. Ekkor megáldotta az „embert” a tapasztalás, s ezen keresztül a tanulás képességével, melynek segítségével az meg tudta védeni magát. Az így már ösztönnel, lélekkel s a tapasztalás, tanulás képességével megadományozott ember alkalmassá vált az élet minőségibb tovább művelésének feladatára. Ezek a tulajdonságok már a teremtő erős tulajdonságai is voltak. Az ember az idők elteltével megtanulta sok mindennel együtt, hogy van nála egy nagyobb s hatalmasabb erő, amely nélkül ő nem is létezhetne. Tehát, egy mindenható erő, amely őt megteremtette s kiemelte az együgyű állatvilágból, mely feladatában egyedül a fajfenntartás célját szolgálta, mint az isteni akarat, az élet továbbvitelének módját. A tapasztalás képességén keresztül megtanította mindenre, ami az életbenmaradásához, a túléléshez szükséges, de aki bármikor vissza is tudja venni adományait, mert Ő a leghatalmasabb, a legbölcsebb, de a legmegbocsátóbb, humánusabb erő is, ami ő fölötte áll. Ezért elnevezte ezt az erőt, istennek, mindenhatónak. Arra is rájött, hogy Isten mindenhol jelen van s figyeli őt. Tehát Isten a természetben is mindenhol jelen van, azt ő mozgatja, irányítja annak törvényein keresztül, s e törvényeken keresztül tanítja őt is. Látva utódaiban önmaga képmását, azaz életének meghosszabbodását, rájött, hogy a legnagyobb adomány, amit istentől kapott maga az élet s annak megőrzési és megértési képessége. Felismerte ezen adomány jelentőségét s ezért vágyaiba, imáiba, dalaiba foglalta teremtő jótevőjét a természet arcú istent. Tehát elmondhatjuk, hogy az ember Isten kedvének eredményeként alakult, fejlődött ki a mai állapotáig, s fog az Isten állandó változás törvényének megfelelően tovább alakulni, fejlődni, vagy éppen elpusztulni. De

az is igaz, hogy ennek, vagy éppen az ellenkezőjének bekövetkezte sokban múlik ma már rajta is. Ha elfelejti a legfontosabb tanulságait, melyet fejlődése során Isten segedelmével megszerezhetett, mint az élet bölcseletét, hát bekövetkezhet talán idő előtti szánalmas pusztulása is. Tehát kijelenthetjük arra a kérdésre, hogy: - Miért teremtette az Isten az embert a világra? – azt, hogy Istennek direkt emberteremtő szándéka az ember szerencséjére, vagy szerencsétlenségére, (ma még nem egyértelmű) az isteni humánum végeredményeként létezhetik. Tehát az isteni elégedetlenség eredményeként jött létre, s éppen ezért a lehető legtökéletesebb formát, s tartalmat, tulajdonságokat s készségeket kapta alkotója jóvoltából. Ezért, csak is rajta múlik, mivé emelkedik, vagy süllyed élete, létezése folyamán. Az Isten szabad akaratot s szabadságot adott eredendően az embernek, olyan természetes jogokat, melyeket egy, sem ember csoport stb. nem sajátíthat ki magának soha. Ilyen jog még az élethez való természetes jog, melyet csupán Isten vehet el a természet eszközeivel. Az ember életet menthet a természettől ellesett isteni tudását felhasználva, de életet nem vehet el saját akaratából, mert az egyedül Isten joga. Ezért minden, ami az ember természetes szabadságát a természet szempontjából indokolatlanul korlátozza, vagy elveszi Isten elleni bűnnek minősül. De bűnnek minősül minden más is, ami a természetes élet ellen van, legyen az bármilyen nem természetes érdek alapján nyugvó.

Nem hív harang, se szférahang.
Minden kérdésre, ami fontos,
Hamis próféta válaszol,
Csak bolygóm-béli főkolompos.

Ha szólítanál néhanap,
Kései órákon, - hogy várom!
Virraszt egy szemérmes mosoly
Mozdulatlan feszülő számon.

Ha virrad a parázs körül,
Választalanság csendje mardos.
Ha hallhatnám súgásodat,
Csak hallgatnám, bármit súg, átkos

Nyitott valóm járná körül.
Csak válasz legyen, - ajándékozz!
Suttogj lelkembe éjidőn,
S én hallgatom, bármilyen frászt hoz.

Kereslek, moccanásom sóhaj
Alakban fonódik köréd.
Titkaim, titkoddal egyenlők,
Szólíts hát meg szótlan beszéd.

Súgj éjen választ kétségemre,
Tükörképed szelleme nagy.
Mint felhőlétű bolyongónak,
Vezérlő lelkem hangja vagy.

Ha szólítanál éjidőn,
Megunva konok virrasztásom,
Nem tévelyegnék itt tovább,
E bűzös, gyilkos ingoványon.

Kedves olvasóm! Ezek után ejtsünk szót az Istentől kapott természetes szabadságról, mint az ember egyetlen elidegeníthetetlen, s mégis elidegenített jogáról.

Ember-szabadság és rend a posztmodernitásban

„Fülelt a csend - egyet ütött.
Fölkereshetnéd ifjúságod;
nyirkos cementfalak között
képzelhetsz egy kis szabadságot -
gondoltam. S hát amint fölállok,
a csillagok, a Göncölök
úgy fénylenek fönt, mint a rácsok
a hallgatag cella fölött."

Kedves olvasó! Előre **elnézést** kérek kíméletlennek tűnő megállapításaimért. De valakinek **végre** (s ezt szó szerint értem), ki kell mondania ezen önkritikus mondatokat… éppen azért, hogy rácáfolhassanak, mindörökre eloszlatva igazságtartalmukat.

A szabadság, s amit róla gondolunk, vagy nem gondolunk itt a lényeges téma, némi kötelező körbejárással az elején. Azt mondják, akik azért némi-nemű gondolkodásra is képesek, (**bár ez a képesség egyre ritkábban fordul elő**), hogy *a szabadság a szabad elhatározáson alapuló döntések meghozatalának* **joga.** – Tehát, ha jól értem a szabadság egy állampolgári **jog**, s nem természetes szükséglet, mint az oxigén, s nem is képesség, de a **lehetősége** annak, hogy az ember akaratának megfelelően cselekedhessen. - Hát ez elég szürreálisan hangzik. Ezek szerint a szabadság paragrafusfüggő, mely megengedi nekünk, hogy azt csinálhassunk szabad akaratunkból, amit akarunk. - **Na, ilyen aztán végképp nincsen!** Hát hol van olyan rendszer, ahol a jog ilyen engedményeket tesz saját funkcióját, értelmét ellehetetlenítve? Az ember természetes szabad-

sága, azaz Istentől kapott szabadsága, mely joga és felelőssége is egyszerre csak addig terjed, ameddig a természet egyensúlyt fenttartó mértéke nem sérül. Az embernek nincsenek természet feletti jogai, hiszen az isteni természet az ember el- és fenttartója. A föld anya s annak természete az emberi szabadság s szabadság jogok egyszer s mindenkori meghatározója. Ha ezt az ember nem hajlandó tudomásul venni, akkor elveszíti az élethez s a szabadsághoz való jogát, majd előbb, utóbb önmaga pusztulását idézi elő, hiszen az egyensúlyát vesztett természet nem képes eltartani a józan mértéktartás képességét elvesztett s ezáltal saját vesztébe rohanó emberiséget. - Kedves olvasó! Azt is mondják, hogy a szabadság a szabad akarat maga. De hát hiába van szabad akaratom, ha lehetőségem nincsen annak megvalósításához. (Hááát nooormáális?!) A szabadság, a szabad akarat, és lehetőségek összessége? Egy személy akaratának szabadsága e definíció szerint abban áll, hogy az illető akarhatta volna másképpen is, mint ahogyan aktuálisan akarta. Csak mégse úgy akarta. Há-há-há. Vagy még másképpen - Azoknak a jogoknak összessége, amelyek az egyes embernek a társadalomban való lelki, szellemi s fizikai függetlenségét biztosítja. ***Szóljon, akinek ezek a jogok és lehetőségek biztosítottak ma Magyarországon!*** – Marhaság! Már bocsánat. – Vagy netán függetlenség? Kedves olvasó - a szabadság a kényszerektől való mentesség állapota? Ejnye-ejnye, hát van ilyen? - Hát persze, hogy nincsen! Akkor minek ilyesmiről beszélni egyáltalán. Függetlenség? – Na, ennél nagyobb szamárságot… még a holtak sem függetlenek, hisz önmaguk lelki függései, s ezért kijár nekik a kegyelet. No, nézzük, mi van még. Van itt olyan, hogy a bevett szabályoktól való eltérés, pl. ilyen a költői szabadság (poetica licentia), amely a közönséges nyelvhasználat szabályaitól eltérő kifejezések, szóalakok, mondatszerkezetek használatát jelenti a költői nyelvben, a **mérték és a rím kedvéért.** Áh, nem, nem, nem, nem. Hát erre csak azt mondhatom, hogy e meglehetősen naiv megközelítés, mely arról tanúskodik, hogy az e sorokat leíró ember a költői szabadságot összekeveri a céltudatos, s ezért a legsilányabb versfaragás szolgalelkűségével, melynek egyetlen jellemzője a direkció, avagy az erőltetettség dilettantizmusa, a szó mai értelmében. Olyan, hogy költői szabadság a szó hétköznapi általánosságában nem létezik. Nem létezik, mert a költői szabadság sem nem jogi, sem nem verstani kategória. - De lelki és szellemi, aminek kifejeződéséhez nincsen szükség sem nyelvtani, sem verstani engedményekre, csak a dilettánsoknak. A magyar nyelvben kiváltképpen nincsen, hiszen ez a nyelv valójában az isteni **szabadságot,** s teljességet, ami nem általános emberi, magában hordozó nyelv. A költői kifejeződés nyelvszabadsága a lehetőségek abszolút tárháza, melyben nincsenek új szavak csak még nem közismerten felfedezettek. A magyar nyelv az isteni szabadság nyelve. Ezért ***a költői lét lényege, a teremtés kiváltsága, melyet a költő, az aktív költői elhivatottság s képesség isteni adottságával valósít meg, s így a költészete maga lesz a szabadság, azaz az igazi élet. Az ilyen életnek élni egyenlő a szabadság megvalósításával.*** De ne szaladjunk ennyire előre.

- Visszatérve a hétköznapokhoz. Mondják, a **szabadság általános köznapi értelemben mentességet jelent valami kényszer alól.** A szabadság tehát egy pozitív érték… Vagy inkább egy eszme lenne? A filozófia az újkori, legalábbis az újkori tudat a szabadság-eszme mámoros igézetében nőtt fel. Az indítást a francia forradalom ismert hármas jelszava adta meg: liberté, égalité, fraternité: - szabadság, egyenlőség, testvériség. A romantika, már a német, és a felvilágosodás jelentős személyiségei a szabadság-eszme gondolati, tartalmi megalapozásán fáradoztak. (*Fölöslegesen*). A legújabb korban pedig a szabadság társadalmi alapérték lett. **(?)** Éppen csak következetes definíciója nem született. Nem véletlenül. Hiszen a szabadság nem definiálható jól hangzó szlogenként, mert az sokkal mélyebb s bonyolultabb annál. De majd erről később. Most hadd ragadjak ki egy gondolatot, egy arra érdemeset. Tudniillik tipikus földönjárásról van tanúskodása, általános tévedésében. Azt mondja: - A szabadság önmagában nem tekinthető erkölcsi értéknek. Azért nem, mert az erkölcsi érték az adott kultúrában abszolút érték, s nem azt, hogy ***a szabadság az abszolút érték.*** - Itt csak annyit szólnék közbe, hogy a szabadság kultúráktól független természetes igény, s jog, azaz létforma, mely manapság önvédelmi képességgé fejlődött az átlagnál érzékenyebb, természetszintű intelligenciák, lelkek számára, s mint ilyen a túlélés eszközévé erősödött. Azaz képességé vált. Akár az állatvilágban, ahol nincsenek erkölcsi szabályok. A szabadság éppen ezért több annál, mint alkotóelemeire bontható s gyógyítható komplexus.

A sír repedt, sárgult a tégla,
Elveszt a múlt, hisz néma már.
Így nyers koron hallgat a léha,
Halált lúdbőrző kő- szamár.

Én állok egyként sírod mellett.
Békém riadt, hitem veled.
Magányom védő, árnyékodban
Érzem, hogy melegít tüzed.

Veszőben is még terád nézek,
Díszítem romos kegyhelyed.
Minden nappalom túlélésig
Emészti, földanya kegyed.

Dráma-rend mar, még kénje száll, és
Sebet rág a lélek falon.
De jönnek harcos őrzők még,
Ne félj átkos-némán, s vakon.

Szigerin vagy, vagy ős hitem,
Mi vért teremtő őst ragyog,
Az utcán dermedt csend feszül,
Szememben szép könnyed csorog.

Szabadság! Feldúlt ég szélszárnya,
Vak bányalékbe ásított,
Szivárogj át a rettegésen,
Hogy ne lehess többé titok.

A sír repedt sárgult a tégla.
Nem veszhetsz el isteni szár!
Kellesz, mint léleknek az Édes,
Mint madárnak az ég, s határ.

Kegyetlen rabló-éj dörög, de
Boldog leszek, még azt tudom!
Virágként nyílok ki szabadság,
Megtiport, törött száradon.

S minthogy a szabadság természetes igényét, annak feltételeit az emberi társadalmak képtelenek kielégíteni, éppen agyon rendszabályozottságuk, diktatórikusságuk, kizsákmányoló jellegük miatt, az ember kénytelen volt az immun-válasz kifejlesztésére, bár ennek súlyos ára, az emberi kapcsolatok ***elmagányosodás***a lett. Folytathatnám a szabadságról alkotott tévhiteknek tételes felsorolását, de azt gondolom, semmi értelme nem lenne, hiszen egyik sem tartalmazza a **korszabadság,** igazi definícióját. Így inkább rátérek saját tapasztalatom tartalmi lényegére, mely minden hiányosságot bepótol e kérdéskörrel kapcsolatban. Először is kezdjük a földi realitásokkal. Kedves olvasóm! Az emberi külvilág minden élet számára maga a zsarnok-emberi korlátozások koncentrációs tábora, a szabadság csapdába zárásának megvalósult rémálma, a lelkiismeret globális dögkútja. (Magyarországon hatványozottan) Először is az ember korlátozva van saját maga által. Tudniillik fizikai képességeit tekintve szánalmas. Természetes önellátó életre képtelen, s törekszik is arra, hogy még jobban azzá váljon. A föld többi élőlényéhez képest csenevész, ha nem lenne megáldva a ***szellem*** kiváltságával már régen kipusztult volna. A fajtöbbségének érdekérvényesítő képessége így is szánalmas. Közösségein belül csak durva korlátozó direktívák között tud létezni, - úgy ahogy. Ősei igazi életviteléről halovány fogalma sincsen. Betegesen túlkonformizált. Gyáván szalonizálódott, egészségtelenül finomkodóvá, ezzel együtt kegyetlen bürokratává, s technokratává silányult, vagy inkább egyéni érdek mentén aljasodott. Kényelem központú s ez által akaratgyenge, s szánalmasan populáris beállítottságú. Ennek ellenére fennhéjázóan beképzelt, aki azt hiszi magáról, hogy ő az élővilág csúcsa. Átgondolatlan, s felelőtlenül mértéktelen militarizáltsága, globálisan is elvette a

józan eszét. Mára odáig süllyedt, hogy bizonyos nyelvcsoportjai önzésből, kapzsiságból önmaga, azaz fajtársai ellen fordult, saját létét is veszélyeztetve zsarnokoskodik, faji-önmagát a többitől eltérőnek, minden ízében különállónak, felsőrendűen egyedinek és kiválasztottnak beállítva. Társadalmi berendezkedése a legfontosabb összetevőjében, a jogban szervilisen megalázkodó, de ha társai közt egy kis hatalomra tesz szert, akkor diktatórikussá, kegyetlenkedővé, önelégülten fennhéjázóvá válik, legalábbis a nagy többsége. A tömege túlnyomó súlyban kisebbrendűségi komplexusban szenved, melynek oka a rendszer elnyomásban, s előítéleteiben keresendő, ebből kifolyólag önbizalom hiányos s frusztrált lett, valamint gyengejelleműen kitartáshiányos. Élete a felszínességekben ki is merül, ebben találja meg felelőtlensége dagonyáját, de erről nem hajlandó tudomást venni. Ezért a szabadságról is téves fogalmai vannak. A felelős, mély érzelmeket s gondolkodást elutasítja. Ő maga általában meg sem kísérli azt meghatározni sem más, sem önmaga számára. Egy szó, mint száz, szánalmas és a legtöbb esetben visszataszító jelenség, aki az elgyötörtség olyan fokán él, hogy képtelen az önálló felelős gondolkodás huzamosabb teljesítményére. Képtelen önmagát megszervezni, hogy védekezni tudjon. Ezért sorsán sem tud hatékonyan változtatni, melynek következtében a rajta élősködők, miután teljesen kihasználták mindenféle energiáit, odalökik a végső pusztulás, a hétköznapi jogfosztottság enyészetének.

Tóth Árpádnak

Szent őrületben tartom csigád fülemhez,
Orkánról lefejtett sóhajod dalát.
E búgó jajt hallom én is fülemben
Mely a múltból szívembe visszaszállt.
Késő utód ki versedet olvasom,
Setét bánatot érzek, s mind megüt.
Jelenünkből ferde szörnyek kelnek,
S beteges lángok égnek itt mindenütt.

Bús partokról én is köszöntlek téged,
Rideg csendből küldöm feléd a sóhajt.
Nem változott meg a fergeteg világ,
Szelíd zenékre itt kevés a szózat.
Nem háború az csak rabszolgaság,
Leigázottság bénítja a népet,
Hazát rettentő roppant Leviatán
Torokszorító harapása. Éget!

Szigonyt rávetni ki volna titán,
Ki áldozná fel drága életét.
Nem lát, nem hall és mást nem is akar,
Csak számolgatni piszkos pénzeit.
Most tartsd füledhez búgó bánatom,
S halld meg késő utódod panaszát.
Örülj, hogy e kor nem mossa térded,
S nem kell szégyellned előttem a mát.

Mit tehetnék én arról, hogy ilyen
A föld hátán élősködők faja.
Lövészárkok megszokott fájdalma,
A ránk támadó tetveknek hada.
Jobb nem lesz addig egészen, soha,
Még le nem szállnak mentő angyalok.
Megtalálsz engem, ha majd keresel.
Egy könyv szürke lapjain bujdosok.

Tehát kedves olvasó! Megállapítható, hogy ebben a földi realitásban, társadalmi, világ-szociológiai közegben a természet alapú, azaz az egyetemes, komoly szabadság nem lehet más, mint a rabság mindenkori helyén kezelésének és azon való felülemelkedésének a képessége. A szellem a hit s a humánum olyan erőötvözete, mely képes kiragadni az érzékelést a külvilág erős gravitációjából. Tehát olyan magasrendű szellemi s lelki állapot, mely képes megteremteni a harmóniát (ideig, óráig) lényeges s lényegtelen között úgy, hogy a lényegtelent kitörli, eltünteti az idegrendszerből, de legalábbis befolyását minimálisra redukálja, még akkor is, ha az nyomasztóan erőszakos s túlgravitált. Tehát a korszabadság (*a kor szó a születésünktől a halálunkig eltelt időt jelenti*) nem más, mint egy spirituális emberi képesség által létrehozott abszolút belső világ, mely abszolútitásán keresztül, érintkezik az isteni, az egyetemes természet, teremtés szabadságával, s így válik vele egyé. Ez a képesség szellemi áldás, a költői véna lényege, erősen emocionális, személyiségfüggő. Nem mindenkinél egyforma erősségű. Határtalansága nem ökológiai, vagy fölrajzi jellegű, hanem kimondottan lelki s szellemi. Az igazi szabadság nem körülöttünk, hanem bennünk van, csak képesség kell a felerősítéséhez, kiműveléséhez, valódi megteremtéséhez. Ezt a szabadságérzést csak kevesen, s csak rövididőre képesek átélni, de azok, akik e képességgel áldva lettek, nagy árat kell, hogy fizessenek érte, s ez az ár az egyetemes, s a kozmikus magány, mert… - A nagy szabadságnak, nagy magány az ára. Kedves olvasóm! József Attila Levegőt - című fájdalmában azt énekli: - „***Én nem ilyennek képzeltem a rendet***” - s nyilván ugyan arra gondol, amire a fentiekben én is utaltam. Arra az emberi szabadságot, szabadságjogokat diktatórikus módon elnyomó, megtipró s megalázó mértéktelen korlátozottságra, (korlátoltságra), amivel együtt élni huzamosabb

ideig nem lehet anélkül, hogy az ember egy belső önvédelmi, szellemi s lelki immunválaszt ki ne fejlesztene. Ez a válasz a szellemben való kiteljesedés megvalósításával éri el célját, egy új, egy tiszta belső élet létrehozását. Ezért mondja Attila: - ***„Az én vezérem bensőmből vezérel”*** - Ez a vezérlett út az önmegvalósítás s összegzés útja. Egy tiszta belső élet, mely talán ellensúlyozni tudja a külső lét rabságát, fájdalmát, elnyomottságát, s talán felszabadíthatja a lelket. Erről a szabadságról beszél, amikor azt mondja: - ***Jöjj el, szabadság***! ***Te szülj nekem rendet.*** Hiszen csak ez a belső szabadság teszi lehetővé az önmegvalósítást, lelki kiteljesedését, s csak ez a szabadság hordozza magában azt a rendet, melyet ellehet fogadni, mely az önmegvalósítás elengedhetetlen feltétele. Igen, csak ez a rend s szabadság biztosíthatja neki a nagybetűs életet, (lét-értelmet) mert csak ez a szabadság szülte rend lehet az élet kiteljesedésének támasza egyedül, és nem a kinti diktatúrával megnyomorított, az embert kartoték adatként kezelő aljasság. Mert az óhajtott igazi **SZABADSÁG,** a szellem szabadsága nem körülöttünk, hanem bennünk él. De ennek a szabadságnak nagyon nagy ára van, s ez az ár a csikorgóan fájdalmas magány, melyet Ő nem tudott, csak rövid ideig elviselni.

Vajon mi meddig bírjuk?

Kedves olvasó! József Attila Levegőt c. költeményének *(Érdekes adalék, hogy a 8 Órai Újságban megjelent Levegőt! című vers eredeti címe* ***Rend és Szabadság*** *volt. A címváltozatásra a lap főszerkesztője, Nagy Samu tett javaslatot, amit József Attila elfogadott.)* első versszaka a legjobb példája, s egyben bizonyítéka is annak, hogy ez a magányosság milyen iszonyú fájdalom s kényszer is egyben. Ez a fájdalom kristályosodik ki az első versszak képzavarában, mert erősebb a panasz vágya Attilában, mint sem, hogy ezt korrigálhatná.

„Ki tiltja meg, hogy elmondjam, mi bántott
hazafelé menet?
A gyepre éppen langy sötétség szállott,
mint bársony-permeteg
és lábom alatt álmatlan forogtak,
ütött gyermekként csendesen morogtak
a sovány levelek.”

A költemény első versszakának utolsó három sora hordozza ezt a tényt. /*”és lábam alatt álmatlan forogtak,/* ebben a sorban természetesen nem a levelekről van szó, hanem önmaga álmatlanságáról, a helyét nem találó zaklatott, megalázott, szabadságjogaiban s önérzetében sértett, szenvedő, s ezért álmatlanul s céltalanul kóborló emberről, hiszen a levelek nem lehetnek álmatlanok. A folytatásban ez ki is bomlik, /*”ütött gyermekként csendesen morogtak”*/ A levelek természetesen nem tudnak ütött gyermekként morogni. Itt a múlt fájdalma, a bántottság szivárog át a metaforán, a magányosság, az önsajnálat a

mellőzöttség kínjaként. A képzavar ebben az esetben elárulja, s egyben bizonyítja is mindazt, amiről a fentiekben említést tettem. Nevezetesen azt, hogy a szabadságnak iszonyatos ára van, s ez az ár a magány, melyet ilyen s ehhez hasonló formában lehet a legérzékenyebb költőinknél tetten érni. Talán a képzavar korrigálásával ezt még jobban láttatni tudom. Avval együtt, hogy a költemény e képzavarral áldva egész, hiszen e képzavar bizonyítja legjobban Attila belső szenvedését, eredetiségének hitelességét, az egyes-szám elsőszemélyűséget. A világ mocskából felfénylő s költészetében felszabadultan formát öltő lélek állapotát, mint a városszéli szemétlerakat hegyei alól kivillanó üvegcserepet, ami szemet vakítóan veri vissza a nap, éles fénysugarait.

Ki tiltja meg, hogy elmondjam, mi bántott
hazafelé menet?
A gyepre éppen langy sötétség szállott,
mint bársony-permeteg
és lábam alatt bágyadtan forogtak,
kopott cserépként, csendesen ropogtak
a száraz levelek.

A példa párhuzam-ereje kedves olvasó, talán elég meggyőző ahhoz, hogy hitelesítse mondanivalóm lényegét. De még számtalan példával lehetne igazolni e szabadság létének, mint pszichés immunválasznak a valós jelenlétét, mint a posztmodernitás, a bizonytalanság, s bizalmatlanság ellenszerét, melyet azok az érzékeny emberek izzadtak gyöngyé, akik nem tudták elviselni másként a körülöttük lévő kicsinyes és kegyetlen valóságot, mely kagylóhéjként szorította s zárta be őket saját bensőjükbe, melyet egyes embernek aligha nevezhető fehérje mutánsok hatalomvágya és az avval együtt járó korlátoltság mért, s mér az erőtlen többségre, megkeserítve és megnyomorítva azok életét.

József Attilához

Velem szólva

Szálltál, mint rikoltó páva
Az emberiség párkányára.
Jártál holt lelkek útjain,
Igaz hitűek tájain.
Szavaid fényében ázott
Mély gyárudvarokon a reggel.
Sétányon lépdelt, rakparton ült
Jelen, múlt, jövő összeérten,
S elúszott a Duna vizén,
Mint az a kivájt dinnyehéj.
Elúsztál te is borús égen,

De bennem élsz, virrasztasz ébren,
Isten gazdagon,
Ember szegényen.
Velem szólva:
- Szegények pávája voltál,
Csak emberforma vágyad zengett.
Vigasztalást remélve éltél,
S válladra dőltek a keresztek.
Romokon lengett csipkés árnyad.
A sas szemében szarka ült!
Elmédet elszívta a bánat,
A nap, forró szívedre hűlt.
Körbe fogott a rettenet,
Szép egyensúlyod eleresztve.
Igazi társad sem akadt,
Reszkető kezedet keresve.
A járt utakat is veszejtve,
A magánynak sarcain át,
Tollal, kereszttel számot vetve
Bukott szemedben a világ.
A mindenség árkába esve
A fent és lent mindegyre már.
Ős körön látom boldogságod,
Min szíved a szívembe zár.

Tehát még egyszer összegzésül: - A komoly szabadság nem lehet más, mint a rabság mindenkori helyén kezelésének és azon való felülemelkedésének a képessége. A szellem a hit s a humánum olyan erő-ötvözete, mely képes kiragadni az érzékelést a külvilág erős gravitációjából. Tehát olyan magasrendű szellemi s lelki állapot, mely képes megteremteni a harmóniát (ideig, óráig) lényeges s lényegtelen között úgy, hogy a lényegtelent kitörli, eltünteti az idegrendszerből, de legalábbis befolyását minimálisra redukálja, még akkor is, ha az nyomasztóan erőszakos s túlgravitált. Tehát a korszabadság nem más, mint egy spirituális emberi képesség által létrehozott abszolút belső világ, mely abszolút voltán keresztül, érintkezik az isteni, s az egyetemes természet, teremtés szabadságával, s így válik vele egyé. Ez a képesség szellemi áldás, a költői véna lényege, erősen emocionális, személyiségfüggő. Határtalansága nem ökológiai, vagy földrajzi jellegű, hanem kimondottan lelki s szellemi. Az igazi szabadság nem körülöttünk, hanem bennünk van, csak képesség kell észrevételéhez, kiműveléséhez, valódi megteremtéséhez.

II

A SZÓ HA TISZTA

A MAGYAR ÁLLAMI CENTRALIZÁCIÓ LÉNYEGE

Egy világkormány létrehozásához nem kell más, mint mérhetetlen embergyűlölet. A folyamat elkezdődött, méghozzá az amerikai [és sok más] kormány globalista tagjainak jóváhagyásával, bátorításával és pénzügyi támogatásával.

„Az „ótvar" gyógyítható, ha kitisztítjuk lelkületünkből, gondolkodásunkból az idegenérdekű eszmék beöregedett tisztátlanságait, a kórokozó téveszméket. Maradnak utána „sebek"! Inkább járjunk gyorsan hegedő sebhelyekkel, de mint nemzet tovább élünk"!

Kedves olvasóm! Már magam is unom, és mégis kell mondanom.

A FIDESZ kormány centralista politikája nem véletlen dolog, hanem egy az egyközpontú világfasizmus létrehozási folyamatának szerves része. De azt is tudni kell, hogy nem a kormány találmánya. – Nem bizony! Hanem egy ördögien aljas, embergyűlölő, világ méreteket öltő programterv egyik bevezető lépése, mely felügyelni és irányítani akarja a nemzetállam-(mok) megsemmisítését. Igen, igen a globalizmus urainak, teljhatalmú világkormány törekvéseinek kötelező velejárója, eszköze. Tudniillik a világkormány csakis a centralista rendszereken keresztül tudja hatalmát gyakorolni, (EU). A központosított állam lényege az egyszemélyi vezetés megvalósítása.

A hatalom egykézben való összpontosítása ez, mely a diktátor kézivezérlését teszi lehetővé és egyedül lehetségessé. Azonban ezen hatalom csakis egy jogaitól megfosztott, cselekvőképtelen társadalomban teljesedhet ki. Ahhoz, hogy ez megvalósulhasson, a társadalom tagjai feletti uralmat meg kell szereznie. Ennek érdekébeni első alapelv: ***A politikának nincs és nem is lehet semmi köze az erkölcshöz. Az, az uralkodó, akit az erkölcs vezérel, nem jó államférfi és ezért bizonytalan a maga trónján. Annak, aki uralkodni akar, egyaránt kell igénybe vennie a cselvetést és megtévesztést. Nagy nemzeti erények, mint a nyíltság és becsületesség - bűnök a politikában, mert hatásosabban és biztosabban döntik le trónjaikról az uralkodókat, mint a leghatalmasabb ellenség.***

A diktátor joga az erőszakban rejlik.

(2006)

A korlátlan hatalomgyakorlás első feltétele nem más, mint az állampolgárok szegénysorban taszítása és tartása, anyagi stb. ellehetetlenítése, kiszolgáltatott helyzetbe hozása. Ezt legegyszerűbben az élet alapvető feltételeinek megdrágításával, s a bérek és vásárló értékének drasztikus csökkentésével, el inflálásával (27% áfa) stb. lehet elérni. (BEVEZETTÜK S BESZEDTÜK) Ez a mondat az orbáni cinizmus csimboraszója, s a nemzet gyűlölet abszolút bizonyítéka. Ebből az érzésből ered a személyiségi jogok ellehetetlenítése, a jogorvoslati lehetőségek minimálása, végül megvonása. De idetartozik a közlekedés ellehetetlenítése, az útvonalak és eszközök használatának agyon drágítása. Az egyik pontból a másikba való eljutás olyan mértékű megnehezítése, mint amilyet ma tapasztalhat aki utazni szeretne. Egyszóval a lakossági mozgások ellehetetlenítése. A lakossági mozgások ellenőrzése ettől kezdve egyszerű. Tehát a társadalmi mozgások, az egyes személyek ellenőrzése, mozgás statisztikája jól szemmel követhető, s megrajzolható, s ez csak a kezdet. Tulajdonképpen a nemzet sarcolását s bizonyos mértékű rettegését szolgálja a magyar közlekedési kultúra sehol máshol nem tapasztalható agyon és túlszabályzása, trafipaxolása és a gépjármű tartás elképesztő indokokkal való megadóztatása pl. a súlyadó, ami abszurdum s a legaljasabb és nevetségesebb, de bizonyító erejű adók egyike. Továbbá ezt a célt szolgálja a szociális háló kiszakítása pl. a rokkantak ellátásából való kiszállás, a magára hagyott rászorulót tartsa el és segítse a családja vagy aki akarja - alapon. Ugyan ez a helyzet az oktatás területén amely a tankönyvek s tanszerek árának drasztikus emelésében és az oktatás központosításában, bürokratizálásában valósul meg. Ezt a célt szolgálja a kórházak krízishelyzetbe hozása és tartása, hiszen a kevesebb ember az kevesebb gond és kevesebb kiadás is egyúttal. ***„Hulljon a férgese!”.*** Idetartozik s kulcs feladata e cél elérésének a saját munkahelyek, mint pld. önálló magyar munkahelyek teremtésének megakadályozása. A multikulti szorgalmazása az önállósodás helyett. Kedves olvasóm most idézni fogok egy olyan dokumentumból amely minden beszervezett, megzsarolt, vagy önkéntes (ügynökké tett), lett kormány meghatározó feladatává vált. S ami láthatóvá teszi a mindenkori kormányok cselekedeteinek igazi mozgatórugóját.

A cél szentesíti az eszközt.

„CÉL A VILÁGKORMÁNY TELJHATALMÁNAK MEGSZERZÉSE. Annak elősegítése. Ezért terveinkben ne annyira arra fordítsuk figyelmünket, ami jó és erkölcsös, (Ne azt nézzék amit mondok, hanem amit teszek) mint inkább arra, ami szükséges és hasznos. Előttünk áll egy terv, amely lerögzíti azt a stratégiai vonalat, amelytől nem szabad eltérnünk, ha nem akarjuk megsemmisítve látni sok évszázad munkáját. ***A kellő munkamódszerek kidolgozásánál figyelembe kell venni a tömeg hitványságát, lanyhaságát, állhatatosságát, azt, hogy képtelen megérteni és tiszteletben tartani saját életének vagy jólétének feltételeit.*** Meg kell érteni, hogy a tömeg hatalma vak”s a vak nem vezethet.

A rendszerek egyszemélyi függése, kiszolgáltatottá teszi az országot s annak lakosságát. Persze a központosított államhatalom mániás diktátorai is csak addig kellenek, ameddig együtt működnek a nagyfőnökkel, esetünkben az EU diktátoraival, akik rendszeresen ellenőrzik s újabb a helyzetnek megfelelő utasításokkal látják el őket. A végcél a totalitárius diktatúra megvalósítása. „***Fokozatosan központosítani fogjuk a közigazgatást, hogy a társadalom összes erőit a kezünkbe kaparintsuk. Új törvények segítségével mechanikusan szabályozzuk majd alattvalóink politikai életének minden megnyilvánulását. Ezek a törvények egymás után vissza fogják vonni mindazokat az engedményeket és szabadságjogokat, amelyeket a gójoknak megadtak, és királyságunkat oly hatalmas arányú kényuralom fogja jellemezni, hogy bármikor és bárhol képes lesz elsöpörni minden gójt, aki tettel vagy szóval szembehelyezkedik,velünk***.”

Az utasító hatalom gondolatai ezek, azoké, akik az ENSZ majd az EU létrehozói voltak s ma is diktátorai annak. Ennek megvalósulása ugyan még meglehetősen távolinak tűnik, de a globalista unió s kiszolgáló hatalmi rendszere, létrehozói parancsra gőzerővel dolgozik a nemzetállamok szuverenitásának megsemmisítésén. Ennek sikeres végrehajtása után kezdődhet csak el a lakosság jogainak drasztikus megvonása. Azonban már most is érződik a seggnyaló, szervilis kormányfők, s kormányaik a lakossági jogokat csorbító törekvése, jogtalan s indokolatlan adóztatása. Rengeteg intézkedés, amely a magyarság jogait s létérdekeit sértőn csorbítja tehát nem csak a miniszterelnök beteges hatalomvágyát de urainak óhaját is szolgálja. Nem véletlen a magyar múlt elhallgatása, a történelem oktatás meghamisításának tovább vitele, a történelmünk kutatásának hátráltatása, kormányprogrammá tétele s anyagi támogatása helyett. A trianoni igazságtalanság bíróságon való megtámadása, az országhatárok revíziós politikájának felvállalása helyett. De sorolhatnám tovább a gazdasági élet területén történteket, a kormányhoz hű, azt támogató elit, mintegy az „orbáni nemesség” létrehozását és megszilárdítását, ezzel párhuzamosan a szegények jogi üldözését, valamint a hajléktalanokat gyártó bankokkal való bűnös összekacsintást, mely világosan mutatja a kormányzat centralizációs nemzetellenes, ember gyűlölő politikájának végcélját. Kedves olvasó, ha jobban elmélyed napjaink eseményeiben, történéseiben, észre fogja venni egy kevésbé homályos szemüvegen keresztül, hogy a hatalom csak mint szükséges rosszat, befolyásolható s így a maga javára hasznosítható masszának tartja az egész népet s egyáltalán nem velük egyenlő jogú polgároknak. Hiszen most is csupán saját politikai pozícióinak megszerzésével van elfoglalva ahelyett, hogy programot adna a jövőre nézve. Bár megjegyzem, az sem lehetne megvalósítható hiszen ezek a kufárok nem többek, mint a globális hatalom önkéntes helyi kirendeltség vezetői s nem a nemzet lelkületének s jobb sorsának lángpallosai. Ezen silány felhozatal látszik ma e nyikorgó színpad ripacsterében, hol nem a nemzet dicsőítése, lelki és anyagi megerősítése a darab gondolat magja, hanem a szereposztás s a gázsi.

Még meddig még *a mozdulatlanságban,*
A tudatlanság-telhetetlen vágyban?
Még meddig még e hitetlenség zsákban,
Vaksötétségnek agybirintusában?

Még meddig még az üres szél zúgása,
Kiszikkadt szótál penész rakodása?
Még meddig még igénytelenség násza,
Elemi létünk zsákmányállatsága?

Hó-angyalszárnyad mikor vedled végre,
S nézel bátran csuhásid szemébe?
Mikor hegyezed karóidnak végét,
Hogy kifizethesd gyilkosaid bérét?

Mikor vetsz számot nyálkás-önmagaddal,
A hínár között fuldokló varangyal?
És gerincesedsz harchoz kellő számban,
Úrrá téve magadat e világban?

Mikor teszed fel magadnak a kérdést;
Ki csillapítja, szünteti a vérzést,
Szívemnek múló, apadó rovását,
Megrövidítve tisztelete árnyát?

Mikor szakad meg csiprerozi álmod,
Nyitod ki szemed, hogy lásd valóságod?
Mikor szakadsz le döglött emlőjéről,
S szívsz életet hőseid emlékéből?

Mikor köpöd ki döglött emlők mérgét,
S öleled meg istenedet, szegénykét?
Kit elhagytál hazugságért s az ércért,,
Egy igaztalan sorsrontó meséért.

Még meddig még e mozdulatlanságban,
A tudatlanság-telhetetlen vágyban?
Még meddig még e hitetlenség zsákban,
Vaksötétségnek agy-birintusában?

Kedves olvasó! A hétköznapok küzdelme csak is az ön sorsára jellemző. Politikusaink milliós havi fizetései falat húznak önök közé. Az az életszínvonal amin ezek a paraziták élnek egyszer s mint fajelméletté nemesedett az agyukban, ami kimondja a nép alattvalónak született, s azok akiknek nincsen még egyetemi végzettségük sem, egyenesen alsóbbrendű létformák s csakis rabszolgaságra valók, akár a lovak vagy vágó állatok, de semmiképpen sem egyenjogúságra. Persze ezt nem fogják egyenlőre nyíltan hangoztatni, hiszen a meccs még nem ért véget. De ha önök ismét felülnek a pártok szirénhangjainak hát nem sok jövőt ígérek. Hogy mégis ki lehetne az a személy, vagy mozgalom, szerveződés amely méltán nyerhetné el a választói bizalmat, őszintén szólva magam sem tudom s nem is látok ilyet, csak annyit tudok, hogy a jelenleg görcsösen jelentkezők közül senki. **(Talán Árgyán úr lehetett volna az aki a vidéket maga mellé állíthatta volna, ezzel esélyt adva a nemzet megújulásának. De úgy látszik Ő ezt nem akarja, vagy nem meri megtenni.)** De talán önök között ott van az a magyar, aki nem fél és képes is lenne erre a korántsem egyszerű feladatra. Az azonban egészen bizonyos, hogy akik egyszer feltörték a lakatot s meglopták a kincstárat azokat nem szabad ismét a kincstárajtó közelébe engedni. Azonban nem elkeseredni kell, hanem keresni a megoldást, azt a személyt aki önmagától bizonyosan nem jelentkezne e szerepre, mert természetes szerénysége, stb. nem engedi azt. Ezért nekünk kell megkeresni őt, s akkor nem mond majd nemet.

A szó, ha tiszta*, éber és*
oly éles érvű, mint a kés,
valóságot vető tükör,
láttat, idéz és összetör.
Mint bumeráng, mi visszaszáll,
kerülve fordul, s eltalál.
Legyőzve némán fekszel el,
Csak egy legyen, ki felemel.
Még némán ad, csak rád figyel,
mindene hű, s téged ölel.
Viszontérez, és viszontvall,
tiszta lénye dalaival.

Megrajzolom az arcodat.
Itt irgalmatlan, és hanyag
törvények között élek.
Ráncaidon ül a közöny,
szemgödröd száraz, semmi könny.
Szikkadt, homályos lét ez.

Kiszárad a szív, a torok,
rablók, pandúrok, zsarnokok
E bús közönyből élnek.
Mert hagyod, lopják kincseid,
Életed, jövőd, álmaid,
ezért szürkék a képek.

A szó, ha tiszta, éber és,
oly éles érvű, mint a kés,
valóságot vető tükör,
láttat, idéz és összetör.
Téged talál, de engem öl,
idétlen sírással gyötör.
Talán egy régi ünnepen,
hol múltam, s lelked egy velem,
konok nyomomba érhetsz,
kemény utamra léphetsz.
Iszap sodor, vagy csillagok,
tudni fogod, veled vagyok
s tiéd lesz majd az érdem.

Egy dolog azonban bizonyos. A jelenleg választható személyek között egy sincsen aki méltó lenne és képes is e feladat ellátására.
Olyan emberben, s kormányban kell gondolkodni, aki szembe mer nyíltan is szállni az uniót létrehozók embergyűlölő sátánjaival és nem csak retorikai szinten, s a lakosság támogatását megszerezve képes lenne függetleníteni a nemzet minden szegmensét a zsarolóktól, pártoskodóktól, fenyegetőktől, és saját lábára tudná állítani saját itthoni lehetőségeink kereteinek hatékony felhasználásával ezt az országot, még akkor is, ha ez ideiglenes elszigeteltséggel járna is. Tudniillik az elszigetelődés alapfeltétele a belső forrásból való megerősödésnek. A jelenlegi helyzet az, hogy a nemzet vérkeringésébe direkt módon bekötött infúziónak nevezett segítség nem felerősíti a nemzeti gazdaságot, hanem legyengíti. Tehát meg kell szabadulni ezektől a segítségnek álcázott piócáktól. De ezt csakis a nemzet elszigetelésével, s a nemzettesttől idegen tényezők kizárásával lehetséges. Ez rengeteg harccal, lemondással, de a végső cél megvalósulásának sikerével, egy teljesen új és szuverén ország halottaiból való feltámadásával kecsegtetne. (Izland) Más kiút nincs, vagy az unióból való kilépés s elszigetelődés a belső megerősödés céljával, vagy a lassú de teljes megsemmisülés vár mindannyiunkra.

Ne vezettessed magad tovább
szembekötve vakon,
Kormány szájból aljas,
Hazug, bűnös álutakon.

Kedves olvasóm! Hazánkat nem vezetheti sem cigány, sem zsidó fajtájú és elkötelezettségű miniszterelnök, sem a kettő keveréke, sem semmilyen más nemzetiségű idegen, mert ez nem cigány ország és nem zsidó ország, hazánkat csak is magyar méltóság irányíthatja, úgy ahogyan az minden egészséges nacionálében, országban evidencia. Tehát a kocka el van vetve, most már csakis önökön múlik, hogy tulajdonosai leszünk e saját hazánknak, vagy továbbra is rabszolgái a hazánkat bitorló idegeneknek.

ÜVÖLTSD, ÜVÖLTSD

Kedves olvasó! Sajnos a mai politikai garnitúra, mert ez csak egy garnitúra, akár egy irodai faforgács bútorzat, neonitása, valódi stílushiánya miatt, igazi kézműves mesteremberi, alkotóemberi értéket nem képvisel. Mint ahogyan elődeiké sem. Egzisztenciateremtés helyett, kampányfizetés osztogatás. Hiányzik belőlük a hivatástudat feltétele a zsigeri magyarságérzés, mint mesteremberből, ha hiányzik a tűz az a szent tűz, ami nélkül nincsen művészet, csak forgácslap ládák igazi bútor helyett, (szociális munka) s ahol nincsen zsigeri magyarságérzés, tűz, csak ál-tűz (szabadságharc) s tudat ott nemzetszeretet sincsen. A tegnapi s a mai politikai generáció, (tisztelet a kivételnek, ha ugyan van,… - én nem tudok ilyet), sajnos nem érez igazi nemzeti öntudatot, (a lakosság túlnyomó többsége sem) s ennek az oka nem más, mint hogy semmilyen ember becsülése, morális gerince, valódi értékrendje, következésképpen nemzet becsülése, s ebből eredően nemzet szeretete nincsen. Ez a forgácsgarnitúra a nyugati, liberális-ateista értéktelenség, közömbösség vakcinájával beoltva, érzéketlenné vált minden nemzeti összetartozás-érzés átélésére, emberi együttérzésre, szolidaritásra s ezért a nemzet érdekének elkötelezett képviseletére is. Ellenben a cionista olvasztár politika, globalista téveszméjével megfertőzve, titkon hitet táplál egy egységes világbirodalom, (kezdet az EU), mint a béke és szabadság szigete létrejöttében. Ezért nem veszi komolyan a globalizáció mögött meghúzódó szabadkőműves zsidó nagytőkés oligarchia egyeduralomra kerülésének kéjsóvár szándékát. Így „tudatlanul” is együttműködést valósít meg az emberi jogok durva megnyirbálása s az ezt kikényszerítő adózási rendeletek bevezetése ezen alantas szándékkal. Mire is gondolok? A cionista célkitűzés egyik sarkalatos pontja, a feltételek nélküli, kizárólagos hatalom megszerzése és gyakorlása. S ez éppen az emberi jogok s ez által az emberi szabadság korlátozásában, majd végleges megvonásában teljesedhet ki. (RFID-chip) A globalista világ-ország, mely a kommunista direktíva tovább

fejlesztett, gondolt megtévesztés célú ideológiája, mint eszmény lett volna hivatott a szellem teljes átállítására (átmosására) világszerte. A világháborúk kegyetlenségeikkel ezt az ideológiát voltak hivatva előkészíteni a lélek számára. Az oroszok nem véletlenül győzhettek, s birtokolhatták Európa keleti felét. Azonban a dolog nem úgy alakult, ahogyan azt a cionista nagytőke kíntornászai eltervezték. A Putyini nacionalizmus, s az ebből természetesen következő zsidó ideológiai és gazdasági maffia és ügynök körei eltakarításával e hátsó szándékot csírájában irtotta ki. Mellesleg megjegyzem nagyon helyesen. Az orosz nép Putyinnak köszönheti mai vezető szerepét s elfoglalt helyét a világban, a Gorbacsovi árulás után. Nem úgy Magyarország. Itt jó előre az SZDSZ-szel az élen gondoskodtak a magyar érdekek s a nép kiszolgáltatottá tételéről a honvédség leépítésével, Kuncze). A gazdaság minden szegmensének privatizálásával s az oktatásügy lereformálásával. A cigány ügy felnagyításával teret adva a cionizmus megerősödésének. A cionizmus oroszországi kudarca stb. Európát tette a rejtőzködő hatalom kiemelt célpontjává. Miután lakossági ellenállásba nem ütközött, saját embereit tette a több pártrendszer élére. Így került Orbán is a politika színpadára. Ne legyenek kétségeik, Orbán nevét sem ismernék ma, ha a liberális hatalom azt nem akarta volna. Tehát ez a háttérhatalom ma Orbánon keresztül jelenik meg a magyar politikában, s gyakorol negatív hatást a közéletre. A szabadságharc álarca mögött ma is az a bizonyos láthatatlan hatalom s annak akarata a domináns. Mi is ez az akarat? Elsősorban a Trianonban jogtalanul szétszakított ország mai határainak megtartása s állandósítása, nem csak katonai, de kulturális módszerekkel is. A katonai erő, ami e határokat biztosítani hivatott, maga a NATO, melynek alibi tagjai vagyunk. A kulturális oldal annak a tudatosításából áll, amely el akarja fogadtatni a fiatal generációkkal Trianon igazságosságát. Ennek eszköze a történelemhamisítás. Belföldön a finnugorizmus stb., külhonban a honfoglalás magyar elsőbbségének elvitatása. De ide kell sorolnunk a média lélekpusztító, erkölcsromboló, hamis morált sugalló műsorait, filmjeit stb. Tehát, majdnem mindent, ami ebben az országban a képernyőkön megjelenik, s rádiókban elhangzik. Az a fegyelem s öntudathígítás, amit minden magyar kormánynak, ha kell az erőszakos eszközöket is latba vetve, meg kellene akadályoznia. Tudni illik az így a média által elbutított, vásárlógépekké nevelt reklám őrültek, nem jelentenek veszélyt a hatalomra. A cionista kormányok arról ismerszenek meg, hogy a privatizálás módszerével tönkretett önállóságunkat, kreatív emberi minőségünket nem engedik kibontakozni. Gazdaságélénkítő tevékenységük, abban merül ki, hogy idegen nagyvállalkozói köröket engednek hazánkba hatalmas profit kilátásával, s a jobb sorsra érdemes magyar embereket, mint munkavállaló rabszolgákat oda dobva munkaadói kényüknek. Ez egyértelműen megmutatja, hogy ki az úr, hogy ki dirigál ebben a hazában. A cionista Trianont szentesítő liberális hatalom nem engedheti Magyarországot önállósodni, hiszen az veszélyes lehet a határok állandósítására nézve. A határok visszaállítása pedig rendkívül veszélyes lehet, a nagy-magyarországi gazdaság és politikai befolyás megerősödésének

szempontjából. Európa többi nagyhatalmára nézve egészen bizonyos, hogy minden szempontból végzetes konkurenciát jelentene. Politikailag pedig függetlenségével a cionista világhatalmi törekvések erős ellenpéldája, s annak kerékkötője. Nos, ez az, amitől a háttér-hatalom s szövetségesei, a nyugat-európai elitek félnek, mint ördög a tömjén-füsttől. Ez az, amit fel kéne ismernie azon elszakított részek tulajdonlóinak ahhoz, hogy ismét pozícióban s jólétben élhessenek. S ezért fontos a háttérhatalomnak, hogy ezen elszakított részek etnikumai foggal, körömmel ragaszkodjanak az egyébként önmagukban jelentéktelen és életképtelen elmart területekhez. Nos kedves olvasóm ameddig ezen érdekek mentén dolgozik a magyar kormány is, addig ne várják azt, hogy jobb sorsuk lesz. Hiszen ez az emberhez méltatlan sors, életszínvonal, anyagi és társadalmi mélypont-állapot fenntartása elengedetlenül szükséges a lakosság kordában, sakkbantartásához. Orbán nem is titkolja, még sokáig válság lesz, s ezt úgy állítja be féligazságosan, hogy az EU az a szervezet, aki támadja, s egyúttal hátráltatja Magyarország fejlődését. Miközben a cionista utasító hatalom parancsait hajtja végre. Az a központosítás, melyet a szocik államosításnak neveznek, nem más, mint a végrehajtó hatalom megerősítésének, a majdan sokkal drasztikusabb jognyirbálások, legyenek azok társadalmi, vagy személyiségi jogok végrehajtásához szükségesek. Tehát Orbán nemzetvédő politikája, amit az EU-ban vív, nem más, mint egy jól kitalált figyelem elterelő s még a tetejében népámító s ezen keresztül szavazatot generáló rendkívül rafináltan félrevezető, szemfényvesztő mutatvány. S mivel abszurd, így rendkívül hatékony is. A látszat ellenállás mögött valójában a cionista nagyhatalom helytartói trónjának s székeinek a megtartása dominál. Ezért ördögtől való s némiképpen összekacsintó is a Jobbikkal való kétségtelenül szenvtelen, e célt szem előtt tartó kétkulacsos viszonyulás. A tábor semlegesítő magatartás mind ezidáig eredményes volta, mára már rendkívül magabiztossá, mondhatni elbizakodottá tette a Fidesz kormányt, mely elbizakodottság tetten érhető a kommunikációja és cselekedetei között meghúzódó cinikus ellentmondásban. Valamint tagjainak kiállásában, magatartásában, fennhéjázó, másokat lenéző, magabiztos megnyilvánulásaiban, tetteiben, s a védhetetlen álláspontjaik arrogáns védelmezésében. Miközben a nép:

A nincstelenek lépcsőjén ülök,
Mellém szegődött kuvasz a költészet,
Ketten nézzük, mi betegen zörög
A csontjaira soványodott élet.

Elosztották már földi javainkat,
Akár jogunkat, diploma szerint.
Az ima maradt nekünk jussul újra,
Új Horthy-korunk grófjai szerint.

Kirekesztettek ismét e hazából!
Mérheted a szegények kenyérét.
Nem jut babér e jog egyenlő tájon
Hiába hívod összes szentjeid.

Lehetsz bármilyen, jobb sohase náluk.
A hatalom maró rozsdája rág.
Itt nem nőhet fel szellemed világig,
Itt elfűrészelt alattad az ág.

Nem fogadják tanácsaid, intésed,
Hiába igaz érc kemény hited.
A túl okosok országában élsz itt,
Ostobák gőgje tépi szét szíved.

Itt ellopták a jövőt ostobák,
A hullazsákot megtömve dugig!
Az alkotások helyén pénz virít,
Az alkotó letaszítva porig.

Hiába álmodsz egységes országot,
Hol tetteidet meg is becsülik.
A féltékenység parazsa megéget,
S hogy maguk mentsék, lelkedet ütik.

Itt a diploma felsőbbrendű gőgje,
S nem a tudás mi értéket teremt.
Itt dönthet silány diplomás közféreg,
A valós érték holt térben kereng.

Ezt kell írnom, bár fájnak e sorok
Hisz hazámról van szó kit szeretek!
De nem írhatok mást csak igazat,
Hát változzatok ég-magas hegyek.

A nincstelennek lépcsőjén ülök, s
Nyüszít bennem e kutya-költemény.
Búsan nézem, mi betegen csoszog,
A csontjára soványodott erény.

Én óvnám a magyarokat, még a parlamentben is a FIDESZ szerelmes pillantásaitól, kacsintásaitól. - Egy kormány, akinek nincsen mersze, sem késztetése arra, hogy országát a valódi s már évszázados idegen elnyomás alól kimenekítse, mi mást tehetne, mint hogy hatalma megtartása érdekében mindent elkövet, ha már a nemzetének nem tud valódi szuverenitást biztosítani, és nem is akar, hiszen erre nincsen szocializációs késztetése, belső igénye, hiszen ő így is jól él köszöni, akkor legalább saját jólétét tartósítsa. Kedves olvasó! Nem nehéz belátni azt, hogy a Kádár s az utána következő kormányok egyike sem volt a nép kormánya, annak ellenére, hogy a néppel választatták meg őket. Lássuk be, hogy a cionista háttérhatalom globálisan kiépített s a pénz eszközeivel ösztönzött, majd sakkban tartott erői rendkívül jó munkát végeztek, beleszámítva azt is mely tapasztalatot az átkosban szereztek, mármint a lakosság megítélése terén. S ez a tapasztalat a magyarok alapvető tulajdonságainak a felismerése, feltérképezése volt. Az, hogy a magyarokat csak a látható és nyilvánvaló igaztalanságok hozzák ki a sodrukból, a láthatatlanok, azaz a jogi úton a nyilvánosság elé tárás és megvitatás nélküliek nem. Valamint, hogy a Magyarok rendkívül hiszékenyek és idegen szeretők, vendéglátók és túl toleránsak. Ezen kívül nyíltszívűek s kicsit sem kétszínűek. Tehát egy csomó a ragadozó szemében gyengeségnek számító tulajdonsággal rendelkeznek. Tehát manipulálhatóak, hitegethetőek s ez elegendő is ahhoz, hogy becsaphatóak, legyőzhetők legyenek. S lám a felülről vezényelt úgymond rendszerváltásnak tömegnyi lélek fújta fényes szeleit, s tömörült az első igazinak hitt néppártba az MDF –be. Mondanom sem kellett, hogy vezetőjüket sem a véletlen választotta Antall József behódoló személyében. Antallal máris hatalomra kerültek a trianoni hiénák s elkezdődött az ország teljes lepusztítása, elgyengítése. Kedves olvasóm ma ezen lepusztítás végeredményének, a teljes kiszolgáltatottság állapotának az Orbáni konzerválása folyik. A végcél ugyan az; a trianoni határok állandósítása s a magyar nép nyomorban tartása, hiszen 56 bebizonyította, hogy ha csak egy kis támogatást, szikrát kap e nép, akkor képes láncait széttépni s jövőjét mely a hatalmasok végzete lenne kiverekedni. Ám ameddig az EU tagjai maradunk, amit Orbán nem véletlen szorgalmaz addig esélyünk sincsen a megerősödésre.

NE AZT NÉZZÉK, AMIT MONDOK, HANEM AZT, AMIT TESZEK

Üvöltsd, üvöltsd

A szeretőm nem szeret soha,
Az isten nem élhet sokáig!
Minden hit vak és ostoba!
De mindenki eljut idáig.

Hazudsz! Ringyó szelekkel simogatsz,
Ne emlékezz DÓZSÁT - ATTILÁT.
Hited s igazad mind kihízták,
Kigömbölyödő proletárjaid!

A szentségit! - nélkülük nem lehet?
Üvöltsd, üvöltsd: Én nem ezt akartam!
S ha megölnek, engedd meg nekem
S én holttestükkel betakarlak.

S bár nem kenyerem a pártoskodás, de azt hiszem ez a kis támasz, lehetne a mai helyzetben az a párt, vagy inkább mozgalom, amelyik nem a cionizmus feketemágusainak kalapjából került a porondra s erre méltán büszke is lenne, hiszen sem a nevéhez, sem tagjainak nevéhez nem köthető semmilyen nemzet-romboló cselekedet, tett. - Ellentétben a többi már leszerepelt s a kalapból kikerült élő kellékkel szemben.

Mert vezető csak az legyen.
A közösbe többet tegyen.
Ne vastagítsa aranyát,
De oldozza mások baját.

Mert vezető csak az legyen,
Ki népe közt él nem hegyen.
Ki vállán hordja sorsomat,
Hogy adhasson, azért hivat.

Mert vezető csak az legyen,
Ki úgy szeret, mint istenem,
Ki feledteti bánatom,
Ki hisz bennem s én azt tudom.

Mert vezető csak az legyen,
Ki elfogadja kész hitem.
Ki megvéd, ha bajban vagyok,
Ki orvost hív és nem papot.

Mert vezető csak az legyen.
Ki elhivatott énvelem.
Kinek a fontos én vagyok,
S akinek én is adhatok.

Mert vezető csak az legyen,
Ki áldozatképes velem.
Ki szerethet, mert szeretem.
S beteljesíti életem.

Mert vezető csak az legyen,
Ki ha kell, meghalna velem.
És Ő is tisztelne ezért,
Szolgálatkész életemért.

Ma égető szükségünk lenne egy igazi egyéniségre, aki önmagába hordozza az ősi magyar szellem világosságát, jellem szilárdságát, lélek bátorságát, s vele együtt Isten szeretetét s gondviselését. Ma még nem látok ilyet de biztosan létezik, csak meg kell keresnünk, mert magától nem fog jelentkezni.

UTÓIRAT: - Orbán, Horn temetésén való részvétele szép emberi gesztus lenne, ha nem fejezné ki félreérthetetlenül a miniszterelnök szellemi, ideológiai hovatartozását. Ez EGYÉRTELMŰEN igazolja a fentiekben leírtak igaz voltát.

„A TANÍTVÁNY NEM TAGADJA MEG MESTERÉT”

Ami nemes gesztus mesteremberek között, de üzenet értékű egy közszereplő, még inkább egy miniszterelnök esetében. Mindez ékesen bizonyítja, még mindig a kommunista (cionista) ideológia a vezető áramlat a politikában, s ameddig ez így lesz, semmi jóra nem számíthatunk.
Mi kell még érthetőbb üzenet ennél? Mi kell még meggyőzőbb bizonyíték ennél?

Mi kell még, mi, ahhoz, hogy észrevegyétek? A mai politikai vezetés, akárcsak fejétől a hal.

VÍZIÓ A JÖVŐRŐL

EL TUDJÁK MAGUK KÉPZELNI?

Az éjszaka fekete csipkéi csendben elváltak a hó lepte járda hűvös fehérségétől. Lassan kiélesedtek a házak körvonalai, ahogy végigszaladt a hajnal a panelsoron. Lent és fent ébredezni kezdtek az emberek, vagy ízes falusiassággal szólva a népek. Persze az ilyesmit a nagyváros már elfelejtette. Neki csak állampolgárok, vagy lakótársak, a társak idézőjelben téve, vagy egyszerűen csak polgárok vagyunk. Magam is kiléptem a jéghideg utcára, s alig tettem pár lépést a sarokig, amikor átellenben, az utca első panelházának alsó lépcsőjén hófödte emberalakra lettem figyelmes. Teljesen elfedte a frissen esett hó, és ami igazából felkeltette az érdeklődésemet az volt, hogy ez az ember mozdulatlanul ült a lépcsőn. Megmondom őszintén, nagyon rossz érzésem támadt. Gondolkodtam, odamenjek-e vagy ne? Végül a lelkiismeretemre hallgatva úgy döntöttem odamegyek, és megnézem, mi van vele, nem szorul-e segítségre vagy valami. Amikor, úgy három lépésre megközelítettem, fent nyílott a bejárati vasajtó, és egy idősebb asszony lépett ki rajta. Odaszóltam neki, s megkérdeztem, nem ismeri-e az alsó lépcsőn ülő embert. – Kit keres? – kérdezte. Nem hallhatta jól, mit kérdeztem, vagy félig süket a néni gondoltam. Így hát megvártam, hogy leérjen a lépcsőn. Amikor a hólepte férfival egy lépcsőre került, vetett egy pillantást rá úgy félszemmel, majd kurtán csak annyit mondott: ez nem itt lakik, mert akkor ismerném. Azzal lelépett a lépcsőről és sietve tovább ment. Hüledezve álltam magamban, mint aki egy idegen bolygóra került, s nem tudja mik a szokások, s egyáltalán merre menjen, vagy mit tegyen ekkora közöny láttán. Aztán odaléptem a halott emberhez, mert anélkül, hogy megérintettem volna, tudtam, hogy már nem él. De tudtam már akkor is, amikor elindultam felé. A halált az ember már messziről megérzi. Valahogy a tér másképpen vibrál, sugárzik ott, ahol a testet elhagyta a lélek, valahogy kaotikusabb és sötétebb hullámokat bocsát ki az anyag lélek nélkül. Mire a rendőrség kiért, már többen is körbeállták a szerencsétlen idős embert. S az is kiderült, hogy egy mesterember volt a szerencsétlen, akit felesége nem olyan régen hagyott el, a halál angyala társaságában s így egyedül maradt Sanyi bácsi, a nyugdíjas műbútorasztalos mester és amatőr csillagász. Többen tudni vélték, hogy nem messze lakott a Deszkás utcában, ami két, vagy háromszáz méterre van ide. Sokáig maszekként dolgozott, s amikor megbetegedett, infarktust kapott leszázalékolták, s mert maszek volt, az éveit nem számolták bele a szolgálati idejébe. Úgy mesélték 88-ban, százalékolták le, 17 ezer forintos nyugdíjjal. Azt mondták neki, hogy magának nem jár több idő, mert eddig is az államon élősködött s még jól meg is szedte magát, mint maszek, hát mit képzel, hogy ezek után még el is tartsa a népi demokrácia! Meg, hogy vigyen számlát a Tb. befizetéseiről, s majd akkor talán megnézik, mit lehet tenni, hogy egy kicsivel több rokkant nyugdíjat kapjon. Persze amikor leszázalékolták, akkor még meg

voltak a befizetési számlák, de hát annak már sok éve. Így mesélték azok, akik ismerték az öreget az ácsorgók közül. Hát igen, egész nap az utcákat járta az öregúr, mondogatták többen is akik látták, egyik cukrászdából a másikba, kocsmából az utasellátóba, hogy ne kelljen otthon a hideg szobában ülnie. Mert, hogy ki kapcsolták a gázt s a villanyt is már régen, hiszen nem tudta abból a negyvenhétezer forintos nyugdíjából kifizetni a rezsit. Pedig hát ennyi pénzből kényelmesen meg lehet élni a kormány szerint. Hamar elvitték az öregúr csonttá fagyott jelent mintázó hullaszobrát. Az emberek is szétszéledtek, ki-ki a maga krédója, lét-kényszere szerint. Nem akarom tovább boncolgatni ezen mindennapos történet társadalmi tanulságait, már nem egyszer írtam arról, hogy ebből a mocsokból, amibe az eddig regnáló kormányok vezették az ország népét, az egyetlen kivezető út a magyar út.

Oly sok teremtés, szín porlik szívemben.
Még szürke tömbök lapja merevül,
Paneljein a koszos, nyirkos térnek,
S fényszegényen, ítélt lelkemre ül.
Szürke térajtók föld rekeszén zárva,
Kő közt rekedt, beton-alom szülött.
Törődöm csak, panel-magányú állat,
Prolin vicsorgó kőkutyák között.
Piros, fehér, zöld színek helyett, szürke
Élményt kattognak a vaskerekek.
A beton meleg büdös gőzzé válik,
Belém maratott lét mit szenvedek.
Oly sok teremtés, szín porlik szívemben,
Átjárhatatlan ködfalak között.
Mégsem szivárványszép, nyegle szíveknek,
Munkás múltam a szakadás előtt.

Nem lát a torzók, iromba gigászok
Jog takarta vasajtói mögül,
Az a kis tiszta szív-fénynek nyalábja,
Mely közös sorsú társaknak örül.
Nem érti, érzi hiányát a másik
Zátonyon rekedt, közös sorsú még,
Törött kőtáblák hiányába fagyva,
Megfejtetlenül hagyva rejtjelét.
Beleesve a nyugat csapdájába.
Eret vágva, a vért mind leeresztve.
Elgyengülve, már zuhanóba zárva,
Rossz szándékoknak áldozatul esve.
Oly sok teremtés, szín porlik szívemben,

Még gyilkos lények tompa lépte jár.
Már könnyel, vérrel telnek meg az árkok
S beteg szívünk halott szívére vár.

Fagyos műtőben zárlatélet készül,
Hirtelen szikrás áramok között.
Hitét elvesztett, feszülő, gyötört agy
Belső bugyrának szálain kötött.
Oly sok teremtés, szín porlik szívemben,
S kifestetlenül szárad be gyöke.
Még szürke ködök ereszkedő vászna
Terebül lelkünk beltereire.
A csendes pusztán terelő kutyának
Szimata még soha be nem csapott.
Hol bárányszagot terjengett hullája,
Ott ragadozó el nem hullhatott.
Csak jó pásztorok rőt tüze világlik,
Az értékek barikádja mögül.
S a rideg ég gyilkos villáma játszik,
Le-lesújtva jogfelhői közül.

Szomorú múltú, légtelen idő ez,
Vérvörös szemű kegyetlent szülő.
Halott lelkű, vad lélekölő sárkányt,
Ál jézusarcút, mi nem gyengülő.
Mi vár, mi zár a kételyekbe lökve,
Mi csillagtalan, koporsó meleg?
Adóval hajtja, hatalmába sorsod,
Növesztve dölyfét, jussodon. Neked
Csak jó pásztorok rőt tüze világít,
A szegénységpark kis fái között.
Fehér gyászruhájában jár az Isten,
Márkajelű félistenek mögött.
Oly sok teremtés, szín porlik szívemben.
Kő magányból, betoncella szökött,
Reménytelenül Ómagyar magányban,
Szellem faragta kőszobrok között.
Alig-hittel, talán mi lesz, hogy jobb lesz.
Kínzón gyötrődve, saját színeim
Adnak csak reményt, ínséges közömben, s
Életik velem férges éveim.

A magyar út pedig az Unióból (süllyedő hajó) való kilépés s az itthoni, s a külföldre menekült hazaárulók s privatizációs rablók stb. elszámoltatásának, s a velük való leszámolásnak az útja. Az is igaz, hogy ezt olyan EU pelenkába tekert adó-csecsszopókkal, mint a mai regnátum, aki a tetejében azért nem tud lábra állni, mert akár a **csupasz** patkánynak, nem nyílt még ki a szeme, s akit vaksága okozta gyávasága miatt a nála életösztönösebb rágcsálók lassan, de biztosan szétrágnak, s emiatt nemzetségének jövőjét veszíti. Szóval az ilyen, vaksága következményeként kialakulatlan jellemű, s gyenge immunitású, (ellenálló képességű) akaratú regnátum miatt kell egy egész nemzet jövőjének elsorvadnia.

A megoldás csupaszék szerint, mert hogy nagy az alom, (ideig, óráig) a túlélés eszközeként aposztrofált, agyon istenített az (Múlti Nacionális Cégek) által biztosított rabszolgasors.(*kiszolgáltatott, bizonytalan idejű, alkalmazotti, minimál megbecsülésű bérmunka*) E rabszolgasors, mint vékony, (**csupasz patkányék** szerint) de az egyetlen túlélést (átjárást) biztosító lehetőség palló az EU krédójában.

Kedves olvasóm! - Mint ahogy azt már előző írásaimban elmondtam, **csupaszék** számára ez a legkevésbé fájdalmas, őket egzisztenciájukban megtartó út. **A nép egzisztenciája mellékes**!

Ilyenkor jön az a kétségbeesés színészetével előadott kérdés, hogy: - El tudják maguk képzelni, mi történne, ha kilépnénk az EU-ból? Hát igen. Ez a kérdés azért álságos, mert ezt nem nekünk kellene elképzelni, hanem nekik kellene felkészülni ezen egyetlen nemzetmegóvó lépés következményeire, s az azt követő időszak stabilizálására. Már most ezen kéne dolgozniuk a lakosság bevonásával. Mert mi tudjuk, mi lenne ennek a hozadéka. Magyarország megszabadulna a teljes pusztulástól. Magyarország csakis nyerne ezzel a lépéssel. Aki itt veszítene az nem más, mint a vezetői elit, aki az elszámoltatás jogos követelése, s végrehajtása következményeként elveszítené vagyonát, hatalmát, befolyását a mai politikai, gazdasági stb. életben. S valljuk be, ezek között ott lennének azok a riogató politikusok, közéleti emberek, gazdasági vezetők, nagyvállalkozók, papok és kultúra-barbárok stb. akik ma az EU-ból való kilépést ellenzik. S akkor kiderülne az is, hogy a magyar nép nyomorának konzerválói éppen azok, akik ma ellenzik e lépés megtételét, mert nekik a tisztességes társadalmi viszonyok nem nyújtanának megélhetési perspektívát, hiszen elvesztenék e korrupt társadalmi összefonódás éltető hálóját, mely nemcsak arra jó, hogy nekik egzisztenciális s hatalmi állandóságot biztosítson, de arra is, hogy másokat kirekesszen. A felelőssége az EU-ból kilépőnek abban van, hogy e gazember rendszer teljes felszámolásával az ország vérkeringését bénítaná meg, s újra kellene indítania azt, de már a tisztesség alapeszméjét gyakorlattá téve. Ez az, amit idáig egyetlen kormány sem mert bevállalni. Leginkább a személyes érintettség okán. Ebből pedig arra lehet következtetni, hogy az ország működtetése ma, ebben a pillanatban a gazdasági bűnözők nélkül lehetetlen. Azaz a jelenlegi magyar gazdaság, politikával olajozott rendszerét a bűn

egymást hajtó fogaskerekei működtetik. S aki nem kereke vagy kezelője ennek a mechanizmusnak, azaz kívülálló, (népszerű) érthetőbben fogalmazva a **nép** egy**szerű** fia, annak esélye sincsen a polgáriasodásra. Egy szó, mint száz addig ameddig ezt a bűnös rendszert fel nem számolja valaki, addig esély sincs a magyarság, a nemzet megújítására. Az ország önmagára találását az EU-ból való kilépés gyorsíthatná fel egyedül. Ezt csakis egyféleképpen lehet megvalósítani, mégpedig úgy, hogy a nép a parlamentben lévő pártokat karanténba zárja s helyettük egy tiszta lelkű, erkölcseiben szilárd, elszántságában rendíthetetlen lélekember vezette kormányt bízna meg az ország helyreállításával. Akinek csapatát az egész nemzet egyként támogatja, akire illene a korona, s aki a koronának is megfelelne. Tudom, nagyon nagy feladat ezzel a bűnben összeforrt világ és Európa elittel a nyakunkban ezt megvalósítani. De a nagy tettekhez nagy emberek, jellemek kellenek. Ezt az embert meg kell találnunk, s ha van ilyen ember, annak jeleznie kell kilétét, ez kötelessége nemzetével szemben. A nép elkeseredett és egy tiszta vezetőre vár, akinek bizalmat szavazhat, s akinek a szavára ha kell feláldozhatja saját idejét, saját erejét csak végre érezhesse, hogy minden amit meg kell tennie, az népét gyarapítja, s önmagát is. A nép vágya visszakapni honfoglalás kori jogait, s szabadságát. Nincsen más lehetőségünk. Vállalnunk kell a kilépés keserves ódiumát. Inkább, mint hogy **csupaszék** illuzionizmusának halottai legyünk. Kilépés után a túlélés egyetlen realizmusa a saját pénz, mellyel minden nehézség nélkül felélesztheto az ország vérkeringése, gazdasága. De a paraziták elpusztítása feltétele mindennek, ami a jövőt jelentheti. Ezen paraziták eltávolítása a legnehezebb feladat, de meg kell tenni, bármi áron. Az EU elhagyása csupán a bűnözői elit gazembereit viselné meg. Nekünk saját magunk részére kell biztosítani az ország gazdaságának működőképességét. El kell felejteni az exportot stb. egészen addig, ameddig a magyar családok létszínvonala és tartalékai el nem érik az elfogadhatóan biztonságos színvonalat. Az embertömegek munkához juttatása az élet újrakezdésének feltétele lehetne. Azaz, a magyar ipar s mezőgazdaság kötelező felélesztése, gyárak, üzemek építésével, újra üzembe helyezésével, vállalkozások finanszírozásával, szakmai képzéssel, családi vagyonmaximalizálással stb. Az élet alapja a becsületes munka, a mértéktartó élet, s annak alapja a magyar forint lenne. A külföldi üzleti befolyást el kell hárítani, egészen addig ameddig az ország lakossága a kellő egzisztenciális élet feltételeit önmagáénak nem tudja. Az ideiglenes határon kívüli magyarokkal való kapcsolattartást a választási manipuláció, számítás helyett a vállalt magyarság tudat, identitás erőssége határozhatja csak meg. Aki magyar akar maradni, az magyar is marad, aki ilyen vagy olyan okokból feladja azt, az nekünk sem kell. Tehát az a felelősség, amely Magyarországot ismét elindíthatja az önállósodás, a függetlenedés útján, az a nép döntése és felelőssége kell, hogy legyen. A gyávaság érvei, azaz a kormányok, beleértve a regnálót is nem érvek, hanem kifogások csupán, ami mögött egy sunyi kor sunyi egzisztenciaélvezőinek sunyi és alattomos érdekvédelme bújik meg. Ha nem így lenne, akkor rá sem léptünk volna erre az ingoványra. Akik a

tömegeket rávezették erre az ingoványra, azoknak valakik elárulták, hova lépjenek, hogy el ne süllyedjenek, de a tömegeknek senki sem mondta, saját vezetőik sem, hogy amin át kell kelniük az egy mocsaras ingovány, mely hemzseg a kiéhezett ragadozóktól s a talajtalanságtól. Egyszóval ne legyen illúziójuk azzal kapcsolatban, hogy vezető politikusaink kritikája üres ellenpropaganda céloknak van alárendelve. Nem, kedves olvasóm! A színtiszta igazság az, amit állítok, hiszen igazamat maga a hétköznapok valósága támassza alá, s azok tények. S mint ahogy mondani szokás, „a tények makacs dolgok," azok nem valamiféle kampány propaganda részeiként élik tiszavirág életüket. De a mindennapok borzalmainak tükrét elénk tartva léteznek, hogy soha ne feledjük mi is a dolgunk, s hol is lenne a helyünk e hazában, s e hazának a helye a világban. Kedves olvasóm! Amiről itt szó volt a-nélkül nem lehet nemzeti megújulás, csak lassú halál.

Az elhagyatott kamra hasadt faoldalán
Beszűrődik a bágyadt nap, vékony sugarán.
Bent rozsdás vason lógó, rézdíszű kardtokon,
Hálóját szövő pókként, mászik az unalom.

Öreg szekérkeréken apró madárka ül,
A felvert gazban oldalt, bőrcsizma penderül.
A kamra fatövében, körben, sűrűn futó
Átoktüske bozótos, s egyéb gyomtakaró.

Rozoga, fonott széken, hasadt lóbőr bekecs,
Alatta horpadt csákó, sarkantyú s díszszegecs.
A sarokban, farúdon valami rongydarab,
Mintha csak zászló lenne, rajta arany szalag.

Koszos piros, és fehér, legalul zöld színe.
Vajon melyik letűnt kor lelkiismerete,
Igazi honfi vére rejtette el ide,
Hogy soha el ne égjen a szégyen tüzébe?

De mindegy, rég lehetett s a kamra ajtaját
Behúzom magam mögött, s elindulok tovább.
Csak lelkemben csikordul újra az ajtaja,
Hogy letisztítsam selymét, és elvigyem haza.

Remélem, tudják, hogy az egyetlen esélyünk a megmaradásra a radikálisnak s öngyilkosságnak hazudott magyar út. Azért mondom ezt kedves olvasóm, mert valójában ez nem radikális, hanem az egyetlen út, mely képes megújítani az életet ebben az idegenek által szégyenletesen legyalázott, kifosztott és magára hagyott, megosztott s szétforgácsolt országban, ami ma a szövetséges ellenség szabad prédája, amelyből akkor harap ki egy darabot, amikor csak a kedve tartja.

F(T)ÉNYKÉP

Mért fáj az másnak?

”...hol a legkönnyebb lét várja a földi lakókat,
hó nem esik, viharok sose dúlnak, nincs soha zápor,
éleshangú Zephír szele fú csak folyton e tájon,
Ókeánosztól jő, hogy az embereket felüdítse.”
Homérosz

Az ég átláthatatlan ciklonikus pokol. - Hol szemet vakító jeges fénnyel, hol lelket nyomasztó szürkeséggel öli a jobb sorsra érdemes tájat s lényeit. E globalista cion-ciklon hatása érződik az egykor paradicsomi táj mikroklímáiban, hajdan volt elíziumaiban. Ezen globális hurrikán örvényeiben szinte földig alázkodva hajlik az ideológiák korhadt gyökérzetébe kapaszkodva az a néhány csenevész párt-fácska de inkább csak kefenyél, melynek lombozata, bozontja már levetette magáról az énekes madarak s verebek fészkeit, hivatása nemes terhét, s a keselyűk rút-büszke fejpírjával csapongja a vihar kényszerítő örvénylésein keresztül sajátosan átértelmezett himnuszát. Az enyhe domborzatú hazai táj aljnövényzete, a G-ciklon savas zivatarjaitól átáztatva, s eredeti színét vesztve rongyolódik mikronitás szerte a volt haza mennytelenségében. A napfény égi jelenléte egy régi emlék, nosztalgia, de inkább csak a sejtekben rejtező ősi érzet halovány visszhangjaként zsibbasztó megmagyarázhatatlanság.

A léttelenség terepén gyapjú bundájukat vesztett nyájak s szellemi ürüléktől ragacsos szőrű ku(r)vaszok, pu(d)lik s festett hajú higénák vakognak ide oda terelve bégető, maguk alá székelő, el-eltévelyedő birtok állataikat, kik rágnak, csak rágnak s taposssák a tudatlanság s haszontalanság ürülékét a víztelen füvek táptalan honuszába. Elölt tanyák s gyárak lelkei bolyonganak félúton a városok s temetők között, még őrző-végző pitbullok vicsorgó fogfala mögött, csont fehér palotákban szikrát szórnak az istenek, kik nem tudják, hogy az arany nem helyettesítheti a nap éltető sugarait s a magtalanság nem növeszt életfát. A gordonokon inneni létben fuldokló valóság éjszakai lidércben tartja a jövő hitét s a globalizmus viharfelhőjének szurok sötétjébe veszejti az identitás magfényét. Az olykor enyhülő vihar széllé lágyuló gregoriánusaiban csillebérci dallamokat, szagokat, illatokat vegyít s ideggáz hatásával megbénítja a már majdnem felejtő kiváló dolgozó jelvényét rejtegetőket. A határok villanypásztorain átérződik a trianoni sikoltás szélben maradt szaga s véraláfutásossá marja a felnyílt szemeket, s kérdőjeleket fest a láthatatlanná paravírozott látszatra, s a még rokonságára büszke szeretők homlokára. Kivilágított hidak árny-villámai csapnak gyanútlan család ölelőkbe, s zászlóval megkülönböztetett terület rabló kardfogú patkányok harapdálják a védtelen szíveket. A hideglelés paralízise bénít, s szárnyas majmok bilincsei kattognak a terrorizmus ellenszelében. A konformizmus, s sátáni hatalomvágya suhong az imák harangzúgását csépelve s gúzsba köti a kalászt érlelő akaratot.

Itt van jelen *saját fizika rendjén.*
Dereng csak, mint szűrt fény a holt dereglyén.
Elfedve minden élőt, holt iszappal.
Itt-ott lendülve toronyló panasszal.

Alaktalanul útirányt szab kedve.
Űzi lelked ismeretlen helyekre.
Kétséghangú fekete jaj-utakra,
Vak-mélyvizű, lázálmos jaj-kutakba.

Riadttá teszi szemedben a képet.
Méla csendben is riadalmat ébreszt,
Ha percre csak átnézel vak szemébe,
Magával ránt, a jaj-visszhangú mélybe.

Kel itt is, ott is fekete habokkal,
Könnyet szitálva vad sugárlatokkal.
Altatva napfény könnyű derengéssel.
Bezárva jaj-érzetű szenvedéssel.

Felélve, ölve még mi védő benned,
Elpusztítva értelmes lét-szerelmed.
Így van jelen saját fizika rendjén,
A félelem, a soha nincs szerencsén.

A politúrozott táblakép hazai valóság rostjai, belső szövedéke magában hordozza a dráma műfaji sajátosságainak teljes tárházát. Az ég (égtelenség) s a föld (hontalanság) között kifeszített ellentét sötét akaratát, az istentelen istenek gyűlöletét s gyilkos szándékú teremtését. Az exponálás eredménytelen volta képpé feketedik a hazai eszkúzióban, s mint idióma hálót sző a felszínen, mely nem engedi láttatni a tényszerű valóságot, mely mint a lelkiismeret furdalás megbetegíti az egészséges ragyogás igeidejét.

Mért fáj az másnak, *hogy a fáknak*
Szalagjain ékes a nap?
Akár a májusi virágok, ha
Nem a vértől bomlanak.

Mért fáj az másnak, hogy az ágak
Lombjai között béke van?
Nem nyomor szülte békétlenség,
Országtalanság, arctalan.

Mért fáj az másnak, hogy a szárnyak
Nem egy madár sajátja csak,
Hogy más élet is felrepülhet,
Ha más röpte is szabadabb?

Mért fáj az másnak, hogy a házak
Lakói nem beteg rabok, s
Fejük felett a kék mindenség
Nem börtön rácsaként ragyog?

Mért fáj az másnak, hogy a társak
Egyenlő jogú emberek?
Egynek senki sem rabszolgája, s
Mindenki él, ahogy szeret.

Mért fáj az másnak, hogy a vágyak
Nem hűvös pince-áramok.
De mindenkor a napsugárnak
Fényére vágyó vonzatok.

Mért fáj az másnak, hogy a tájak
Nem háborútól véresek,
Nem romokba dültek a házak,
Béke van s élni is lehet?

Mért jó az másnak, hogy az ágyak
Betegségektől terhesek,
Hogy lever lábról a szegénység,
Hogy éhesek a gyermekek?

*Mért fájt az másnak**,** hogy a gyárak*
Hazát teremtő homlokán,
Nem redőzött csellengő bánat,
A kisemmizettség okán?

Miféle aljas és ártalmas
Szörnyszülöttje az embernek,
Élvezi azt, hogy mások sírnak,
Veszteseként az életnek?

Miféle igazú egyenleg
Parancsa az, hogy így legyen?
Miféle nagy s szent jogú érdek
Kell így égjen a szellemen?

Miféle történelmi átok
Ül az ártatlan magyaron,
Hogy újra szüli elnyomóit,
Hol hullámnyi a sírhalom?

Miféle átok belső párta
Köti lelkét és tetteit?
Miféle átkos tévedés az
Mi eltorzítja képeit?

Miféle félsz bizonyossága
Bénítja, köti kezeit?
Miféle faj emberi ága
Ébreszti fel félelmeit?

Miféle ős tapasztalat,
Mi lelket kétségig telít?
Mi bizalmatlanságba zárva,
Minden jövőt múltba merít?

Miféle értelem sugallja,
Hunyja le szemét untalan?
Miféle ösztön vas zablája
Bénítja meg, ha bajban van?

Miféle felelőtlen, átkos
Ifjúi gőg uralkodik?
Alig hogy felnőtt hivatásra,
Mellyel a poklokig csúszik?

Miféle vakság lelki gátja
Mártja magába szuronyát,
Hogy nem sajnálja kisemmizni,
Földre verni saját faját?

Mért fáj az másnak, hogy a fáknak
Szalagjain ékes a nap,
Hogy a bimbóba gyűlt virágok
Szabad ég alatt nyíltanak?

Mért fáj az másnak, hogy a másnap
Fájdalmak nélkül múlhat el?
Mért jobb, mért fontosabb a látszat,
Mi mögött gyáván bújt leszel?

Meddig fojthat az önkény árja?
Gondolkodj végre magadon!
Nem pusztíthat a jeges örvény
Tovább, futva hon-tájakon!

Érezd a gondot! Űzni dolgod,
Hibád erénnyé teheted.
Hajítófát sem ér a csontod,
Ha így hagyod el életed.

Tanmese

„ Igazság és hamisság együtt mentek fürdeni. A hamisság előbb jött ki a vízből, ellopta az igazság ruháját, magára vette, a sajátját pedig ott hagyta a parton. Szegény igazság nagyon elszomorodott, mikor nem lelte a holmiját, de így szólt magában: inkább járok meztelenül egész hátralévő életemben, semhogy magamra vegyem a hamisság köntösét. Azóta meztelen az igazság, a hamisság pedig mind a mai napig az igazság köntösében jár az emberek között.”

Ahhoz, hogy a kép valóban **fény**-kép legyen s ne a sátán fekete bugyrának tükörképe, meg kell tudnunk különböztetni az igazság köntösében páváskodó hamisságot s a szemérmét büszkén viselő igazságot. Mely a magyarság önfelismerésében van biztonságban, mint kagylóban az igazgyöngy.

„Ez a mi dolgunk s nem is kevés.”

József Attila

CSILLAGSORS-KÓD

Titkos erővel bírjatok

Kedves olvasó kivételesen hagyjuk a politikát, hiszen abban nincs mi dicséretes lehetne, - beszélni éppen ezért róla érdemtelen! Sajnos a mai politikai garnitúra, mert ez csak egy garnitúra, akár egy iroda bútorzat, neonitása, valódi stílushiánya miatt, igazi kézműves mesteremberi, alkotó (művészi) értéket nem képvisel, mint ahogyan elődeiké sem. Hiányzik belőlük a hivatástudat feltétele a zsigeri magyarság érzés, s ezért a nemzet szeretet is. A mai politikai generáció sajnos nem érez igazi nemzeti öntudatot,(sajnos a lakosság túlnyomó többsége sem) s ennek az oka nem más, mint hogy abszolút semmilyen ember becsülése, - nemzet becsülése, s ebből eredően semmilyen nemzet szeretete nincsen. Ez a garnitúra a nyugati, liberális értéktelenség vakcinájával beoltva, érzéketlenné vált minden nemzeti összetartozás-érzés átélésére, emberi együttérzésre, s ezért a nemzet érdekének elkötelezett képviseletére is. Ellenben a cionista olvasztár politika, globalista téveszméjével megfertőzve, titkon hitet táplál egy egységes világbirodalom, mint a béke szigete létrejöttében. Ezért nem veszi észre a globalizáció mögött meghúzódó szabadkőműves zsidó nagytőkés oligarchia egyeduralomra kerülésének kéjsóvár szándékát. Így tudatlanul is együttműködést feltételez az emberi jogok durva megnyirbálása s az ezt kikényszerítő adózási rendeletek bevezetése ezen alantas szándékkal.
Példa:
Ha van egy nyaralód, és oda elhívod a barátaidat vagy távolabbi rokonságodat, adóznod kell utánuk. Mi ez, ha nem a barátságok, azaz, az emberi viszonyok a családi jó kapcsolatok elleni vétek, azok tönkretételének durva kísérlete? Már csak ez az egy rendelet is bizonyítja a cionizmus aljas szándékának, a természetes emberi jogok megtagadásának és megvonásának szándékával való egyetértését, cinkosságot a magyar kormány részéről. De sorolhatnám még tovább. Azonban itt abba hagyom, mert, ahogy azt a fentiekben mondottam; - abban nincs ami dicsérhető lehetne.

Inkább egy kis lélek, s ezért irodalom, mi az élet óceán partján heverve hullám-végeivel talpunkat simogatja, jó érzést keltve érzékeinkben.

Valamelyest enyhült a meleg, s így már ki lehetett ülni a gangra, ahonnan zavartalan út nyílt a csillagos égbe. A szél kellemesen enyhe hullámai felfrissítették az egész napos kábultságba roskadt szervezetet, s így a képzelő erőt is. A napi bágyadtság, a hőség leverte sejtszintű gyengeség elmúlt s ismét jól éreztem magam. Elterpeszkedtem a kidobott holmik között talált s felújított hintaszékemben, melynek politúrozott karfájáról visszatükröződött a holdsarló pengéjének ékes fénye. Úgy háromnegyed tíz lehetett. A falu békéjének finom csendtakaróját csak egy - egy őrző kutya álmatlan ugatása rángatta meg, majd azok is elszenderedtek. A csend szinte hallhatóvá vált. Tekintetemet, majd egész

lényegemet az ég csillag mezőibe fúrtam s egy idő után ott suhantam lényegem szárnyas paripájának hátasaként a csillagvilágok fény és anyag rengetegében. Olyan gyorsan, vagy lassan amilyen gyorsan, vagy lassan csak akartam, attól függően, hogy fantáziám s kíváncsiságom milyen hevületűvé vált. Láttam, hogy a csillagok körül, akár itt lenn bolygók keringenek, mint fekete rovarok a lámpa fénylő gömbje körül. Volt, amelyik körül több is, de volt olyan is ahol csupán egy kísérő bolygó keringőzött, működésében azonosan, egy kaptafára, - mondhatnám. A teremtő nem volt túl kreatív – gondoltam. A színek viszont egy - egy térvilágtól eltekintve pazar pompával káprázttattak el. Kíváncsiságom arra késztetett, hogy közelebbről is megnézzem az élet jeleit mutató helyeket. – Vajon milyen lét lehetséges azon kívül, amit már közzel, hellyel ismerek saját földi tudásból? Vannak-e öreg juhászok, szabad és független, csak saját törvényeiknek engedelmeskedő egyéniségek, vagy mindenhol a megtestesülés rabsága a meghatározó? Vannak-e sorsot alakító szellemiségű lét gyökök, önmaguk testet öltésének anyagánál könnyebbek, melyek túlhaladtak az anyagi dimenziók béklyóin, s azokat, mint levethető ruhát, vagy szkafandert viselik csupán, mikor látható világukba visszatérnek? Vannak-e szuverenitások, s exremitások, szokatlanul új egyéniségek az égiségben? – Vagy csupán párhuzamok s azonosságok, mint a földi egyetemben? Vannak-e öröm világok, ahol, mint a jézusi ige egysége, szeretetben összeforrva az élet égtengeri korallvilágának harmóniája a vezető lét áramlat? – Vagy máshol is a földihez hasonló kegyetlen egymásnak feszülés gyilkos dramaturgiája a meghatározó? Az önpusztító, egymást kioltó ellentét párok a meghatározóak, a rosszul értelmezett életlánc következményeként? Vagy mindenhol e gyakorlat az élet alapja? - A nagyhal megeszi a kishalat? Mindenhol megvannak-e ezen táplálék láncon alapuló létformák, vagy csak nálunk ilyetén való diszharmóniák összessége a minőségi lét s az élet alapja, mint biológiai törvényszerűség? Ahhoz hogy jól, minőségien jól élhessünk sok, sok kisebb és gyengébb életformát kell elpusztítanunk? Vagy vannak-e olyan életközösségek ahol a lét-javak s azok elosztása olyan igazságosan harmonikus természetű, hogy az már maga a jézusi szeretet maga? Hallom mellettük elsuhanva az időn, midőn a csillagok az éjszaka ismeretlenségéről beszélnek, s látom miként a lét terein, bolygó formáin a nappalok s az éjszakák váltakozása az uralkodó, miként a rabság is. S látom az egyetemes szabadság, azokon kívül esik. S látom ahol anyagba, fénybe s árnyékba burkolódzik a lét, ott fájdalom van, ott hol a nappalokat az éjszakák váltják fel s fordítva, ott nincsen idő a megnyugvásra. Látom, hogy az élet nem szabadság, hanem a megtestesült gyötrődések féktelen láncolata. Az élet mindenhol, ahol megtestesül csak rabságot szül, megtestesülése pillanatától kezdve, s azon rendeltetés okán, hogy a lélek szabadulhasson minél előbb a látható hiúság bűnétől, hogy megtérjen önfelismerő módon sara béklyójából. S látom, hogy az univerzum-egyetem összes bolygóján, ahol élet létezik, az ugyan úgy fizikai törvények közé van zárva, akárcsak a mi életünk. Nincsenek szabadság valóságok csak a megtestesülés béklyóinak gyötrelme, a megtestesülés anyaglétének kényszere, a

bűn, mely rá kell, hogy döbbentse a sárba zárt lelket, hogy nem ez az élet az igazi, nem ez a szabadság a szabadság, s hogy nem ez az ember az ember. Hogy valójában ez a purgatórium, mely megtisztulásra kell, hogy térítse, kényszerítse a sárembert. Látom, hogy a szabadság (a krisztusi) nem ebben a sárvilágban van elrejtve, hanem nincsen elrejtve, csupán mi nem látjuk a sár lélekre vastagodó valósága miatt. S hogy az igazi szabadság anyagtalan, csupán a szellem hullám tartományainak sajátja, s hogy a szeretet csupán egy földi szükséglet, mely megelőzheti, s megérlelheti az individuális-jézusi szeretetet, mint a megdicsőülés első lépését, feltételét a feltámadás, azaz a valódi felszabadulás, kiszabadulás előfutárát. S amerre isteni teremtett világok vannak a mindenségben ott mindenhol ezek a feltételek támasztódnak a boldogság isteni beteljesedése elé, s csak azok fényesülnek, tisztulnak meg a dicsőségben, akik sárral terhelt világukban is képesek istenhez méltó, emberisteni életet élni minden földi csábítás ellenére. Akik képesek ellenállni azoknak a szirén-hangoknak, melyek játszi könnyedséggel megtévesztik a kialakulatlan jellemű, s öntudatú embert.

Táltos erővel bírjatok

Ó hold, enyhítsd félelmemet,
Nyugtasd és védd testlelkemet.
Ébressz méhedben új napot,
Űzd el az éjsötét papot.

Fejlelkem lát ágon ülőt,
Apró kis szentet, rezdülőt.
Anyaméh hordta emberfit,
És szemében a nap hevit.

Egy új magyart, egy jó magyart,
Kit hármas létezés kavart,
Egyhitűvé, ki lenn és fenn,
Hordozza, mit az ég üzen.

Az ős hitet, az őserőt,
A naptüzétől éledőt,
A végtelen ég csillagát,
A szabadság pásztor fiát,

És lelkét is, sok testben itt
Élve tovább az emberit.
Ateisták átkait állva,
Szent földünknek alázatába.

Ó hold enyhítsd félelmemet,
Termékeny ölek zengjetek.
Táltos erővel bírjatok,
Új magyarok, ómagyarok.

Lassan éjfél is elmúlt, s az ég ugyan olyan pompával kápráztat, mint amilyennel sanyargat a gyönyör pillanataiban, amikor oltalmába veszi szellemed, s könnyed vágtáját vigyázva lelked, s halhatatlan súgásokkal irányít önmagad lényege felé, hogy megtérve érzéki látomásaid kalandos utazásáról egy érettebb s felismerőbb önmagaddal boldogulj a sár ezüstös csillogású útvesztőiben, s az Isten által áldott földi magány leírhatatlan érzésével közelítsd Jézus szeretetének glóriáját.

Csillagsors kód

Lennél magad hűs égi messzeségben,
Az idegen űr kényén valahol.
Ott, ahol csak istené a mámor,
Ahova ember, s zaj már nem hatol.
Ott megéreznéd, amit én itt élek,
A félelemnek hűs iszonyatát,
A senki veled, se közel, se távol,
S a közel is távol gondolatát.

Ki egyedül bolyong e ködös föld-begy,
Nyirkos, ménszagú labirintusán.
Elvesztve már a reményt, vágyat, álmot,
Hogy méltókkal találkozhat, talán.
– Ki tudja s tudta, mikor még gyerek volt,
Hogy így lesz vele, – sajátja e sors,
Ki egyszer kérdezhette csak, – Szeretsz-e?
– S ha válasz volt, hát, volt amilyen volt.

Világosodik lassacskán az elméd?
Idegeidbe maródik e sors?
Már tudhatnád, nincs újra, nincs menekvés,
A megváltás útja is dráma volt.
A bűn s büntetés kiürült fogalmak,
– Egyformák mind, – ellenük mit tehetsz?
Hogy bizonyosság ez, nem gyötrő átok,
Csak tekintsd végig szétfújt életed

E távolság, akár csak hold a földre,
A lélekre sötét árnyakat vet.
De megérzed attól a pillanattól,
Mikortól szülőd nem fogja kezed.
Nem ilyennek képzelted földi léted?
Nem azt tanultad itt éveken át,
Hogy szembesülnöd kell a hűs világgal,
S hogy nem testesülnek meg az imák?

Hogy a falak közt, lét-idegen űr van?
A sejtekben fosszilis ősmagány?
S a ragadozó is épp olyan árva,
Milyen gyengévé áldozata vált?
Világosodik lassacskán az elméd?
A gyermek, ki még fény anyja szemén,
Belülről érzi e kárhozat terhét,
Születéskor ezért sír fel szegény.

Zabálták volna föl erősebb kórok,
– Kívántam sokszor, ifjan lényemet.
Az éveket az élet jogán élni,
Rettegés nélkül miért nem lehet?
Bátran ölelni. – Szótartó igékkel
Tisztesedni az emberség okán.
Elpróbálni, hogy élhető az élet,
S egyesülni a lélek csúcsfokán.

Még emlékszem egy kezdeti világra,
Valahol belül él mélyen, s szeret.
Ahogy egy asszony fiatal korában,
Zsenge ölével csak szerethetett.
De makacs ködök töltik e gömb zsákot,
Fuldokol benne, aki így szeret.
Csak panaszkodni olyan megalázó,
Tudva, hogy nem találkozom veled.

– Nem perlek már szemben az elmúlással,
Hisz lelkemben e csend, élet erény.
Nem hadakozok többé sorsom ellen,
Hisz közel s távol nincsen más remény.
– Mi kínok közt múlnánk ki e világból.
Védelmet csak e csend... – ez bújt honom.
Ha álmodozni mersz, a kinti tájon
Vad valóság pusztít el, jól tudom!

Már tudhatnád, ki önbecsű, nem lódít,
– Általa ér az élhető világ,
Mint ember vér, szederjes gyenge testben,
Ő járja át a szívizom falát.
Ma hétmilliárdan hagytak magadra,
De ez a szám holnapra nőni fog.
Már hétmilliárd a zuhanó csillag,
S te egyikük kezét sem foghatod

Pedig tudom azt, hogy nagyon szeretnéd
Árnyékos létük fénybe tartani.
Hiszen úgy kell rád-nyíló pillantásuk,
Mint napmelegnek szirmot bontani.
Tudom, a tiszta vizek ízét adnád,
Egy villanásnyi boldogságodért,
A hovatartozásnak mámoráért,
Egy pillanatnyi boldog látszatért.

De nincs idő az édenkerti nászra.
Taposnod kell, hisz mélyek a vizek.
Nem vakíthat a lélek koldus álma.
– Fölösleges, és már nincs is kinek?
A test-szűk lét, – kínzó szégyen világa,
Csillagsors- kód, szűz tiszta üzenet.
Hiába vársz lelkedet sárig rántva,
Hideg föld szelek játszanak veled.

Az ember néha úgy van vele, hogy hiábavaló minden nyitottság s jó tett, az isteni gondviselés elmarad. De ne felejtsd: - semmi nem gyorsabb s nem lassúbb, mint a szükség, mely meghatározza életedet, s e szükség, ha az a lélek szüksége is, csakis akkor elégül, ha hiszel benne, s teszel érte magad is. Ha ez így lesz, lassan megváltoznak az esélyek, akár az évszakok s a hideg földi szelek.

A MEGŐRZÖTT LÉLEK

Avagy a test, mint kulcs a lélek zárjához.

„Azért olyan szép a világ
Mert a szíve Magyarország”

(Magyar népdal részlet)

A költő dolga számos, hiszen nagy és mély a lélek szunnyadása a földön.

Látó koronatársaim, nyelvtiszta magyarok! Sok szó esik manapság a lélekről, de kevés a testről, mint a lelket befolyásoló, sok szempontból a lelket meghatározó és emlékeztető anyagi s genetikai tényezőről. Pedig a fajtaazonosság elengedhetetlen a belső rezgés kiáramoltatása a nemzetkarakter meghatározása és felerősítése szempontjából is. Mire gondolok? A földön sokféle genetikailag jól megkülönböztethető, önmagára jellemző nép él. (Mongolok, kínaiak, négerek, eszkimók, oroszok stb.) Mért fontos ez? - Mert bizony nagyon fontos, hogy egy nemzet milyen sajátosan csak rá jellemző genetikai tulajdonságokat hordoz magában, hiszen az meghatározza földi léte kimenetelét s életének színvonalát, s népi rokonságait a test és a lélek kölcsönhatásának eredményeképpen. Mire gondolok? Anélkül, hogy új fajelméletet vagy származás elméletet akarnák gyártani, ki kell jelentenem, a fizikaiság, a genetikum, a lélekfejlődést erősen befolyásoló realitás. A népek fizikai adottságai, külsőségei döntően meghatározzák az egyének, de a nemzetek lelkületét, s ez által helyét és szerepét a természetben, s a fajok, a népek közötti hierarchiában egyaránt. Azok a nemzetek, amelyeknek sikerült megőrizni saját ősi, tehát eredeti fajtajellegüket, azok a nemzetek könnyebben megőrizhették a rájuk jellemző lelki tulajdonságaikat is, ezért a genetikailag egységes nemzetek összetartozás-tudata jóval meghatározóbb, erősebb, mint a genetikailag asszimilálódott nemzeteké. Azoktól a népektől, nemzetektől, amelyek csupán nyelvükben hordozzák fajtajellegüket, de genetikusan követhetetlenek, azaz elveszítették egységesítő eredetgenetikájukat, nem lehet elvárni az ősi fajra jellemző összetartozás-tudatot, egységes dalrezgést, mint védekező mechanizmust és magatartás rendet. Mint ahogy a sok különálló kultúrát tömörítő néptömeget sem lehet egyakaratúvá, azaz egységes dalrezgésű nemzetté kovácsolni. Ha ez így van, márpedig így van, akkor az az ember, aki legelőször hajtott végre a hatalom eszközeivel tudatosan, vagy a nélkül, erőszakos vagy békés, ki vagy betelepítéseket a fő bűnös, a fő felelős a mára már csak csodával visszafordítható nemzetpusztító folyamatért, melyet, ha meg nem fékeznek szintén hatalmi úton, a történelem sodrában a teljes asszimilációhoz, azaz a névadó nemzet eltűnéséhez vezet. Mivel a névadó fajra jellemző sajátos tájjelleg, alakítja a rá jellemző gondolkodásmódot, s mely gondolkodás megjelenik szokásaiban s jellemzi életformáját, kultúráját vallását, stb. határozza meg egy nép egyediségét. De, ha egy nemzet genetikai egysége

túlzott mértékben bomlik meg, mint a magyaré, s a tetejében még erőszakos hittérítés áldozata is lesz, nem csoda, hogy elveszti egységes immunitását, nemzeti önérzetét s identitásának eredettudatát. De mindezek közül a saját önbecsülését konzerváló szakralitását, hitét is. Egy saját valláskultúráját elvesztett nép pusztítható el olvasztható be a legkönnyebben. Ha a léleknek nincsen egységes genetikai kapaszkodója, azaz gerince, amire épülhet, akkor szétfolyik, mint az olvadt gyanta. Azok a népek melyek megőrizték genetikai identitásukat, fajtajellegüket s nem keveredtek önpusztító mértékben, azok a nemzetek lettek ma a domináló erők a világban. A magyar nép sajnos mindkettő megtartó pillérét elveszítette, és ki kell jelentenem, hogy javarészt saját hibájából. Elsőként, mint főbűnöst kell megemlítenem a honfoglalás vezérei közül a kereszténységben önmagukat s népüket feladó királyokat s az őket támogató magyar nemességet, akik vagyonuk s hatalmuk megtartása érdekében szolgává alacsonyították magukat és saját népüket, hallgatva idegen tanácsadóik suttogásaira. Akik erre nem voltak hajlandók azokat a király kivégeztette. S ez ma sincsen másként.

Kedves olvasóm! Ősnépeink nemzetségei nem véletlenül különböztek egymástól. S a megmaradtak különböznek ma is. Hiszen egy személyben, vagy népcsoportban nem lehet meg minden isteni adottság, minden pozitív tulajdonság és készség. Éppen azért lettünk így teremtve, hogy különbözőségünket felismerve kiegészíthessük egymást, ezzel létrehozva a földi népek egymás különbözőségeit elismerő föderációját, (ősi egység) az isteni akaratnak megfelelően. A társadalmak fejlődése nem haladhatná meg az értelmesen egyszerű és tiszta élet földi adottságainak feltételeit. (a mértékletesség parancsa) Ha a földön ma élő népek emlékezete visszaidézhetné a kezdeti korok földrajzilag is különvált népének egymás közötti harmóniáját, természetességét, rádöbbenhetnének az isteni-föld paradicsom korabeli igazságaira melynek elengedhetetlen feltétele volt egymás függetlenségének és tudásának tiszteletben tartása, a népnemzeti szuverenitás elismerése. Csak egyetlen kényszerítő erő létezett, a józan ész isteni mértékletessége, s az isteni természet tisztelete, mint az isteni humánum örökölt képessége. Tehát, alapjaiban a fizikai jelleget meghatározó természet, s az e fizikaisághoz alkalmazkodó lelkület kölcsönhatása határozta meg egy nemzet, vagy népcsoport együvé tartozását. A test volt a kulcs a lélek zárjához. Magyarjaink fizikaiságának turáni jellege határozta meg létformáját, s e létforma, életmód nemzeti lelkületének milyenségét, vallási meggyőződését. S e szoros hitbeli összetartozás, testvériségérzet a gyakorlat útján, tehát tapasztalati úton töltekezett be, s melynek vérségi, tehát fizikai volta erősítette identitássá. Kedves olvasó! Csak azok a nemzetek képesek megtartani hazájukat, s nemzetüket, amelyek meg tudták, tudják őrizni, vagy újra tudják ébreszteni alvó hitüket. **A hit ereje képes a fizikumot is újra éleszteni,** s formálni elődeink megelégedésére. A vidék ma az egyetlen tájékozódási pont, csak hát…

De élve mégse

Már zsír sem jut, vén, szűrt olaj,
A serpenyő rozsdával rágott,
A tetőcserép is törött,
A plafon több helyen beázott.

Vödör, lavór a földszobán,
A falakon penész,
Már sok helyen villany sem ég
S az álom is nehéz.

Itt minden mindegyre megy már,
Nincs szó, sem akarat,
- Hol pusztított egy háború,
Itt minden úgy maradt.

Bedőlt istálló, gazos kert,
Tört kerítés darab,
A többi hasznos s éghető
A tűztérben maradt.

Kis füstöt kötött felfelé,
A fagyos ég felé.
Ráncos, imára zárt tenyér
Már ásni kezdené.

De élve mégse, nem szabad.
Isten elleni bűn,
Inkább így lassan szárad el
Keserűn, egyszerűn.

Nem olvas már, nem beszélget,
Lelke kérges, szerény.
Beteg más is, - nem hallja meg,
Már kenyér sincs, kemény

Paraszti út, hosszú s nehéz
Múltja, lelkébe nyúl,
A munka semmizettjeként
Ül szár-ágyán botul.

Olykor megrezzen, megborul
A renyhe, méla tag.
Az ajtó nyerít gömbvasán,
Mint görcs rángatta vad.

Máskor a deszka lángja süt,
Lobban a csont körül,
Haj édes szülém, s jó apám
Ott túl minek örül?

Kint sír a rög, tarackosan,
Jól felvert gazban áll,
Jó magyar föld, szél szívta táj,
Az enyészetbe száll.

Rozsdás eke, gyenge ekész,
Ez jellemzi e kort,
És lassan elvisz a halál
Mindent mit körbefont.

De élve mégse, nem szabad!
Isten elleni bűn,
Magam állok ki ellene.
Ha kell hát egyedül!

Kedves olvasó! Abban reménykedik a jövő, hogy felismered szorult helyzetét s utolsó erődet összeszedve a védelmére kelsz, ahogy fiatal koromban én keltem szerelmesem védelmére. Mert nélküle ma én lennék szorult helyzetben.
Kedves kortárs magyarok! Van a földön egy nép, aki a hitleri fajelmélet valódi követője, és megvalósítója. Ez a nép a legnemesebbnek, Isten által kiválasztottnak tartja magát, akár a szibériai tigrist a tigrisek között. Minden élő ember típusnál, fajnál felsőrendűbbnek érezve magát, s ezért tiltja más fajtabélivel való keveredését. Avval magyarázva különállását, hogy a tigris sem párosodik a disznóval, mert ha ezt tenné, saját magát hullajtaná vissza a genetikai fejlődés, nemesedés útján. Ez a nép vallását megtartva évezredeken keresztül képes volt a Föld jelentős része felett befolyást szerezni. Ez ugyan elénk jó példaként felállítható, de indíttatása tartalmában elítélendő, mert antihumanizmusa, mára milliárdok nyomorát, és szenvedését idézte, s idézi elő. A fajelmélet igazsága csak akkor teljesedhet be, ha az a fajok fentiekben említett hivatását képes betölteni. Azt önökre bízom, hogy kitalálják, melyik népre gondolok.

Most azonban ejtsünk egy pár szót a magyarság múltban betöltött s a jövőben betöltendő szerepéről dióhéjban. Mindenekelőtt szögezzük le, hogy: **MAGYAR NÉP EGY SZAKRÁLIS NÉP és ORSZÁGA EGY SZAKRÁLIS ORSZÁG.**

A magyarság ős Gesztái szerint: - A Magyar nép létén vagy nem létén múlik az emberiség üdve. E hivatás beteljesítésében nagy szerepet játszik a magyar néphagyomány. A magyar néphagyomány Bartók Béla szerint nem csupán folklór, hanem annál sokkal több. A magyar néphagyomány az igazi s ezért az egyetlen néphagyomány, ami az összes többi népnek nincsen, mert elfelejtette. Tudni illik a magyar néphagyomány nem más, mint az emberiség ősvallása. A földet s benne a Kárpát-medencét kizárólag evvel az ősvallással lehet működtetni. Azt azonban tudni kell, hogy a magyar ősvallás pogány vallás, a pogány, falusit jelent, melynek szakrális ellentéte a városi. A városok köztudottan téli menedéket jelentettek a népeknek a szakrális világban. A városba annak idején kizárólag pihenni mentek az emberek. Később az iparfejlődés következtében ott maradt egy részük s elkezdte építeni a városokat, ezzel lemetszve magát a természetről, azaz Istenről. A városok fejlődése akár a daganatok a szervezetben, el fogják pusztítani a természetet, azaz a falvakat. Ma jól látható, hogy a városi civilizáció, mint egy rákos sejt hogyan falja fel a vidéket, de saját magát is. Az urbanizmus jellegzetes gyökere a kozmopolitizmusnak, azaz a gyökértelenségnek. A gyökértelenség az Istentől való eltávolodást, annak megtagadását jelenti. A kozmopolitizmus az önmagának valóság megtestesítője, az önzés lénye. Másként fogalmazva a kozmopolitizmus a szervezetlenséget, és szabadosságot s az erkölcsi züllést jeleníti meg a vidék szervezettségével, hitbéli identitásával szemben. Ennek tobzódását éljük ma. Mi a kiút ebből a fertőből? Azt tudnunk kell, hogy minden visszásság, és sátáni intrika ellenére is kitüntetett hely a föld, s benne a Kárpát-medence.

Miért kitüntetett hely a föld a látható világegyetemben? Kedves honfitársaim! Két kitüntetett szent hely van a világegyetemben az egyik a földi természet, a másik az emberi test, mindkettő, Isten temploma. A természet a maga szent helyeivel pontosan úgy működik, mint a kozmosz, mely nem más, mint isten teste. Isten az embert többé-kevésbé a saját hasonlatosságára teremtette. A természet energia csomópontjai (csakrái) azonosak a föld szakrális csomópontjaival, melyeken keresztül működtethető földi világunk. Az az a föntmegegyezik a lenttel, így teljesül be a szakralitás. A szent korona szellemi erőtere lebeg a kárpát-medence fölött s ennek az erőtérnek a megtestesülése a szent korona. Akár a megváltók feltámadás utáni megtestesülése. Ezért vissza lehet, s vissza kell állítani a Szent Korona rendjét, csak így lehet megszabadulni a világot a liberalizmus kétszínű álarca mögött a láthatatlanságban megbúvó, romboló, negatív póluserőt működtető zsidóság vezér patásaitól, akik a sátán parancsának elkötelezettjei. S akik a hamis kereszténységgel elvették mítoszainkat, hogy elpusztítsák emlékezetünket. A mítoszok helyébe kapott történelem pedig hazug, mert célja a nép identitástudatának s ez által a nemzet elpusztításának beteljesítése. A jövő kérdése tehát nem politikai, hanem szakrális megoldást sürget. Ezért el kell zavarni azokat a politikusokat, ha kell az egészet, akik gátolják ezt a szakrális kiteljesedést. Egy valakire kell nekünk tekintettel lenünk az pedig nem más, mint Isten. Tudható, hogy Magyarország Mária

oltalma alatt áll. Azt is tudjuk, hogy a Kárpát-medence a szív központja, az emberi erő központja. A Pilis és azon belül DOBOGÓKŐ. (A névben a szív dobogása jelenik meg.) A lelki és szellemi erő csakrája, s ez a földrajzi szív Dobogókőn van. Továbbá a Kárpát-medence geometriai közepe alsó és felső, vagy fehér és fekete-Magyarország, azaz Pannónia és Hunnia, vagy ha úgy jobban tetszik a nap és a hold által működtetett birodalma. E két birodalom geometriai közepe a teljesség kiáradásának a helye s annak neve **Szarvas-halom.** Nagyon fontos hely, megjelenik a krónikai hagyományban is.) Mindez azért fontos, hogy ezen keresztül megértsük a Szkíta keresztség, vagy kereszténység, azaz ősvallásunk lényegét. A Szkíta sámánok fejviselete, amely megformázta a mai korona geometriáját is volt az előd. Középpontjában egy szarvas-agancs volt. A szent koronán is az volt eredetileg. A most rajtalévő kereszt később a pápai kereszténység kezdetén került rá. Mintegy elfedve a korona szakrális lényegét.
Miért mondom mindezt el? Azért mert **alapfeltétele a haza felemelésének a magyar ősvalláshoz való visszatalálás.** Tudniillik enélkül nem működtethető a zengés, az a hullámtér, amely képes egyesíteni a felettünk lebegő szentkorona erőteret, melynek egyesítése után olyan erejűvé áramlik ki, hogy elpusztít, minden negatív hullámot mely veszélyeztetné a medence országit, illetve annak a kilenc országnak a biztonságát melyek a korona országai voltak az ő teljességének idején. Kedves olvasóm! Egy kis adalékként: - Bartók Béla nagysága abban rejlik, hogy képes volt életre kelteni a magyar népzene kozmikus erejét s ezzel a magyar identitástudatot is. Hogyan? Bartók Béla az 5-ös a 7-es és a 12-es rezgés tartományon belül az 5-ös zenét, a pentaton skálát használta. Mit jelent ez? Ez az öt elemet jelenti. Azt tudni kell, hogy a számok a múltban nem mennyiséget, hanem minőséget jelentettek. Tehát Bartók visszavezette a zenét az eredeti jelentéséhez a minőséghez, azaz a kozmikussághoz. Mert a kozmikusság a számokkal fejezhető ki. Azaz, újból visszatért a pitagórius rendszer, a szerelem rendszere. A nagy egyesítés elmélete a szellemi a lelki és a testi egység rendszere. Ezt jól példázza Kantata profanája is mely a csodaszarvas legendáját dolgozta fel nem kikerülhetően.

A csodaszarvas

„„Ükös ükünk, ősök őse,
ázsiai puszták hőse,
vágyat nevelt csoda vadra,
szarvast űzött napnyugatra.

Űztön űzte kis sereggel,
éjten éjjel, reges reggel,
át az éren, át az áron,
fegyveres népű határon.

Csodaállat, csak elillant,
lombokon át, ha megcsillant.
Csak a nyomát hagyta minden
füves földön, fájó szívben.

Az az elől nem volt boldog.
Nem boldogok az utódok.
Az ős haza odaveszett,
de a vágy nem emlékezet.

Hejh magyarok, hajh szegények,
hova űzni azt a gímet?
Aki hajtja, belepusztul
asszonyostul, csapatostul.

Az is, aki látta, végre,
hagyja immár békességbe.
Tisza mellett, Duna mellett,
az a szarvas itt legelget.

Ázsiai nehéz szaga
ázott pusztán füstöl tova
s aranyszőre, mikor illan,
gyári füstön általcsillan.

Kortyolgat az ég tavából,
villó aggancsa világol -
ága-boga tükörképe
csillagvilág mindensége.”

József Attila

Most azonban elég, ha leszögezzük; az ősvallás lényege egyenlő a szerelem lényegével. (Erről szól MÉLTÓ a HALÁLRA c. kisregényem is.) A zene felébreszti a szót s a szó a szerelmet. A népzene ereje éppen ebben van, a szerelemben a többi elemmel egyesülve. (vízelem, tűzelem, földelem levegő-elem és szer-elem a szellem ereje) A szerelem az az isteni energia a szer energia, mely teljességének kiáramlása magával sodor mindent, s felülemelkedik mindenen, mert a szer-elem maga az ige a téridő, a fény egyszóval az élet, ami nekünk a feltámadást jelentheti. Kedves olvasóm! Az a költő mely felismerte költőisége, azaz hivatása lényegét, a fény embere. Feladata felkölteni, mint ahogy az a nevében is benne foglaltatik, (költ Ő) a lelket az évezredes altatásból, hogy

ismét magához térve működtetni tudja a fényt. A világ világosságból áll. Magyarország a világmindenség fényközepe, Magyarország pedig ezen belül a fény országa, s ezért a fény működtetése, a lélek erős rezgése az ősi hit gyakorlása az emberiség s benne a magyarság elsőrendű feladata. Mint ahogy azt már mondottam az isteni világot az elemek egyesítésével lehet csak működtetni. Ezért fel kell kelteni mindenkiben a szellem energiáját, azaz a magyar ősvallás a szerelem energiáját, s ha ez sikerült, akkor zengetni kell a szenthelyek lét hullámait, hogy egyesülni tudjon védőszentje Mária univerzum energiájával, mely a kárpát-medence felett lebeg s arra vár, hogy zengésünk feltámadjon, mert feltámadásunkkal megerősödve felemelheti országunkat az isteni szellembe, azaz a harmadik mennyországba. Isten Jézus képében ekkor vissza fog térni, és a földet, ami ma a pokol tornáca, ígéretének megfelelően a harmadik szintre, azaz önmagához fogja emelni. De addig a költő dolga számos, hiszen nagy és mély a lélek szunnyadása, TÉVELYGÉSE a földön.

VÉGE